

การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่าน
ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

กมลวรรณ ชุมทอง

การค้นคว้าอิสระเสนอบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนครสวรรค์
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต
สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน
ปีการศึกษา 2565
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยนครสวรรค์

การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่าน
ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

การค้นคว้าอิสระเสนอบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต
สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน
ปีการศึกษา 2565
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยนเรศวร

การค้นคว้าอิสระ เรื่อง "การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริม
ความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1"

ของ กมลวรรณ ชุมทอง

ได้รับการพิจารณาให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

.....
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชำนาญ ปาณาวงษ์)

อาจารย์ที่ปรึกษาการค้นคว้าอิสระ

.....
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชำนาญ ปาณาวงษ์)

หัวหน้าภาควิชาการศึกษา

ชื่อเรื่อง	การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริม ความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
ผู้วิจัย	กมลวรรณ ชุมทอง
ประธานที่ปรึกษา	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชำนาญ ปาณางษ์
ประเภทสารนิพนธ์	การค้นคว้าอิสระ กศ.ม. หลักสูตรและการสอน, มหาวิทยาลัยนเรศวร, 2565
คำสำคัญ	กิจกรรมการเรียนรู้, ทฤษฎีพหุปัญญา, ความสามารถในการอ่าน ภาษาไทย

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อ 1) สร้างและหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ตามเกณฑ์ 75/75 2) เปรียบเทียบความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา 3) ศึกษาความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาภาษาไทย ที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ดำเนินการวิจัยด้วยกระบวนการวิจัยและพัฒนา กลุ่มตัวอย่างเป็น นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1/2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนอนุบาลบรรพตพิสัย (วัดส้มเสี้ยว) สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครสวรรค์ เขต 2 จำนวน 26 คน ได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย ใช้แบบแผนการทดลองกลุ่มเดียวทดสอบก่อนและหลัง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา แผนการจัดการเรียนรู้ แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านภาษาไทย วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ร้อยละ และการทดสอบทีแบบไม่เป็นอิสระ ผลการวิจัยพบว่า

1. กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญาเพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่พัฒนาขึ้นมี 4 ขั้นตอน คือ ขั้นที่ 1 กระตุ้นสติปัญญา ขั้นที่ 2 ขยายหรือเพิ่มพูนสติปัญญา ขั้นที่ 3 สอน ขั้นที่ 4 นำไปใช้ ผลการประเมินกิจกรรมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด (mean = 4.60, S.D. = 0.42) มีประสิทธิภาพเท่ากับ 76.15/78.08 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์

2. นักเรียนมีความสามารถอ่านภาษาไทยหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้
ทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่
ระดับ 0.05

3. นักเรียนมีความพึงพอใจต่อกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา สำหรับนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด (mean = 4.92, S.D. = 0.06)

Title	DEVELOPMENT OF LEARNING ACTIVITIES USING THEORY OF MULTIPLE- INTELLIGENCES TO ENHANCE THAI READING ABILITY FOR GRADE 1 STUDENTS
Author	Kamonwan Khumthong
Advisor	Chamnan Panawong
Academic Paper	M.Ed. Independent Study in Curriculum and Instruction - (Plan B), Naresuan University, 2022
Keywords	Learning Activities, Theory of Multiple Intelligences, Thai Reading Ability

ABSTRACT

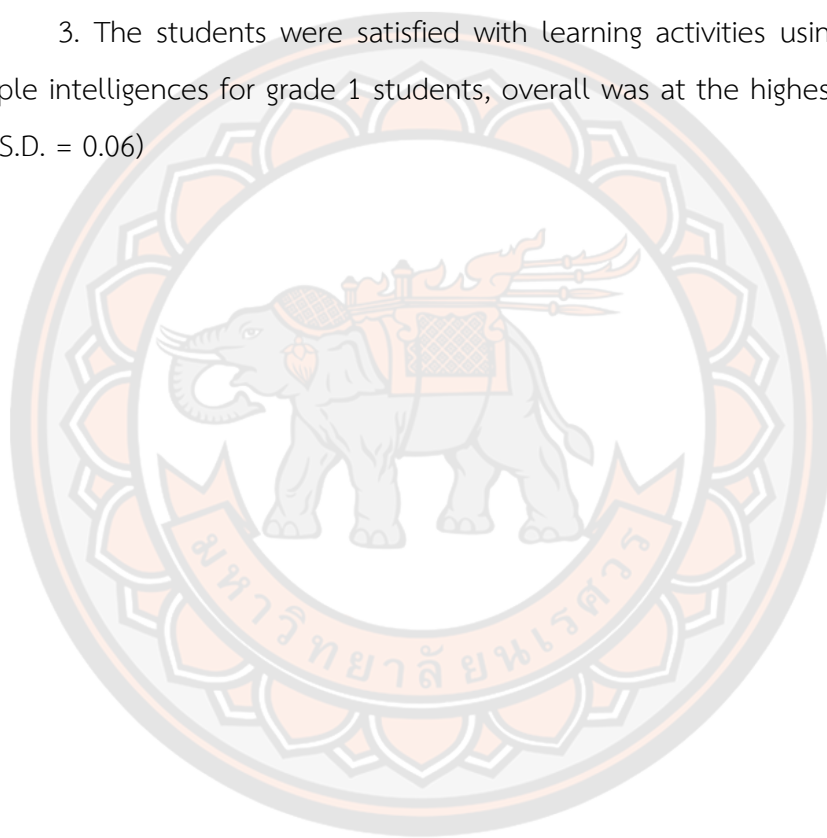
This research aims 1) to construct and verify the effectiveness of learning activities using the theory of multiple intelligences enhance Thai reading ability for grade 1 students (according to the criteria 75/75, 2) to compare Thai reading ability for grade 1 students before and after studying with learning activities using the theory of multiple intelligences, 3) to study the satisfaction of learning Thai language subject affecting the learning activities using the theory of multiple intelligences to enhance Thai reading ability for grade 1 students. The research was conducted by research and development methodology. The sample was 26 grade 1 students , room 2, semester 2, academic year 2022, Banphot Phisai Kindergarten School (Wat-Som Siew), Primary Educational Service Area Office Nakhon Sawan 2, which obtained by simple random sampling. One group pretest - posttest design was used in experiment. The research instruments were learning activities using the theory of multiple intelligences, learning management plan, and Thai reading ability test. Data were analyzed using mean, standard deviation, percentage, and an independent t-test. The results showed that;

1. Learning activities using the theory of multiple intelligences enhance Thai reading ability for grade 1 students, there were 4 stages of development such as, Step 1: stimulate intelligence, Step 2: expand or increase intelligence, Step 3:

teach, Step 4: apply. The results of appropriateness of learning activities were at a highest level (mean = 4.60, S.D. = 0.42) and had efficiency of 76.15/78.08, which met the criterion.

2. The students had Thai reading ability after studying with learning activities using the theory of multiple intelligences for grade 1 students higher than before at the statistical significance level of 0.05

3. The students were satisfied with learning activities using the theory of multiple intelligences for grade 1 students, overall was at the highest level (mean = 4.92, S.D. = 0.06)

ประกาศคุณูปการ

การค้นคว้าอิสระฉบับนี้ สำเร็จลุล่วงได้อย่างสมบูรณ์โดยได้รับความกรุณาอย่างยิ่งจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชำนาญ ปาณาวงษ์ อาจารย์ที่ปรึกษาและคณะกรรมการทุกท่านที่ได้กรุณาให้คำแนะนำปรึกษาตลอดจนตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ด้วยความเอาใจใส่เป็นอย่างยิ่งจนการค้นคว้าอิสระเสร็จสมบูรณ์ได้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อังคณา อ่อนธานี อาจารย์ภาควิชาการศึกษา มหาวิทยาลัยนเรศวร รองศาสตราจารย์ ดร.วารินทร์ แก้วอุไร อาจารย์ภาควิชาการศึกษา มหาวิทยาลัยนเรศวร รองศาสตราจารย์ ดร.กฤษยากาญจน์ โตพิทักษ์ อาจารย์ภาควิชาการศึกษา มหาวิทยาลัยนเรศวร นางสาวณนันทพร โพธิ์อภัย ครูชำนาญการพิเศษกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โรงเรียนอนุบาลบรรพตพิสัย (วัดส้มเสี้ยว) และนางโสภา สิงห์โต ครูชำนาญการพิเศษกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โรงเรียนอนุบาลบรรพตพิสัย (วัดส้มเสี้ยว) ที่กรุณาให้คำแนะนำ แก้ไข และตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการค้นคว้าจนทำให้การค้นคว้าครั้งนี้สมบูรณ์ และมีคุณค่า

ขอกราบขอบพระคุณผู้บริหาร บุคลากร และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอนุบาลบรรพตพิสัย (วัดส้มเสี้ยว) อำเภอบรรพตพิสัย จังหวัดนครสวรรค์ ที่ได้ให้ความอนุเคราะห์อำนวยความสะดวก และให้ความร่วมมือเป็นอย่างยิ่งในการเก็บข้อมูลเหนือสิ่งอื่นใด ขอกราบขอบพระคุณบิดามารดา และผู้ที่เกี่ยวข้องทุกท่าน ที่ได้ให้กำลังใจและให้การสนับสนุนในทุก ๆ ด้านอย่างดีที่สุดเสมอมา

คุณค่าและคุณประโยชน์อันพึงจะมีการค้นคว้าอิสระฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบและอุทิศแด่ผู้มีพระคุณทุกท่าน และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าการค้นคว้าอิสระครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อการปรับปรุงพัฒนาการเรียนการสอนของประเทศและผู้ที่เกี่ยวข้องไม่มากนัก

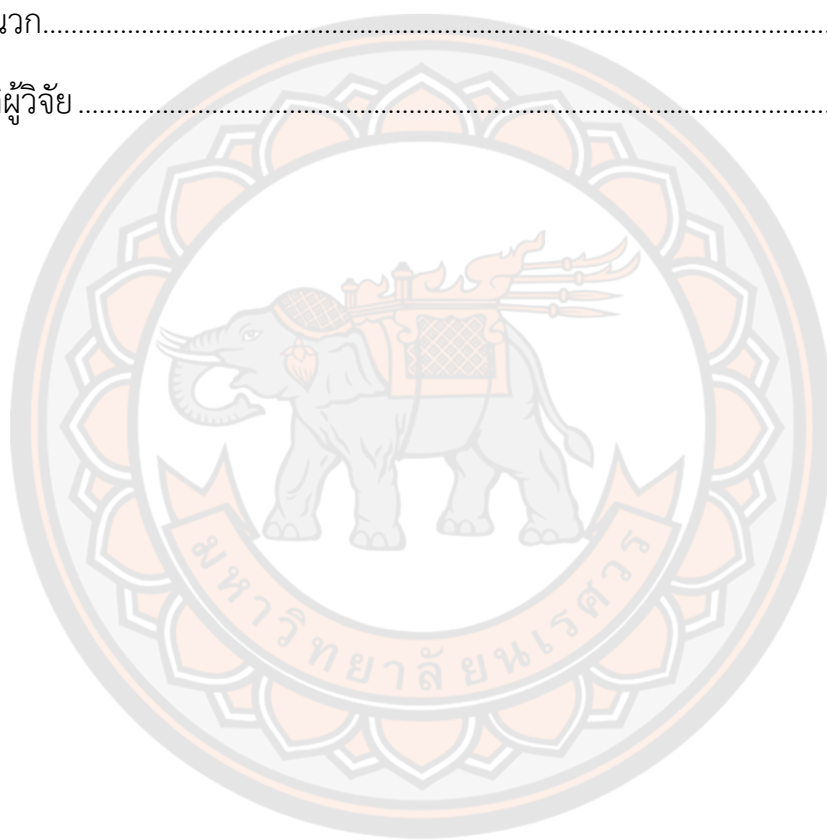
กมลวรรณ ชุมทอง

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ค
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
ประกาศคุณูปการ.....	ช
สารบัญ.....	ซ
สารบัญตาราง.....	ฅ
สารบัญภาพ.....	ฐ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
จุดมุ่งหมายของการวิจัย.....	4
สมมติฐานของการวิจัย.....	4
ความสำคัญของการศึกษา.....	4
ขอบเขตของการวิจัย.....	4
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	7
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	10
หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551.....	12
กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย.....	14
กิจกรรมการเรียนรู้.....	16
ทฤษฎีพหุปัญญา.....	27
การอ่านภาษาไทย.....	47

แนวคิดเกี่ยวกับความพึงพอใจ.....	56
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	59
กรอบแนวคิดการวิจัย	64
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	65
ขั้นตอนที่ 1 การสร้างและหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎี พหุ ปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 1 ตามเกณฑ์ 75/75.....	65
ขั้นตอนที่ 2 การเปรียบเทียบความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุ ปัญญา.....	73
ขั้นตอนที่ 3 การศึกษาความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาภาษาไทย ที่มีต่อการจัดกิจกรรม การเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1	76
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	79
บทที่ 4 ผลการวิจัย.....	83
ขั้นตอนที่ 1 การสร้างและหาประสิทธิภาพกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ตามเกณฑ์ 75/75	83
ขั้นตอนที่ 2 การเปรียบเทียบความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุ ปัญญา.....	93
ขั้นตอนที่ 3 การศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎี พหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 1.....	94

บทที่ 5 บทสรุป.....	97
สรุปผลการวิจัย.....	97
อภิปรายผลการวิจัย.....	98
ข้อเสนอแนะ	101
บรรณานุกรม.....	103
ภาคผนวก.....	108
ประวัติผู้วิจัย	165

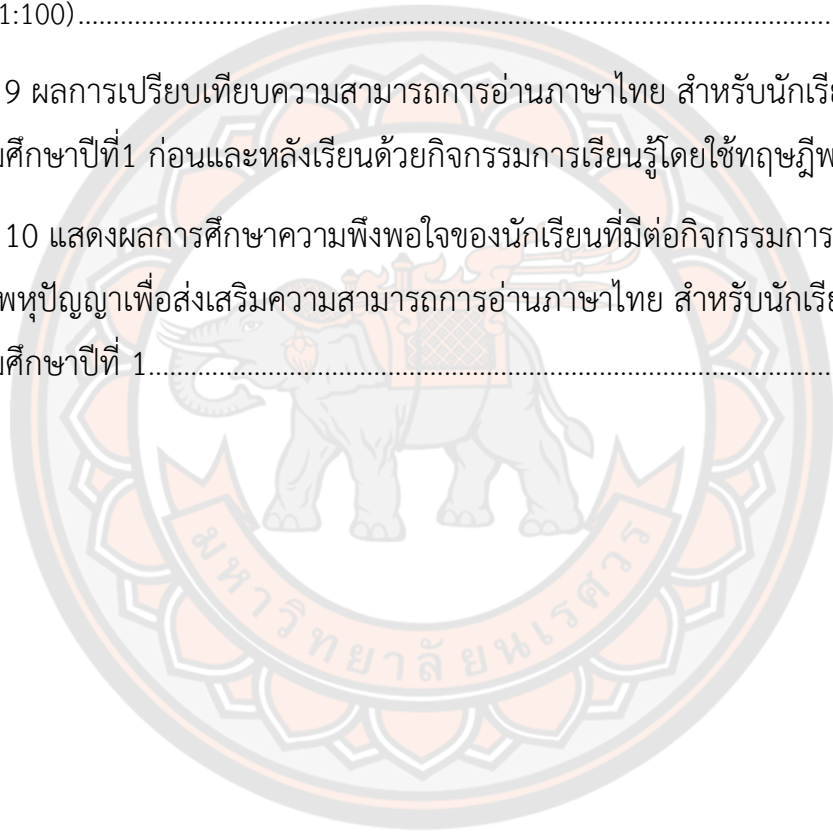

สารบัญตาราง

หน้า

ตาราง 1 แสดงขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริม ความสามารถการอ่านภาษาไทย	68
ตาราง 2 แสดงขั้นตอนการจัดกิจกรรมร่วมกับทฤษฎีพหุปัญญา	69
ตาราง 3 แสดงผลการพิจารณาความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุ ปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปี ที่ 1 ตามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน	84
ตาราง 4 แสดงผลการพิจารณาความเหมาะสมของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียน ชั้น ประถมศึกษาปีที่ 1 ตามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน	86
ตาราง 5 แสดงผลการพิจารณาความเหมาะสมด้านเนื้อหา ภาษาและเวลาของกิจกรรม การเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย และการ ปรับปรุงแก้ไข สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1/1 โรงเรียนอนุบาลบรรพตพิสัย อำเภอบรรพตพิสัย จังหวัดนครสวรรค์ จำนวน 3 คน โดยการ ทดลองแบบเดี่ยว (1:1)	89
ตาราง 6 แสดงผลการพิจารณาความเหมาะสมด้านเนื้อหา ภาษาและเวลาของกิจกรรมการ เรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1/1 โรงเรียนอนุบาล บรรพตพิสัย อำเภอบรรพตพิสัย จังหวัดนครสวรรค์ จำนวน 3 คน โดยการทดลองแบบ เดี่ยว (1:1)	91
ตาราง 7 แสดงผลการพิจารณาความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุ ปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่	

1 กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1/1 โรงเรียนอนุบาลบรรพตพิสัย อำเภอบรรพตพิสัย จังหวัดนครสวรรค์จำนวน 9 คน โดยการทดลองแบบเดี่ยว (1:10).....	92
ตาราง 8 แสดงผลการพิจารณาความเหมาะสมด้านเนื้อหา ภาษาและเวลาของกิจกรรม การเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับ นักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1/1 โรงเรียนอนุบาล บรรพตพิสัย อำเภอบรรพตพิสัย จังหวัดนครสวรรค์ จำนวน 26 คน โดยการทดลองแบบ เดี่ยว (1:100).....	93
ตาราง 9 ผลการเปรียบเทียบความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่1 ก่อนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา.....	94
ตาราง 10 แสดงผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ ทฤษฎีพหุปัญญาเพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 1.....	94

สารบัญภาพ

หน้า

ภาพ 1 แสดงกรอบแนวคิดการวิจัย	64
------------------------------------	----

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์ประจำชาติเป็นสมบัติทางวัฒนธรรมอันก่อให้เกิดความเป็นเอกภาพ และเสริมสร้างบุคลิกภาพของคนในชาติให้มีความเป็นไทย นอกจากนี้ยังเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารเพื่อสร้างความเข้าใจตรงกันและตรงตามจุดหมายไม่ว่าจะเป็นการแสดงความคิด ความต้องการความรู้สึกและความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน และเป็นเครื่องมือแสวงหาความรู้เพื่อพัฒนาความรู้และสร้างสรรค์ให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคมตลอดจนนำไปใช้ในการพัฒนาอาชีพให้มีความมั่นคงทางด้านสังคมและเศรษฐกิจ (กรมวิชาการ, 2546, น. 1) การพัฒนา ความสามารถในการใช้ภาษาไทยของเยาวชนไทยเป็นสิ่งสำคัญยิ่ง เนื่องจากสังคมโลกต้องการสื่อสาร การเรียนรู้สามารถเกิดขึ้นได้ทุกที่ทุกเวลา นโยบายการจัดการศึกษาจึงจำเป็นต้องมีการปรับปรุงและมีการพัฒนาคุณภาพการศึกษาเพื่อส่งเสริมให้เยาวชนไทยสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองอยู่เสมอ จากแนวทางการปฏิรูปการศึกษาได้ให้ความสำคัญกับการใช้ภาษาไทยโดยระบุใน พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 (ฉบับแก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2545) ประสิทธิภาพในการอ่านอยู่มาก สังคมนั้นก็ย่อมจะเจริญพัฒนาได้อย่างรวดเร็ว ประเทศไทยจึงควร สนับสนุนและส่งเสริมให้เด็กได้อ่านหนังสืออย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ศิวกันท์ ปทุมสูติ (2540, น. 15) ฉวีวรรณ คูหาภินันท์ (2542, น. 3) และพรทิพย์ ชาตะรัตน์ (2545, น. 59) ได้กล่าวถึง ความสำคัญของการอ่านไว้ สรุปได้ว่า การอ่านเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งในการแสวงหาความรู้ ดังนั้นผู้ที่มีความสามารถในการอ่าน คือ สามารถอ่านได้มาก อ่านได้เร็ว และอ่านได้ถูกต้อง ย่อมมีโอกาสในชีวิตหลาย ๆ ด้านมากกว่า เช่น ด้านการศึกษา ด้านสังคม ด้านการประกอบอาชีพ เป็นต้น ตลอดจนสามารถรับรู้ข้อมูลข่าวสารได้รวดเร็วและทันสมัยกว่าผู้ที่ขาดทักษะในการอ่าน

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในแหล่งเรียนรู้เป็นกลไกที่สำคัญอย่างหนึ่ง ในการกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ ให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติ ระหว่างหรือหลังการเรียนรู้ในแหล่งเรียนรู้นั้น ๆ และสำหรับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในแหล่งเรียนรู้นั้น ผู้จัดกิจกรรมหรือผู้ออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ จำเป็นต้องมีความรู้เพียงพอเกี่ยวกับแหล่งเรียนรู้ที่จะนำมาออกแบบกิจกรรมให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติ ซึ่งต้องรู้ว่าแหล่งเรียนรู้นั้นถูกจัดอยู่ในประเภทใดมีองค์ความรู้เกี่ยวกับเรื่องอะไรบ้าง และมีวัตถุประสงค์ของการจัดตั้งอย่างไร ตลอดจนจุดเน้นหรือกิจกรรมของแหล่งเรียนรู้ว่ามีกิจกรรมอะไรบ้าง และมีเนื้อหาสาระอะไรที่ต้องการเน้นให้ผู้เข้าใช้บริการทราบ

หรือเรียนรู้ ซึ่งผู้ออกแบบกิจกรรมต้องเข้าใจในเรื่องนี้ เนื่องจากองค์ความรู้ต่าง ๆ ที่อยู่ในแหล่งเรียนรู้ อาจมีเนื้อหาสาระที่สอดคล้องกับเนื้อหาสาระการเรียนรู้ในหลักสูตร ซึ่งก็จะเป็นประโยชน์และมีความหมายต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนมากขึ้น ดังนั้นการออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้จึงเป็นกิจกรรมที่ช่วยเติมเต็มความรู้ หรือการขยายความรู้ความเข้าใจให้ผู้เรียนหรือเสริมทักษะทำให้เกิดเป็นองค์ความรู้ใหม่ในตัวผู้เรียนต่อไป ฉะนั้นการออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้จึงจำเป็นต้องเข้าใจเกี่ยวกับความหมายความสำคัญ ลักษณะ ประโยชน์ รูปแบบ และขั้นตอนตลอดจนหลักในการสร้าง หรือออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ในแหล่งเรียนรู้

ทฤษฎีพหุปัญญา กล่าวว่าไม่มียุทธวิธีการสอนชุดใดที่ดีที่สุดสำหรับเด็กทุกคนเพราะเด็กแต่ละคนมีความสามารถ ความฉลาดและความชอบแตกต่างกัน ยุทธวิธีการสอนที่เหมาะสมกับเด็กกลุ่มหนึ่งอาจจะไม่เหมาะสมกับเด็กอีกกลุ่ม เช่น ถ้าผู้สอน สอนโดยใช้เพลง ดนตรี จังหวะ วิธีสอนนี้เด็กที่ฉลาดด้านดนตรีจะสนใจเป็นพิเศษ แต่เด็กที่ไม่ถนัดดนตรีอาจไม่สนใจเลย หรือการสอนโดยใช้ภาพอาจจะเหมาะสมสำหรับเด็กที่ฉลาดด้านมิติ แต่เด็กที่ฉลาดด้านภาษาจะไม่สนใจ เพราะว่าเด็กมีความแตกต่างกันมาก ผู้สอนจึงควรใช้ยุทธวิธีการสอนหลายวิธี ถ้าผู้สอนสอนโดยวิธีทั้ง 9 ด้านในวันหนึ่ง ๆ เด็กแต่ละคนจะได้รับในสิ่งที่ตรงกับความถนัดของตน (อารี สันทรวี, 2542) ทั้งนี้เพราะความสามารถความเก่งของมนุษย์นั้นเป็นกระบวนการเรียนรู้ที่จะต้องอาศัยกระบวนการทางปัญญา ซึ่งผู้สอนจะต้องฝึกทักษะต่าง ๆ ให้เกิดขึ้นแก่นักเรียนด้วยการนำกระบวนการทางปัญญาไปใช้ในการจัดกระบวนการเรียนรู้ ซึ่งผู้สอนควรศึกษารายละเอียดของแต่ละขั้นตอนให้เข้าใจลึกซึ้ง และลงมือปฏิบัติจนเกิดความชำนาญแล้วจึงจะนำไปประยุกต์หรือปรับใช้กับนักเรียนอย่างเหมาะสมโดยพิจารณา ถึงปัจจัยต่าง ๆ เช่น เนื้อหา กิจกรรม จุดประสงค์การเรียนรู้ วัตถุประสงค์ของนักเรียน เป็นต้น อนึ่งในด้านการศึกษานั้น ผู้สอนต้องพยายามค้นหาความเก่งของนักเรียนตลอดจนหาวิธีการส่งเสริมพัฒนานักเรียนให้เก่งหลาย ๆ ด้าน (วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์, 2545, น. 4-15) ดังนั้นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีพหุปัญญาจึงเป็นวิธีการเรียนรู้ที่ตอบสนองความแตกต่างของนักเรียนได้ดี ส่งผลให้นักเรียนมีพัฒนาการด้านภาษาที่สอดคล้องกับพหุปัญญาด้านอื่น ๆ สามารถพัฒนาการคิดเชิงเหตุผลของนักเรียนได้ดียิ่งซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของสุพิตร สมหนองหว้า (2547, น. 178-183) ได้วิจัยเรื่องการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่องเที่ยวรอบหมู่บ้าน โดยใช้กิจกรรมตามทฤษฎีพหุปัญญา สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 พบว่ารูปแบบการสอนตามแนวทฤษฎีพหุปัญญา สามารถพัฒนาความสามารถด้านภาษา กระบวนการคิดเชิงเหตุผล และสนองความแตกต่างระหว่างบุคคลและความสามารถเฉพาะด้านของนักเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ผู้วิจัยเห็นว่าการอ่านเป็นปัญหาสำคัญระดับชาติอีกทั้งมีความสำคัญและความจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่เป็นระดับชั้นอยู่ในวัยเริ่มเรียนที่ต้องมีพื้นฐานการอ่านภาษาไทยที่ดีโดยเฉพาะการอ่านภาษาไทยเพราะการเรียนรู้ทุกกลุ่มสาระการเรียนรู้ต้องใช้

ภาษาไทยในการสื่อสาร หากนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 อ่านคำไม่คล่องจะทำให้การพัฒนาทางการเรียนไม่ประสบความสำเร็จ จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะพัฒนานักเรียนให้สามารถอ่านออกเป็นอันดับแรก เพราะการอ่านถือเป็นเครื่องมือสำคัญที่จะส่งผลต่อคุณภาพในการเรียนรู้ของนักเรียน

ในการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาไทยที่ผ่านมานักเรียนส่วนใหญ่อ่านหนังสือไม่ออก ไม่คล่อง เพราะไม่ได้รับการฝึกอ่านอย่างถูกวิธี ซึ่งจะส่งผลให้นักเรียนเรียนภาษาไทยไม่บรรลุวัตถุประสงค์ ทั้งนี้ นักเรียนไม่สามารถอ่านสะกดคำได้ถูกต้องตามเจตนาของการอ่าน เนื่องจากนักเรียนเพิ่งจะผ่านการเรียนชั้นอนุบาล ซึ่งได้รับการฝึกความพร้อมทางการพูดและการฟังภาษาไทยที่ยังไม่เน้นการฝึกทักษะด้านการอ่าน เมื่อนักเรียนเข้ามาเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ทำให้เกิดปัญหาในการอ่าน ถ้าหากไม่มีการฝึกฝนด้วยวิธีการและเครื่องมือที่เหมาะสมแล้วจะพัฒนาความสามารถด้านการอ่านของนักเรียนได้ไม่ดีเท่าที่ควร การแก้ปัญหาคำอ่านของนักเรียน โดยการใช้กิจกรรมการเรียนรู้ด้วยทฤษฎีพหุปัญญาซึ่งเป็นวิธีที่มุ่งพัฒนาความสามารถด้านต่าง ๆ ทางปัญญาของมนุษย์ ครูผู้สอนจะต้องสำรวจสภาพปัญหาด้านการอ่าน และนำมาเปรียบเทียบในแต่ละด้านของทฤษฎีพหุปัญญาเพื่อสอดคล้องกับสภาพปัญหาของผู้เรียน

จากการศึกษาสภาพปัญหา และเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีพหุปัญญา พบว่า ได้มีผู้นำความคิดที่ได้กล่าวมาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทยในเรื่องต่าง ๆ แล้วทำให้นักเรียนพัฒนาทักษะการเรียนรู้ด้านการอ่านได้ดีขึ้น เป็นการตอบสนองความต้องการที่หลากหลายตามความสามารถและความถนัดที่แตกต่างกันของนักเรียนทั้ง 9 ด้าน นักเรียนได้เรียนรู้ตามความสามารถเต็มตามศักยภาพ ผู้วิจัยจึงได้นำแนวคิดทฤษฎีพหุปัญญา มาใช้การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมทักษะการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เพื่อช่วยให้นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการอ่านภาษาไทยทำให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีในการเรียนภาษาไทย นักเรียนเกิดความสุข สนุกสนาน มีความสุขในการเรียน และเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ส่งเสริมให้นักเรียนมีนิสัยรักการอ่าน และแก้ปัญหานักเรียนที่มีปัญหาด้านการอ่านภาษาไทยให้มีการพัฒนาขึ้น

จุดมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อสร้างและหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ตามเกณฑ์ 75/75
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาภาษาไทย ที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

สมมติฐานของการวิจัย

นักเรียนมีความสามารถด้านการอ่าน หลังเรียนโดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 สูงกว่าก่อนเรียน

ความสำคัญของการศึกษา

1. ได้กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีคุณภาพนำไปใช้พัฒนา หรือแก้ปัญหาการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
2. ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีความสามารถอ่านภาษาไทยสูงขึ้น และมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาไทย
3. เป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนภาษาไทยในการพัฒนากิจกรรมส่งเสริมความสามารถอ่านภาษาไทย หรือผู้ที่เกี่ยวข้องนำไปใช้พัฒนาการเรียนการสอนการอ่านภาษาไทยของนักเรียนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีใช้กระบวนการการวิจัยและพัฒนา กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 แบ่งเป็น 3 ขั้นตอน โดยกำหนดขอบเขตของแต่ละขั้นตอนเป็น 3 ด้านด้วยกัน คือ ขอบเขตด้านแหล่งข้อมูล ขอบเขตด้านเนื้อหา และขอบเขตด้านตัวแปร ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 เพื่อสร้างและหาประสิทธิภาพของการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้
ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา
ปีที่ 1 ตามเกณฑ์ 75/75

ขอบเขตด้านแหล่งข้อมูล

ขอบเขตด้านแหล่งข้อมูลในการพัฒนาการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา
เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ได้แก่

1. ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คน เพื่อตรวจพิจารณาความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้
โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา
ปีที่ 1

1.1 ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการสอน ซึ่งเป็นอาจารย์ผู้สอนสาขาหลักสูตรและการ
สอนระดับอุดมศึกษา จำนวน 1 คน

1.2 ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาไทย ซึ่งเป็นอาจารย์ผู้สอนเกี่ยวกับภาษาไทย
ระดับอุดมศึกษา จำนวน 1 คน

1.3 ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาและกิจกรรมการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาไทย มีประสบการณ์ในการสอนภาษาไทยมากกว่า 10 ปี และ
มีวิทยฐานะชำนาญการพิเศษ จำนวน 1 คน

2. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1/1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนอนุบาล
บรรพตพิสัย (วัดส้มเสี้ยว) อำเภอบรรพตพิสัย จังหวัดนครสวรรค์ จำนวน 3 คน ซึ่งเป็นนักเรียน
ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเก่ง ปานกลาง และอ่อน อย่างละ 1 คน เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมด้าน
เนื้อหา ภาษา และเวลา

3. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1/1 โรงเรียนอนุบาลบรรพตพิสัย (วัดส้มเสี้ยว) อำเภอ
บรรพตพิสัย จังหวัดนครสวรรค์ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 9 คน ซึ่งเป็นนักเรียนที่มี
ผลสัมฤทธิ์ทางการ เก่ง ปานกลาง อ่อน อย่างละ 3 คน เพื่อหาประสิทธิภาพ

4. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1/1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนอนุบาล
บรรพตพิสัย (วัดส้มเสี้ยว) อำเภอบรรพตพิสัย จังหวัดนครสวรรค์ จำนวน 26 คน ซึ่งเป็น
นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเก่ง ปานกลาง และอ่อนคละกัน เพื่อหาประสิทธิภาพตามเกณฑ์
75/75

ขอบเขตด้านเนื้อหา

เนื้อหาที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นเนื้อหาตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษา
ขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 (ฉบับปรับปรุง 2560) กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษา
ปีที่ 1 สาระที่ 1 การอ่าน และหลักสูตรสถานศึกษากลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษา
ปีที่ 1 โรงเรียนอนุบาลบรรพตพิสัย (วัดส้มเสี้ยว) สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา
นครสวรรค์ เขต 2 ซึ่งประกอบด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ทั้งหมด 6 เนื้อหา

ขอบเขตด้านตัวแปร

ตัวแปรที่ศึกษา ได้แก่

1. ความเหมาะสมกิจกรรมการเรียนรู้
2. ประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ ตามเกณฑ์มาตรฐาน 75/75

**ขั้นตอนที่ 2 เพื่อเปรียบเทียบความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีปัญญญา**

ขอบเขตด้านแหล่งข้อมูล

กลุ่มตัวอย่าง ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอนุบาลบรรพต
พิสัย (วัดส้มเสี้ยว) อำเภอบรรพตพิสัย จังหวัดนครสวรรค์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา
ประถมศึกษาเขต 2 ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 26 คน โดยการสุ่ม
อย่างง่าย (มีหน่วยการสุ่มเป็นห้องเรียน)

ขอบเขตด้านเนื้อหา

เนื้อหาที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นเนื้อหาตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษา
ขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 (ฉบับปรับปรุง 2560) กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษา
ปีที่ 1 สาระที่ 1 การอ่าน และหลักสูตรสถานศึกษากลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษา
ปีที่ 1 โรงเรียนอนุบาลบรรพตพิสัย (วัดส้มเสี้ยว) สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา
นครสวรรค์ เขต 2 ซึ่งประกอบด้วย การอ่านออกเสียงคำสระประสม โดยมี 6 เนื้อหาดังนี้

1. เนื้อหาเรื่อง สระอว้
2. เนื้อหาเรื่อง สระอัว
3. เนื้อหาเรื่อง สระเอียะ
4. เนื้อหาเรื่อง สระเอีย
5. เนื้อหาเรื่อง สระเอือะ
6. เนื้อหาเรื่อง สระเอือ

ขอบเขตด้านตัวแปร

1. ตัวแปรต้น คือ การเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
2. ตัวแปรตาม คือ ความสามารถในการอ่านภาษาไทย

ขั้นตอนที่ 3 การศึกษาความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาภาษาไทย ที่มีต่อการกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ขอบเขตด้านเนื้อหา

การศึกษาความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาภาษาไทย ที่มีต่อการกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีประเด็นในการประเมิน 4 ด้าน ได้แก่

1. ด้านครูผู้สอน ประเมินการจัดกิจกรรมของครูผู้สอน
2. ด้านเนื้อหา ประเมินความเหมาะสมของเนื้อหาและกิจกรรมการเรียนรู้
3. ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน ประเมินความน่าสนใจของกิจกรรมการเรียนรู้
4. ด้านการวัดและการประเมินผล ประเมินผลที่เกิดขึ้นกับผู้เรียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้

ขอบเขตด้านแหล่งข้อมูล

ได้แก่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอนุบาลบรรพตพิสัย (วัดส้มเสี้ยว) อำเภอบรรพตพิสัย จังหวัดนครสวรรค์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเขต 2 ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 26 คน ซึ่งผ่านการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ขอบเขตด้านตัวแปร

ตัวแปรที่ศึกษา คือ ความพึงพอใจต่อการด้วยกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ความสามารถในการอ่าน หมายถึง ความสามารถในการเข้าใจความหมายของตัวอักษรที่อ่านออกมาเป็นความรู้ความคิด และเกิดความเข้าใจเรื่องราวที่อ่านตรงกับเรื่องราวที่ผู้เขียนเขียน ผู้อ่านสามารถนำความรู้ ความคิด หรือสาระจากเรื่องราวที่อ่านไปใช้ให้เกิดประโยชน์ได้ ซึ่งจะวัดด้วยแบบทดสอบการอ่านที่ผู้ศึกษาสร้างขึ้น เป็นแบบทดสอบความสามารถการอ่าน ก่อนเรียน เป็น

แบบทดสอบ 2 ตอน ตอนที่ 1 จำนวน 20 คำ ตอนที่ 2 จำนวน 1 ข้อ และหลังเรียน เป็นแบบทดสอบ 2 ตอน ตอนที่ 1 จำนวน 20 คำ ตอนที่ 2 จำนวน 1 ข้อ

2. กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา หมายถึง กระบวนการจัดการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้และฝึกทักษะเรื่องการอ่านให้เกิดประสิทธิภาพ โดยใช้วิธีการสอนแบบ พหุปัญญา ด้านภาษาและการสื่อสาร เป็นการใช้ภาษาถ้อยคำ และภาษา อย่างมีประสิทธิภาพ ไม่ว่าจะเป็นการพูดหรือการเขียน สามารถสื่อภาษาให้ผู้อื่นเข้าใจได้ตามที่ ต้องการ สามารถใช้ไวยากรณ์ หรือโครงสร้างของภาษา เสียงของภาษา ความหมายของภาษา และมิติทาง ปฏิบัติในการใช้ภาษา รูปแบบต่าง ๆ สามารถจดจำคำและตัวอักษรต่าง ๆ ได้ดี รวมถึงการใช้ภาษาเพื่อโน้มน้าวให้ผู้อื่น ดำเนินการ และการใช้ภาษาเพื่อช่วยจดจำข้อมูล รูปแบบพหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้ (The Multiple Intelligences Model for Learning) ที่พัฒนาโดยเยาเวพา เดชะคุปต์ (2553) ตามทฤษฎีพื้นฐานในการพัฒนาพหุปัญญาของโฮเวิร์ดการ์ตเนอร์เพื่อใช้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนที่เน้น ผู้เรียนเป็นสำคัญ ซึ่งสอดคล้องกับการปฏิรูปการศึกษาที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางของการเรียนรู้โดย การให้ผู้เรียนลงมือปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยมีขั้นตอนในการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริม พัฒนาการ 9 ด้าน โดยมีการจัดกิจกรรมตามหลักการ Lazear (1991 cited in Richards and Rogers 2001) ได้เสนอแนะขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีพหุปัญญาประกอบด้วย 4 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 กระตุ้นสติปัญญา (Awaken the intelligence) เป็นขั้นนำนักเรียนเข้าสู่ เนื้อหาด้วยการกระตุ้นความสนใจของนักเรียนด้วยการใช้สื่อและสื่อที่สามารถกระตุ้นการรับรู้ผ่านทาง ประสาทสัมผัสต่าง ๆ เพื่อกระตุ้นสติปัญญาในด้านที่นักเรียนมีอยู่แล้ว

ขั้นที่ 2 ขยายหรือเพิ่มพูนสติปัญญา (Amplify the Intelligences) การเปิด โอกาส ให้นักเรียนฝึกฝนสติปัญญาในด้านที่ได้รับการกระตุ้นมากขึ้นด้วยการทำกิจกรรม เพิ่มเติม หรือชิ้นงานเพื่อทบทวนความรู้

ขั้นที่ 3 ชั้นสอน (Teach with/for the Intelligence) นักเรียนที่ได้รับการกระตุ้น สติปัญญาในขั้นแรกไปแล้วแต่ก็ยังขาดความเข้าใจ ผู้สอนต้องทำการสอนและให้นักเรียนใช้สติปัญญา ในด้านที่ตนไม่ถนัดให้ได้รับการฟื้นฟู

ขั้นที่ 4 นำไปใช้ (Transfer) สร้างสิ่งที่เกิดขึ้นได้ด้วยตนเอง หรือนักเรียนสร้างองค์ ความรู้ด้วยตนเอง เป็นขั้นการสอนสุดท้ายซึ่งผู้เรียนทุกคนจะได้นำความรู้ที่ได้เรียนรู้ผ่านกิจกรรมพหุ ปัญญาที่หลากหลายจากขั้นกระตุ้น ขั้นขยายและชั้นสอนมาประยุกต์ใช้หรือสร้างสรรค์ผลงานของ ตนเอง

3. ความพึงพอใจต่อการเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หมายถึง ความรู้สึกในด้านบวก หรือรู้สึกชอบของนักเรียนที่มีต่อการเรียนด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญาเพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีประเด็นการประเมิน 4 ด้าน ได้แก่ ด้านครูผู้สอน ด้านเนื้อหา ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านการวัดและการประเมินผล ซึ่งวัดจากแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเด็นต่อไปนี้

1. หลักสูตรและการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (ฉบับปรับปรุง2560)
 - 1.1 หลักการ
 - 1.2 จุดมุ่งหมาย
 - 1.3 สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน
 - 1.4 คุณลักษณะอันพึงประสงค์
2. กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
 - 2.1 ลักษณะความสำคัญของภาษาไทย
 - 2.2 คุณภาพของผู้เรียนเมื่อจบช่วงชั้นที่ 1
 - 2.3 สาระและมาตรฐานการเรียนรู้ภาษาไทย
3. กิจกรรมการเรียนรู้
 - 3.1 ความหมายของกิจกรรมการเรียนรู้
 - 3.2 แนวคิด ทฤษฎีการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้
 - 3.3 จุดมุ่งหมายของกิจกรรมการเรียนรู้
 - 3.4 ประเภทของกิจกรรม
 - 3.5 การวางแผนจัดกิจกรรมการเรียนรู้
 - 3.6 หลักการจัดกิจกรรมการเรียนรู้
 - 3.7 ประโยชน์ของการสร้างกิจกรรม
 - 3.8 ข้อจำกัด
 - 3.9 การหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้
4. ทฤษฎีพหุปัญญา
 - 4.1 ความหมายของทฤษฎีพหุปัญญา
 - 4.2 ความสำคัญของทฤษฎีพหุปัญญา
 - 4.3 ทฤษฎีพหุปัญญากับยุทธวิธีการสอน

- 4.4 กระบวนการสอนทฤษฎีพหุปัญญา
- 5. การอ่านภาษาไทย
 - 5.1 ความหมายของการอ่านภาษาไทย
 - 5.2 ความสำคัญของการอ่านภาษาไทย
 - 5.3 ปัญหาของการอ่านภาษาไทย
 - 5.4 ประเภทของการอ่านภาษาไทย
- 6. แนวคิดเกี่ยวกับความพึงพอใจ
 - 6.1 แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจ
- 7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 7.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 7.2 งานวิจัยต่างประเทศ
- 8. กรอบแนวคิดการวิจัย

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

1.1 หลักการ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, น. 4-10) มีหลักการที่สำคัญ ดังนี้

1.1.1 เป็นหลักสูตรการศึกษาเพื่อความเป็นเอกภาพของชาติ มีจุดหมายและมาตรฐานการเรียนรู้ เป็นเป้าหมายสำหรับพัฒนาเด็กและเยาวชนให้มีความรู้ ทักษะ เจตคติ และคุณธรรม บนพื้นฐานของความเป็นไทยควบคู่กับความเป็นสากล

1.1.2 เป็นหลักสูตรการศึกษาเพื่อปวงชน ที่ประชาชนทุกคนมีโอกาสได้รับการศึกษาอย่างเสมอภาค และมีคุณภาพ

1.1.3 เป็นหลักสูตรการศึกษาที่สนองการกระจายอำนาจ ให้สังคมมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาให้สอดคล้องกับสภาพ และความต้องการของท้องถิ่น

1.1.4 เป็นหลักสูตรการศึกษาที่มีโครงสร้างยืดหยุ่นทั้งด้านสาระการเรียนรู้ เวลา และการจัดการเรียนรู้

1.1.5 เป็นหลักสูตรการศึกษาที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

1.1.6 เป็นหลักสูตรการศึกษาสำหรับการศึกษาในระบบ นอกกระบบ และตามอัธยาศัย ครอบคลุมทุกกลุ่มเป้าหมาย สามารถเทียบโอนผลการเรียนรู้ และประสบการณ์

1.2 จุดมุ่งหมาย

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้เป็นคนดี มีปัญญา มีความสุข มีศักยภาพในการศึกษาต่อ และประกอบอาชีพ จึงกำหนดเป็นจุดหมายเพื่อให้เกิดกับผู้เรียน เมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน ดังนี้

1.2.1 มีคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมที่พึงประสงค์ เห็นคุณค่าของตนเอง มีวินัย และปฏิบัติตนตามหลักธรรมของพระพุทธศาสนา หรือศาสนาที่ตนนับถือ ยึดหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

1.2.2 มีความรู้ ความสามารถในการสื่อสาร การคิด การแก้ปัญหา การใช้เทคโนโลยี และมีทักษะชีวิต

1.2.3 มีสุขภาพกายและสุขภาพจิตที่ดี มีสุขนิสัย และรักการออกกำลังกาย

1.2.4 มีความรักชาติ มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและพลโลก ยึดมั่นในวิถีชีวิต และการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

1.2.5 มีจิตสำนึกในการอนุรักษ์วัฒนธรรมและภูมิปัญญาไทย การอนุรักษ์และพัฒนาสิ่งแวดล้อม มีจิตสำนึกที่มุ่งทำประโยชน์และสร้างสิ่งที่ดีงามในสังคม และอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างมีความสุข

1.3 สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพตามมาตรฐานการเรียนรู้ ซึ่งการพัฒนาผู้เรียนให้บรรลุมาตรฐานการเรียนรู้ที่กำหนดนั้น จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดสมรรถนะสำคัญ 5 ประการ ดังนี้

1.3.1 ความสามารถในการสื่อสาร เป็นความสามารถในการรับและส่งสาร มีวัฒนธรรมในการใช้ภาษาถ่ายทอดความคิด ความรู้ความเข้าใจ ความรู้สึก และทัศนะของตนเองเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารและประสบการณ์อันจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาตนเองและสังคม รวมทั้งการเจรจาต่อรองเพื่อขจัดและลดปัญหาความขัดแย้งต่าง ๆ การเลือกรับหรือไม่รับข้อมูลข่าวสารด้วยหลักเหตุผลและความถูกต้อง ตลอดจนการเลือกใช้วิธีการสื่อสาร ที่มีประสิทธิภาพโดยคำนึงถึงผลกระทบที่มีต่อตนเองและสังคม

1.3.2 ความสามารถในการคิด เป็นความสามารถในการคิดวิเคราะห์ การคิดสังเคราะห์ การคิดอย่างสร้างสรรค์ การคิดอย่างมีวิจารณญาณ และการคิดเป็นระบบ เพื่อนำไปสู่การสร้างองค์ความรู้หรือสารสนเทศเพื่อการตัดสินใจเกี่ยวกับตนเองและสังคมได้อย่างเหมาะสม

1.3.3 ความสามารถในการแก้ปัญหา เป็นความสามารถในการแก้ปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ที่เผชิญได้อย่างถูกต้องเหมาะสมบนพื้นฐานของหลักเหตุผล คุณธรรมและข้อมูลสารสนเทศ เข้าใจความสัมพันธ์และการเปลี่ยนแปลงของเหตุการณ์ต่าง ๆ ในสังคม แสวงหาความรู้ ประยุกต์ความรู้มาใช้ในการป้องกัน และแก้ไขปัญหา และมีการตัดสินใจที่มีประสิทธิภาพโดยคำนึงถึงผลกระทบที่เกิดขึ้น ต่อตนเอง สังคม และสิ่งแวดล้อม

1.3.4 ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต เป็นความสามารถในการนำกระบวนการต่าง ๆ ไปใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวัน การเรียนรู้ด้วยตนเอง การเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง การทำงาน และการอยู่ร่วมกันในสังคมด้วยการสร้างเสริมความสัมพันธ์อันดีระหว่างบุคคล การจัดการปัญหา และความขัดแย้งต่าง ๆ อย่างเหมาะสม การปรับตัวให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงของสังคมและสภาพแวดล้อม และการรู้จักหลีกเลี่ยงพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ที่ส่งผลกระทบต่อตนเองและผู้อื่น

1.3.5 ความสามารถในการใช้เทคโนโลยี เป็นความสามารถในการเลือก และใช้เทคโนโลยีด้านต่าง ๆ และมีทักษะกระบวนการทางเทคโนโลยี เพื่อการพัฒนาตนเองและสังคม ในด้านการเรียนรู้ การสื่อสาร การทำงาน การแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ถูกต้อง เหมาะสม และมีคุณธรรม

1.4 คุณลักษณะอันพึงประสงค์

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานมุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ เพื่อให้สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุข ในฐานะเป็นพลเมืองไทย และพลโลก ดังนี้

1. รักชาติ ศาสน์ กษัตริย์
2. ซื่อสัตย์สุจริต
3. มีวินัย
4. ใฝ่เรียนรู้
5. อยู่อย่างพอเพียง
6. มุ่งมั่นในการทำงาน
7. รักความเป็นไทย
8. มีจิตสาธารณะ

นอกจากนี้สถานศึกษาสามารถกำหนดคุณลักษณะอันพึงประสงค์เพิ่มเติมให้สอดคล้องตามบริบทและจุดเน้นของตนเอง

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

2.1 ลักษณะความสำคัญของภาษาไทย

ภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์ประจำชาติ เป็นสมบัติทางวัฒนธรรมอันก่อให้เกิดความเป็นเอกภาพ และเสริมสร้างบุคลิกภาพของคนในชาติให้มีความเป็นไทย เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารความเข้าใจและความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ทำให้สามารถประกอบกิจการงานและดำรงชีวิตร่วมกันในสังคมประชาชาติได้อย่างสันติสุข และเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ ประสบการณ์จากแหล่งข้อมูลสารสนเทศต่าง ๆ เพื่อพัฒนาความรู้ ความคิด วิเคราะห์ วิจัย และสร้างสรรค์ให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคม และความก้าวหน้า ทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี ตลอดจนนำไปใช้ในการพัฒนาอาชีพให้มีความมั่นคงทางสังคมและเศรษฐกิจ นอกจากนี้ยังเป็นสื่อที่แสดงภูมิปัญญาของบรรพบุรุษด้านวัฒนธรรม ประเพณี ชีวิตทัศน์ โลกทัศน์ และสุนทรียภาพ โดยบันทึกไว้เป็นวรรณคดีและวรรณกรรมอันล้ำค่า ภาษาไทยจึงเป็นสมบัติของชาติที่ควรค่าแก่การเรียนรู้ เพื่ออนุรักษ์และสืบสานให้คงอยู่คู่ชาติไทยตลอดไป

2.2 คุณภาพของผู้เรียนเมื่อจบช่วงชั้นที่ 1

2.2.1 อ่านออกเสียงคำ คำคล้องจอง ข้อความ เรื่องสั้น ๆ และบทร้อยกรองง่าย ๆ ได้ถูกต้องคล่องแคล่ว เข้าใจความหมายของคำและข้อความที่อ่าน ตั้งคำถามเชิงเหตุผล ลำดับเหตุการณ์ คาดคะเนเหตุการณ์ สรุปลำดับความรู้ข้อคิดจากเรื่องที่อ่าน ปฏิบัติตามคำสั่ง คำอธิบายจากเรื่องที่อ่านได้ เข้าใจความหมายของข้อมูลจากแผนภาพ แผนที่ และแผนภูมิ อ่านหนังสืออย่างสม่ำเสมอ และมีมารยาทในการอ่าน

2.2.2 มีทักษะในการคัดลายมือตัวบรรจงเต็มบรรทัด เขียนบรรยาย บันทึกประจำวัน เขียนจดหมายลาครู เขียนเรื่องเกี่ยวกับประสบการณ์ เขียนเรื่องตามจินตนาการ และมีมารยาทในการเรียน

2.2.3 เล่ารายละเอียดและบอกสาระสำคัญ ตั้งคำถาม ตอบคำถาม ตอบคำถาม รวมทั้งพูดแสดงความคิดเห็นความรู้สึกเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังและดู พูดสื่อสารเล่าประสบการณ์และพูดแนะนำ หรือพูดเชิญชวนให้ผู้อื่นปฏิบัติตาม และมีมารยาทในการฟัง ดู และพูด

2.2.4 สกกดคำและเข้าใจความหมายของคำ ความแตกต่างของคำและพยางค์ หน้าที่ของคำในประโยค มีทักษะการใช้พจนานุกรมในการค้นหาความหมายของคำ แต่งประโยคง่าย ๆ แต่งคำคล้องจอง แต่งคำขวัญ และเลือกใช้ภาษาไทยมาตรฐานและภาษาถิ่นได้เหมาะสมกับกาลเทศะ

2.2.5 เข้าใจและสามารถสรุปข้อคิดที่ได้จากการอ่านวรรณคดีและวรรณกรรม เพื่อนำไปใช้ในชีวิตรประจำวัน แสดงความคิดเห็นจากวรรณกรรมคดีที่อ่าน รู้จักเพลงพื้นบ้าน เพลงกล่อมเด็ก ซึ่งเป็นวัฒนธรรมของท้องถิ่น ร้องบทร้องเล่นสำหรับในท้องถิ่น ท่องจำบทอาขยาน และบทร้อยกรองที่มีคุณค่าตามความสนใจได้

2.3 สาระและมาตรฐานการเรียนรู้ภาษาไทย

สาระที่ 1 การอ่าน

มาตรฐาน ท. 1.1 ใช้กระบวนการอ่านเพื่อสร้างความรู้และความคิดเพื่อนำไปใช้ตัดสินใจแก้ปัญหาในการดำเนินชีวิต และมีนิสัยรักการอ่าน

สาระที่ 2 การเขียน

มาตรฐาน ท. 2.1 ใช้กระบวนการเขียน เขียนสื่อสาร เขียนเรียงความย่อความ และเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่าง ๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ

สาระที่ 3 การฟัง การดู และการพูด

มาตรฐาน ท. 3.1 สามารถเลือกฟังและดูอย่างมีวิจารณญาณ และพูดแสดงความคิดเห็น ความรู้ในโอกาสต่าง ๆ อย่างมีวิจารณญาณ และสร้างสรรค์

สาระที่ 4 หลักการใช้ภาษาไทย

มาตรฐาน ท. 4.1 เข้าใจธรรมชาติของภาษาและหลักภาษาไทย การเปลี่ยนแปลงของภาษาและพลังของภาษา ภูมิปัญญาทางภาษา และรักษาภาษาไทยไว้เป็นสมบัติของชาติ

สาระที่ 5 วรรณคดีและวรรณกรรม

มาตรฐาน ท. 5.1 เข้าใจและแสดงความคิดเห็น วิเคราะห์วรรณคดี และวรรณกรรมไทยอย่างเห็นคุณค่า และนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง

กิจกรรมการเรียนรู้

3.1 ความหมายของกิจกรรมการเรียนรู้

บุญชม ศรีสะอาด (2543, น. 95) ได้กล่าวว่า กิจกรรม คือ สื่อการสอนหลายอย่าง ประกอบกันจัดเข้าไว้ด้วยกันเป็นชุด หรือเรียกว่า เป็นสื่อประสม เพื่อมุ่งให้ผู้เรียนได้รับความรู้ อย่างมีประสิทธิภาพ

บุญเกื้อ ควรหาเวช (2542, น. 91) ได้กล่าวว่า กิจกรรม คือ สื่อการสอนชนิดหนึ่ง ซึ่งเป็นชุดของสื่อประสม (Multi media) ที่จัดขึ้นสำหรับหน่วยการเรียนรู้ตามหัวข้อ เนื้อหา และ ประสบการณ์ ของแต่ละหน่วยที่ต้องการจะให้ผู้เรียนได้รับ สามารถช่วยให้ผู้เรียนได้รับความรู้ อย่างมีประสิทธิภาพ และยังช่วยให้ผู้สอนเกิดความมั่นใจพร้อมที่จะสอนอีกด้วย

วัฒนาพร ระวังทุกข์ (2545, น. 27) ได้กล่าวว่า กิจกรรม คือ กิจกรรมการเรียนรู้ ที่ได้รับการออกแบบและจัดอย่างมีระบบ ประกอบด้วย จุดมุ่งหมาย เนื้อหา และวัสดุอุปกรณ์ โดยกิจกรรมดังกล่าวได้รับการรวบรวมไว้เป็นระเบียบในกลุ่มเพื่อเตรียมไว้ให้ผู้เรียนได้ศึกษา จากประสบการณ์ทั้งหมด

สมพร ประมวลศิลป์ชัย (2543, น. 36) ได้กล่าวว่า กิจกรรม คือ การรวบรวมสื่อ การเรียนสำเร็จรูป ซึ่งส่วนมากประกอบด้วย คำชี้แจง ชื่อเรื่อง จุดมุ่งหมาย กิจกรรม และการประเมินผล โดยครูเป็นผู้สร้างขึ้นประกอบด้วยวัสดุอุปกรณ์หลายชนิด และองค์ประกอบอื่น ๆ เพื่อให้ผู้เรียนศึกษา และปฏิบัติกิจกรรมด้วยตนเองเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง

สุพิน บุญวงศ์ (2538, น. 57) ได้กล่าวว่า กิจกรรม คือ ระบบการนำสื่อการเรียน การสอนที่สอดคล้องกับเนื้อหา วิชาที่สอนแต่ละหน่วยมาใช้ อันประกอบด้วย จุดมุ่งหมายเนื้อหา และ วัสดุอุปกรณ์ทั้งหลาย ตลอดจนถึงกิจกรรมต่าง ๆ ที่รวบรวมไว้เป็นระเบียบในกล่องการสอน เพื่อให้นักเรียนได้ศึกษาจากประสบการณ์นี้ได้อย่างผลดียิ่งขึ้น

สรุปกิจกรรมการเรียนรู้ หมายถึง กระบวนการที่ผู้สอนจัดสถานการณ์ หรือกิจกรรมการ เรียนรู้ต่าง ๆ ที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้โดยผู้เรียนเป็นผู้ลงมือกระทำ หรือผู้เรียนและผู้สอนเป็นผู้ ร่วมกันกระทำเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเปลี่ยนแปลง และพัฒนาไปตามจุดมุ่งหมายของการศึกษาที่ได้ กำหนดไว้

3.2 แนวคิด ทฤษฎีการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้

พัฒนาชุดกิจกรรมใช้แนวคิดหลัก 5 ประการ เป็นแนวทางในการพัฒนา ดังนี้ (ชัยยงค์ พรหมวงศ์, 2523, น. 119-120)

แนวคิดที่ 1 ทฤษฎีความแตกต่างระหว่างบุคคล นักการศึกษาได้นำหลักจิตวิทยา มาประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนการสอน โดยคำนึงถึงความต้องการ ความถนัด และความสนใจ ของผู้เรียนเป็นสำคัญ ซึ่งความแตกต่างระหว่างบุคคลมีหลายด้าน คือ ความสามารถ สติปัญญา

ความต้องการ ความสนใจ ร่างกาย อารมณ์ สังคม เป็นต้น ในการจัดการเรียนการสอนโดยคำนึงถึงความแตกต่าง ๆ ระหว่างบุคคลนี้ วิธีการที่เหมาะสมที่สุด คือ การจัดการสอนรายบุคคล หรือการสอนเอกภาพ การศึกษาโดยเสรี การศึกษาด้วยตนเอง ซึ่งล้วนเป็นวิธีที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีอิสระในการเรียนตามสติปัญญาความสามารถ และความสนใจโดยครุคอยแนะนำช่วยเหลือตามความเหมาะสม

แนวคิดที่ 2 ความพยายามที่จะเปลี่ยนการเรียนการสอนที่ยึดครูเป็นแหล่งความรู้หลักมาเป็นการจัดประสบการณ์ ให้ผู้เรียน เรียนด้วยการใช้แหล่งความรู้จากสื่อการเรียนการสอนจากแหล่งต่าง ๆ ซึ่งได้จัดให้ตรงกับเนื้อหา และประสบการณ์ ตามหน่วยการสอนของวิชาต่าง ๆ การเรียนด้วยวิธีนี้ ครูจะถ่ายทอดความรู้ให้แก่ผู้เรียน เพียงหนึ่งในสามของเนื้อหาทั้งหมด อีกสองส่วนผู้เรียนจะศึกษาด้วยตนเองจากสิ่งที่ผู้สอนเตรียมไว้ให้ในรูปของชุดการเรียนการสอน

แนวคิดที่ 3 การใช้สื่อทัศนูปกรณ์ในรูปของการจัดระบบสื่อหลายอย่างมาบูรณาการให้เหมาะสม และใช้เป็นแหล่งการเรียนรู้สำหรับนักเรียนแทนที่ครูจะเป็นผู้ถ่ายทอดความรู้แก่ผู้เรียนตลอดเวลา แนวทางใหม่จึงเป็นการผลิตสื่อการเรียนการสอนแบบประสมในเป็นชุดการเรียนการสอน

แนวคิดที่ 4 ปฏิบัติสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน และนักเรียนกับสภาพแวดล้อม ซึ่งเดิมนักเรียนเป็นฝ่ายรับรู้จากครูเท่านั้น นักเรียนจึงขาดทักษะการแสดงออก และการทำงานเป็นกลุ่ม แนวโน้มในอนาคตของการเรียนรู้จึงต้องมีการนำกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์มาใช้ในการเรียนการสอนเพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ร่วมกัน ซึ่งนำมาสู่การผลิตสื่อออกมาในรูปของชุดการเรียนการสอน

แนวคิดที่ 5 การจัดสภาพแวดล้อมการเรียนรู้โดยนำหลักจิตวิทยาการเรียนรู้มาใช้ โดยจัดออกมาเป็นการสอนแบบโปรแกรม ซึ่งหมายถึง ระบบการเรียนการสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เข้าร่วมกิจกรรมด้วยตนเอง ผู้เรียนได้ทราบว่า การตัดสินใจหรือการกระทำของตนเอง ถูกหรือผิดอย่างไร ผู้สอน มีการเสริมแรงที่ทำให้ผู้เรียนภาคภูมิใจที่ทำถูกอันจะก่อให้เกิดพฤติกรรมนั้นอีกในอนาคต และได้เรียนรู้ไปทีละขั้นตอนตามความสามารถและความสนใจของผู้เรียน ดังนั้นในการจัดการเรียนการสอนโดยใช้ชุดกิจกรรมจะต้องคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้

1. ความต้องการ ความถนัด ความสามารถ ความสนใจของผู้เรียน ที่มีลักษณะแตกต่าง และเป็นเอกลักษณ์เฉพาะบุคคล
2. เน้นการจัดการเรียนการสอนที่ให้ผู้เรียนทำกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเอง ครูเป็นเพียงผู้ให้ความช่วยเหลือ และให้คำแนะนำเท่านั้น
3. ใช้สื่อและอุปกรณ์ที่เหมาะสมและสามารถถ่ายทอดความรู้ให้กับผู้เรียนได้ชี้แจงจุดประสงค์การเรียนรู้ และการพิจารณาตัดสินผลการเรียนให้นักเรียนทราบล่วงหน้า ผู้เรียนควรมีส่วนร่วมในกิจกรรมและประเมินผลตนเอง และควรมีการเสริมแรงให้กับผู้เรียนอย่างต่อเนื่อง

3.3 จุดมุ่งหมายของกิจกรรมการเรียนรู้

จุดมุ่งหมายของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้มีจุดมุ่งหมาย ดังนี้

1. เพื่อสนองความสามารถในการเรียนรู้ของผู้เรียนแต่ละคน ซึ่งผู้เรียนแต่ละคนย่อมมีความแตกต่างกันไปในหลาย ๆ ด้าน การจัดกิจกรรมการเรียนรู้จึงเป็นแนวทางที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้มีโอกาสเรียนรู้ตามความสามารถของคน
2. เพื่อให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมและเกิดความสนุกสนาน มีสมาธิ และสนใจในสิ่งที่เรียนโดยไม่เบื่อหน่าย
3. เพื่อฝึกให้ผู้เรียนคิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหาเป็น และทำงานอย่างมีกระบวนการ
4. เพื่อสนองพัฒนาการของผู้เรียนทั้งทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา

3.4 ประเภทของกิจกรรม

การแบ่งประเภทของชุดกิจกรรม ได้มีนักการศึกษาแบ่งประเภทของชุดกิจกรรมไว้ ดังนี้

ศรีสุดา จริยากุล (2543, น. 647-648) ได้จำแนกประเภทของชุดกิจกรรม ออกเป็น 3 ประเภท ดังนี้

1. ชุดกิจกรรมรายบุคคล สำหรับผู้เรียนตามความสนใจ และระดับความสามารถของตนเอง ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยใช้ชุดกิจกรรมแต่ละชุดมีคำแนะนำให้นักเรียนได้ทำกิจกรรมต่าง ๆ ตลอดจนแหล่งวัสดุอุปกรณ์อื่น ๆ ที่จะต้องไปศึกษาเพิ่มเติม ผู้เรียนสามารถทดสอบ 3 ประเภท ดังนี้ เพื่อทราบผลความก้าวหน้าของตนเองได้ตลอดเวลา และทราบผลการเรียนทันที ประกอบด้วย บทเรียนสำเร็จรูปแบบประเมินผลและวัสดุอุปกรณ์การเรียน
2. ชุดกิจกรรมสำหรับนักเรียนเป็นกลุ่ม ชุดกิจกรรมแบบนี้ใช้ในการประกอบกิจกรรมของผู้เรียนเป็นกลุ่ม หรืออาจจัดในรูปศูนย์การเรียน ชุดกิจกรรมนี้จะมีสื่อไว้ให้สมาชิกแต่ละคนที่จะประกอบกิจกรรมตามคำสั่งได้ ประกอบด้วยชุดย่อยที่มีจำนวนเท่ากับจำนวนศูนย์ที่แบ่งไว้แต่ละหน่วย ซึ่งแต่ละศูนย์จะมีสื่อการเรียนหรือบทเรียนครบทุกคนตามจำนวนผู้เรียนในศูนย์กิจกรรมนั้น ผู้เรียนสามารถเรียนได้ด้วยตนเอง หรือช่วยเหลือซึ่งกันและกันในศูนย์ต่าง ๆ จนครบรอบ
3. ชุดกิจกรรมประกอบการบรรยายของครูหรือชุดกิจกรรมสำหรับครู เป็นชุดกิจกรรมที่กำหนดกิจกรรมและสื่อการเรียนให้ครูหรือผู้สอนใช้ประกอบการบรรยายเป็นเนื้อหา และประสบการณ์ที่ผู้สอนต้องการพื้นฐานให้ผู้เรียนได้เรียนไปพร้อมกัน โดยมีเวลาให้ผู้เรียนได้เรียนร่วมกัน บางครั้งตามที่กำหนดไว้ในตารางเรียนของแต่ละคน

บุญเกื้อ คอระหาเวช (2542, น. 94-95) ได้แบ่งประเภทของชุดกิจกรรมออกเป็น

1. ชุดกิจกรรมประกอบคำบรรยาย เป็นชุดกิจกรรมที่ใช้สอนผู้เรียนเป็นกลุ่มใหญ่ เพื่อให้รู้และเข้าใจในเวลาเดียวกัน มุ่งขยายเนื้อหาสาระให้ชัดเจนยิ่งขึ้น สื่อที่ใช้ ได้แก่ รูปภาพ แผนภูมิสไลด์ फिल्मสตริป ภาพยนตร์ เทปบันทึกเสียงหรือกิจกรรมที่กำหนดไว้

2. ชุดกิจกรรมแบบกลุ่มกิจกรรม เป็นชุดกิจกรรมสำหรับให้ผู้เรียนเรียนร่วมกัน เป็นกลุ่มเล็ก ๆ ประมาณ 5-7 คน โดยใช้สื่อการสอนที่บรรจุไว้ในชุดกิจกรรมแต่ละชุด มุ่งฝึกทักษะในเนื้อหาวิชาที่เรียนให้ผู้เรียนมีโอกาสทำงานร่วมกัน ชุดกิจกรรมนี้มักใช้ในการสอนแบบศูนย์การเรียน และการสอนแบบกลุ่มสัมพันธ์

3. ชุดกิจกรรมแบบรายบุคคลหรือชุดกิจกรรมตามเอกัตภาพ เป็นชุดกิจกรรมสำหรับเรียนด้วยตนเองเป็นรายบุคคล คือ ผู้เรียนจะต้องศึกษาหาความรู้ตามความสามารถและความสนใจของตนเอง อาจเรียนที่โรงเรียนหรือเรียนที่บ้านก็ได้ ผู้เรียนสามารถประเมินการเรียนได้ด้วยตนเอง อีกด้วยจากทัศนะของนักการศึกษาดังกล่าว สรุปได้ว่า ชุดกิจกรรมแบ่งออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่ ชุดกิจกรรมประกอบคำบรรยาย ชุดกิจกรรมสำหรับการเรียนรู้เป็นกลุ่ม และชุดกิจกรรมแบบรายบุคคล โดยชุดกิจกรรมแต่ละประเภทจะมีความเหมาะสม ขึ้นอยู่กับกับกิจกรรมที่ผู้สอนเลือกใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

3.5 การวางแผนจัดกิจกรรมการเรียนรู้

การวางแผนจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ควรปฏิบัติ ดังนี้

1. ศึกษาและทำความเข้าใจเกี่ยวกับเนื้อเรื่อง ความคิดรอบยอด และจุดมุ่งหมายของบทเรียนให้ชัดเจน

2. ศึกษาและทำความเข้าใจในกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพิจารณาเลือกและนำมาใช้ให้เหมาะสมและสอดคล้องกับเนื้อเรื่อง ความคิดรอบยอด และจุดมุ่งหมาย

3. จัดกิจกรรมนำเข้าสู่บทเรียน เพื่อเป็นการเตรียมตัวผู้เรียนให้มีความคิดที่กำลังจะเรียนเรื่องอะไร

4. กำหนดรายละเอียดของกิจกรรมในขั้นปฏิบัติว่าจะประกอบกิจกรรมอะไร อย่างไร วัสดุให้ชัดเจน ตลอดจนจะใช้สื่อการเรียนการสอนใดประกอบในกิจกรรมใดบ้าง

5. จัดกิจกรรมสรุปบทเรียนหรือสรุปสิ่งที่ได้กระทำไปแล้วทั้งหมดว่าได้ผลเป็นอย่างไรบ้าง เพื่อให้ผู้เรียนได้แนวคิดที่ถูกต้องในบทเรียนนั้น

3.6 หลักการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

หลักการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ผู้สอนสามารถจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้เหมาะสม มีประสิทธิภาพ และเกิดประโยชน์สูงสุดต่อผู้เรียนได้เป็นอย่างดี โดยยึดหลักการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ดังนี้

1. กิจกรรมนั้นต้องแสดงเนื้อหาของความรู้ที่ผู้เรียนกำลังเรียนอยู่ด้านการปฏิบัติจริง
2. กิจกรรมนั้นต้องเหมาะสมกับวัย ความสามารถ ความต้องการ เป็นที่สนใจของผู้เรียน และสอดคล้องสัมพันธ์กับประสบการณ์เดิมของผู้เรียน
3. ควรจัดกิจกรรมให้สอดคล้องกับความแตกต่างระหว่างบุคคล และระดับของกลุ่มผู้เรียน
4. กิจกรรมนั้นต้องเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมอย่างทั่วถึงทุกคน และทำให้เกิดผลอย่างเต็มที่ ซึ่งจะก่อให้เกิดการเรียนรู้เพิ่มมากขึ้น
5. ต้องมีจุดมุ่งหมายในการจัดว่าจัดเพื่ออะไร พยายามจัดให้บรรลุจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้ ผู้เรียนและสอดคล้องกับจุดประสงค์ทางด้านพุทธิพิสัย จิตพิสัย และทักษะพิสัย
6. มีการจัดลำดับขั้นตอนการปฏิบัติกิจกรรม เพื่อให้การเรียนรู้มีความต่อเนื่อง มีการสรุป และรวมทั้งวัดผลการปฏิบัติในตัว
7. ผู้สอนควรมีความเข้าใจวิธีการสอน มีเทคนิคและทักษะต่าง ๆ ในการจัดกิจกรรม เพื่อที่จะเลือกใช้ได้ตามความเหมาะสมกับธรรมชาติของเนื้อหาสาระ
8. การจัดกิจกรรมต้องใช้เวลาอย่างพอเหมาะ ไม่เร็วหรือนานจนเกินไป ผู้เรียนอาจจะทำไม่เสร็จหรือเกิดความเบื่อหน่าย
9. ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ครั้งหนึ่ง ๆ ควรจัดให้มีหลายกิจกรรมได้ตามความเหมาะสม เพื่อไม่ให้ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่าย และมีความกระตือรือร้นในการเรียน
10. กิจกรรมนั้นควรให้ผู้เรียนได้เรียนรู้หลาย ๆ ทาง เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้สังเกต วิเคราะห์และอภิปรายโดยอาจใช้สื่อต่าง ๆ มาประกอบกิจกรรมจะทำให้ผู้เรียนมีโอกาสเรียนรู้ได้มากขึ้น
11. กิจกรรมนั้นควรส่งเสริมพัฒนาการทางความคิด ให้ผู้เรียนได้คิดแบบสืบสวน สอบสวน แก้ปัญหาตามแนวทางของตนและต้องรู้จักประเมินความคิดของตนเองด้วย
12. กิจกรรมนั้นควรมีลักษณะเปิดกว้างแก่ผู้เรียน ให้มีลักษณะที่แตกต่างกันทั้งในด้านเนื้อหาและแนวความคิด คำตอบที่ถูกไม่จำเป็นต้องมีเพียงคำตอบเดียว แต่เป็นการให้ผู้เรียนได้รู้จักใช้ความคิดอย่างมีเหตุผลและสร้างสรรค์
13. ควรมีการประเมินผลการใช้กิจกรรมทุกครั้งเพื่อค้นหาข้อดีและข้อบกพร่องในการทำกิจกรรมการเรียนรู้ นั้น ๆ จะได้นำผลไปปรับปรุงและแก้ไขใช้ในครั้งต่อไป

3.7 ประโยชน์ของการสร้างกิจกรรม

บุญเกื้อ ควรหาเวช (2530, น. 7-8 อ้างอิงใน ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์, 2552, น. 436) กล่าวว่า กิจกรรมมีประโยชน์ต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนหลายประการ ดังนี้

1. ช่วยให้ผู้สอนถ่ายทอดเนื้อหาและประสบการณ์ที่สลับซับซ้อน และมีลักษณะเป็นนามธรรม ซึ่งผู้สอนไม่สามารถถ่ายทอดด้วยการบรรยายได้
2. ความสนใจผู้เรียนต่อสิ่งที่กำลังศึกษา เพราะชุดการสอนจะเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ด้วยตนเอง
3. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็น ฝึกการตัดสินใจ แสวงหาความรู้ด้วยตนเอง และมีความรับผิดชอบต่อตนเองและสังคม
4. เป็นการสร้างความพร้อมและความมั่นใจแก่ผู้สอน เพราะชุดการสอนผลิตไว้เป็นหมวดหมู่สามารถหยิบใช้ได้ทันที
5. ช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการเรียนของผู้เรียนเพราะสื่อประสม (multi media) ที่จัดไว้ในระบบเป็นการแปรเปลี่ยนกิจกรรมช่วยรักษาระดับความสนใจของผู้เรียนอยู่ตลอดเวลา
6. แก้ปัญหาความแตกต่างระหว่างบุคคล และส่งเสริมการศึกษารายบุคคลตามความสนใจ ตามเวลา และโอกาสที่อำนวยแก่ผู้เรียนซึ่งแตกต่างกัน
7. ช่วยขจัดปัญหาการขาดแคลนครู ชุดการสอนทำให้ผู้เรียน เรียนโดยอาศัยความช่วยเหลือจากครูเพียงเล็กน้อย ทั้งสามารถเรียนด้วยตนเอง ครูคนหนึ่งจึงสามารถสอนนักเรียนได้จำนวนมาก
8. ช่วยนักเรียนให้รู้จักมุ่งหมายของการเรียนชัดเจน ตลอดจนรู้วิธีการที่จะบรรลุจุดมุ่งหมาย เป็นการเพิ่มพูนการจูงใจในการเรียน
9. การสอนจะกำหนดบทบาทของครูและนักเรียนไว้ชัดเจนว่าตอนใด ใครจะทำอะไร อย่างไร ลดบทบาทของการกระทำของครูข้างเดียว นักเรียนได้เรียนรู้โดยการกระทำมากยิ่งขึ้น
10. การสอนเกิดจากการนำวิธีเชิงระบบเข้ามาใช้ เมื่อผ่านการทดลองจึงทำให้การสอนมีประสิทธิภาพ
11. การสอนฝึกให้ผู้เรียนมีความรับผิดชอบในการเรียน และรู้จักการทำงานร่วมกัน
12. การสอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนเลือกวัสดุการเรียนและกิจกรรมตามความสนใจ
13. การสอนทำให้ผู้เรียนรู้การกระทำของเขาและสร้างแรงจูงใจให้ตนเองจากประโยชน์ของกิจกรรม

สรุปได้ว่า กิจกรรมช่วยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ด้วยตนเอง ตามความสามารถและความถนัดของแต่ละบุคคล เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็น ฝึกการคิด การตัดสินใจ และการแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง ทำให้ผู้เรียนรู้จักมุ่งหมายของการเรียนรู้ที่ชัดเจน รู้วิธีการที่จะบรรลุจุดมุ่งหมายในการเรียนรู้ และรู้จักการทำงานร่วมกับผู้อื่น มีความรับผิดชอบต่อตนเองและการเรียน ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ

3.8 ข้อจำกัด

ข้อควรคำนึงในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในระดับประถมศึกษาการจัดการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียนในระดับประถมศึกษา ควรคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้

1. เนื้อหาสาระควรมีความยากง่ายพอเหมาะกับชั้นและวัยของผู้เรียนเกินไป แต่ถ้าเป็น เรื่องที่เข้าใจยากครูควรเตรียมจัดสถานการณ์ และกิจกรรมให้เหมาะสมกับความสามารถของผู้เรียนจนเด็กเกิดความพร้อมที่จะเรียน

2. ประสบการณ์ใหม่ที่จะสอนควรเกี่ยวข้องกับประสบการณ์เดิม ผู้สอนควรเข้าใจพื้นฐานของผู้เรียนเพราะประสบการณ์เดิมจะเป็นพื้นฐานในการเรียนประสบการณ์ใหม่ได้เป็นอย่างดี

3. เนื้อหาสาระที่เรียนควรมีความหมายต่อชีวิต หรือมีประโยชน์ต่อชีวิตประจำวันของผู้เรียน จะทำให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ และรู้สึกว่ามี ความหมายต่อผู้เรียนเพราะสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้

4. ควรจัดสถานการณ์ในห้องเรียนให้เหมือนสถานการณ์จริงและเป็นธรรมชาติให้มากที่สุด โดยอาจใช้สถานการณ์จำลองหรือบทบาทสมมติเข้าช่วยได้

5. ควรให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ หรือได้ร่วมวางแผนทำกิจกรรมต่าง ๆ จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ รู้จักคิด รู้จักตัดสินใจ หรือวิเคราะห์ ซึ่งจะเป็นการปลูกฝังการดำเนินชีวิตแบบประชาธิปไตยด้วย

6. การเรียนรู้ควรเริ่มจากรูปธรรมไปหานามธรรม ซึ่งสิ่งที่จำเป็นอย่างยิ่งคือ ครูควรพยายามใช้สื่อประกอบการเรียนการสอนให้มากที่สุดเพื่อให้ผู้เรียนได้เห็นจริงมีแนวคิดที่ถูกต้องตรงกันและช่วยให้ผู้เรียนกระทำกิจกรรมได้สำเร็จตามจุดประสงค์ที่ตั้งไว้ได้เร็วขึ้นและดีขึ้น

7. ครูควรใช้การจูงใจช่วยในการเรียนรู้การจูงใจทั้งภายในและภายนอกจะช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนสนใจบทเรียนมากขึ้น เช่น การชมเชย การให้รางวัล การให้คะแนน ฯลฯ

8. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ทำงานเป็นกลุ่ม เรียนเป็นกลุ่ม เพราะการทำงานกลุ่มหรือเรียนเป็นกลุ่มจะช่วยส่งเสริมให้ผู้เรี้นรู้จักทำงานร่วมกับผู้อื่น ฝึกการเป็นผู้นำและผู้ตาม การมีมนุษยสัมพันธ์กับผู้อื่น และเป็นการส่งเสริมระบอบประชาธิปไตยด้วย

9. ครูควรใช้วิธีสอนที่เหมาะสมกับบทเรียนและผู้เรียนเพื่อให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อวิชาที่คนเรียนและสนใจในบทเรียน เกิดความสนุกสนานในการเรียน นอกจากนี้บุคลิกภาพของครูก็เป็นสิ่งสำคัญ ควรทำให้ผู้เรียนเกิดความศรัทธา เชื่อถือ รัก เคารพ และนับถือ เมื่อผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อวิชาที่เรียนและครูที่สอน ก็จะทำให้การเรียนรู้เป็นไปได้อย่างดี

10. กิจกรรมที่จัดควรกะเวลาให้พอเหมาะที่ผู้เรียน จะกระทำกิจกรรมให้สำเร็จงานไม่คั่งค้างและผู้เรียนจะได้เกิดความภูมิใจในผลงาน

11. กิจกรรมการวัดและประเมินผลควรดำเนินการไปพร้อม ๆ กับการเรียนรู้ตลอดเวลา มิใช่กระทำในตอนสุดท้ายการเรียนรู้ทีเดียว

12. ควรให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยความเข้าใจจากการกระทำดีกว่าการท่องจำ

13. กิจกรรมที่ให้ผู้เรียนกระทำควรเป็นกิจกรรมที่ฝึกให้ผู้เรียนเป็นคนช่างสังเกต
อยากรู้

14. จัดให้มีการศึกษา ติดตาม และแก้ไขข้อบกพร่องของผู้เรียนอย่างต่อเนื่อง

15. สอดแทรกการอบรมด้านจริยธรรมและค่านิยมที่พึงประสงค์ในการจัดการเรียนรู้
และกิจกรรมต่าง ๆ อย่างสม่ำเสมอ

16. จัดการเรียนการสอนให้มีความสัมพันธ์ เชื่อมโยง หรือบูรณาการทั้งภายในกลุ่ม
สาระการเรียนรู้และระหว่างกลุ่มสาระการเรียนรู้ให้มากที่สุด นอกจากนี้กิจกรรมการเรียนรู้ที่ปฏิบัติ
เป็นประจำวัน มี 6 ประการ ดังนี้

1. ทบทวนและตรวจการบ้านทุกวัน การทบทวนและตรวจการบ้านเป็นสิ่งที่นิยม
ทำในตอนเริ่มเรียนและตอนสรุปบทเรียนการทบทวนบทเรียนเป็นการทบทวนเนื้อหาที่เรียนใหม่และ
สังเกตดูว่าผู้เรียน ส่วนการตรวจการบ้านเป็นสิ่งที่มีความหมายมาก จะได้เห็นว่าคุณหรือผิดอย่างไร และ
ควรมีการให้ข้อมูลย้อนกลับแก่ผู้เรียนด้วยเพื่อเป็นการพัฒนางานของผู้เรียน และพัฒนาตัวผู้เรียนด้วย

2. การเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ หัวใจของบทเรียนคือ การเข้าร่วมกิจกรรม
การเรียนรู้เนื้อหาสาระใหม่ อาจจะเป็นการฝึกทักษะหรือการเรียนรู้เนื้อหาโดยทำกิจกรรมต่าง ๆ
ที่จัดให้เหมาะสม เช่น การสรุปเนื้อหาสาระ การถาม การสาธิต การจับประเด็นสำคัญ
การบรรยายภาพ การยกตัวอย่าง หรือการอธิบาย

3. การฝึกเป็นผู้นำ จุดมุ่งหมายของการฝึกเป็นผู้นำคือ เมื่อผู้เรียนได้เรียนเนื้อหา
ใหม่แล้วมีความต้องการในการคิดในสิ่งที่ได้เรียนไปและนำความคิดไปประยุกต์ใช้ และครูผู้สอน
ควรซักถามผู้เรียนเพื่อตรวจสอบความเข้าใจของผู้เรียนด้วย

4. การปรับปรุงแก้ไขและได้รับข้อมูลย้อนกลับในการปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่อง
ครูผู้สอนควรตรวจสอบความเข้าใจของผู้เรียน และอธิบายให้เข้าใจว่าบกพร่องตรงที่ใดแล้ว
บอกให้ผู้เรียนวิเคราะห์ข้อบกพร่อง แก้ไข ครูอาจต้องสอนเนื้อหาซ้ำอีกครั้งหนึ่ง และ
ควรให้การยกย่องผู้เรียนและกระตุ้นให้เกิดความกล้า

5. การฝึกอย่างอิสระ การฝึกอย่างอิสระนี้ ควรได้รับการเอาใจใส่ดูแล
จากครูผู้สอนอย่างใกล้ชิด ผู้เรียนจะต้องกล้าฝึกด้วยความสามารถของตนเอง มีความเข้าใจในเนื้อหา
ใหม่ที่เรียน

6. การทบทวนเป็นรายสัปดาห์หรือรายเดือน การที่จะให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจ
และจดจำไปได้นาน ๆ นั้น การทบทวนเป็นรายสัปดาห์ หรือรายเดือนเป็นสิ่งที่ควรทำอย่างยิ่ง และ

สิ่งที่นิยามทำกันในการทบทวนอาจเป็นการให้ผู้เรียนทำแบบทดสอบในลักษณะต่าง ๆ ตามความเหมาะสม

3.9 การหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้

วาโร เฟิงส์วีสต์ (2546, หน้า 42-45) เสนอเกณฑ์ประกันประสิทธิภาพ หมายถึง ระดับประสิทธิภาพของนวัตกรรมที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ เป็นระดับที่ผู้ผลิตพอใจว่า ถ้าหากนวัตกรรมมีประสิทธิภาพถึงระดับที่กำหนดแล้ว ก็มีคุณค่านำไปใช้ได้ และมีคุณค่าแก่การลงทุนผลิต ออกมา กำหนดเกณฑ์ ประสิทธิภาพกระทำได้โดยการประเมินผลพฤติกรรมผู้เรียน 2 ประเภท คือ พฤติกรรมต่อเนื่อง(กระบวนการ และพฤติกรรม ผลลัพธ์)

1. ประเมินพฤติกรรมต่อเนื่อง (transitional behavior หรือ E_1 คือ ประเมินผลต่อเนื่องประกอบด้วยพฤติกรรมย่อยๆ พฤติกรรมนี้เรียกว่า " กระบวนการ " (process) ของผู้เรียนที่สังเกตจากการประกอบกิจกรรมกลุ่ม และรายบุคคล ซึ่งได้แก่ งานที่ได้รับมอบหมาย และ กิจกรรมอื่นที่ผู้สอนได้กำหนดไว้

2. การประเมินพฤติกรรมขั้นสุดท้าย (terminal behavior หรือ E_2) คือ ประเมินผลลัพธ์ของผู้เรียน (products) โดยพิจารณาจากการทดสอบหลังเรียน

การกำหนดค่าการหาประสิทธิภาพเป็น E_1 คือ ประสิทธิภาพของ กระบวนการ และ E_2 คือ ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ ซึ่งการที่กำหนดเกณฑ์ E_1/ E_2 มีค่าเท่าใดนั้น ผู้ที่ สอนเป็นผู้พิจารณาโดยเนื้อหาที่เป็นความรู้ความจำมักจะตั้งค่าไว้เป็น 80/80 , 85/85 และ 90/90 ส่วนเนื้อหาที่เป็นทักษะอาจตั้งไว้ต่ำกว่านี้ เช่น 75/75 เป็นต้น ซึ่งเมื่อผลิตนวัตกรรมเสร็จแล้วจะต้อง นำนวัตกรรมไปหาประสิทธิภาพตามขั้นตอนต่อไปนี้

1. 1:1 (หรือแบบเดี่ยว) คือการทดลองกับผู้เรียน 1 คน โดยใช้เด็กอ่อน ปานกลาง และเก่ง โดยทดลองกับเด็กอ่อนก่อน ทำการปรับปรุงแล้วนำไปทดลองกับเด็กปานกลาง แล้วจึงนำไปทดลองกับเด็กเก่ง

2. 1:10 (หรือแบบกลุ่ม) คือทดลองกับผู้เรียน 6 - 10 คน คละผู้เรียนทั้งเก่ง และอ่อน คำนวณหาประสิทธิภาพและปรับปรุง ซึ่งในแต่ละครั้งคะแนนจะเพิ่มขึ้นเกือบเท่าเกณฑ์หรือ ห่างจากเกณฑ์ประมาณ 10% นั่นคือค่า E_1/ E_2 ประมาณ 70/70

3. 1:100 (หรือภาคสนาม) คือทดลองกับผู้เรียน 40 - 100 คนคละผู้เรียน ทั้งเก่งและอ่อน คำนวณหาประสิทธิภาพและปรับปรุง ซึ่งในครั้งนี้นักที่ได้ควรใกล้เคียงกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้ เมื่อทดสอบนวัตกรรมแล้ว ให้เทียบกับค่า เพื่อดูว่าเรายอมรับประสิทธิภาพ หรือไม่ซึ่งการยอมรับประสิทธิภาพของนวัตกรรมมี 3 ระดับ

1. สูงกว่าเกณฑ์ เมื่อนวัตกรรมของประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้มีค่าไม่ เกิน 2.5%

2. เท่ากับเกณฑ์ เมื่อประสิทธิภาพของนวัตกรรมเท่ากับหรือสูงกว่าที่ตั้งไว้มีค่าไม่เกิน 2.5%

3. ต่ำกว่าเกณฑ์ แต่ยอมรับว่ามีประสิทธิภาพ เมื่อประสิทธิภาพของนวัตกรรมต่ำกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้มีค่าไม่เกิน 2.5%

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2545, หน้า 494) ได้กล่าวถึง

1. ความจำเป็นของการทดสอบหาประสิทธิภาพของชุดการสอน ดังต่อไปนี้

1.1 สำหรับหน่วยงานผลิตชุดกิจกรรม เป็นการประกันคุณภาพของชุดกิจกรรมว่าอยู่ในขั้นสูงเหมาะสมที่จะลงทุนผลิตออกมาเป็นจำนวนมาก หากไม่ทดสอบประสิทธิภาพและ ผลิตออกมาใช้ประโยชน์ได้ไม่ดีก็ต้องทำใหม่ เป็นการสิ้นเปลืองทั้งเวลา แรงงาน และเงินทอง

1.2 สำหรับผู้ใช้ชุดกิจกรรม ชุดกิจกรรมช่วยให้ผู้เรียนเปลี่ยนพฤติกรรมตามที่มุ่งหวัง ดังนั้นก่อนการนำชุดกิจกรรมไปใช้ ครูควรมั่นใจว่าชุดกิจกรรมนั้นมีประสิทธิภาพในการช่วยให้ได้ชุดกิจกรรมที่มีคุณค่าตามเกณฑ์ที่กำหนด

1.3 สำหรับผู้ผลิตชุดกิจกรรม การทดสอบหาประสิทธิภาพจะทำให้ผู้ผลิตมั่นใจได้ว่า เนื้อหาที่บรรจุในชุดกิจกรรมมีความเหมาะสมและง่ายต่อการเข้าใจ อันจะช่วยให้ผู้ผลิตมีความชำนาญสูงขึ้น เป็นการประหยัดแรงงาน เวลา และเงินทองในการเตรียมต้นแบบ

2. การกำหนดเกณฑ์หาประสิทธิภาพ หมายถึง การกำหนดระดับประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ การกำหนดเกณฑ์จะประเมินจากพฤติกรรมของผู้เรียน 2 ประเภท คือ

2.1 ประเมินพฤติกรรมต่อเนื่อง เป็นการประเมินจากพฤติกรรมย่อย ๆ หลายพฤติกรรม เรียกว่า "กระบวนการ" (Process) ของผู้เรียนที่สังเกตจากการประกอบกิจกรรมกลุ่ม กิจกรรมรายบุคคล และกิจกรรมอื่นๆ ตามที่ผู้สอนกำหนด

2.2. พฤติกรรมขั้นสุดท้าย เป็นการประเมินผลลัพธ์ (Product) ของผู้เรียน โดยพิจารณาจากการสอบหลังเรียน

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2545, หน้า 495) กล่าวว่า การกำหนดเกณฑ์ E_1/E_2 ให้มีค่าเท่าใดนั้นควรพิจารณาตามความเหมาะสม โดยปกติเนื้อหาที่เป็นความรู้ ความจำ มักจะตั้งไว้ 80/80, 85/85 หรือ 90/90 ส่วนเนื้อหาที่เป็นทักษะอาจตั้งไว้ต่ำกว่านี้ เช่น 75/75 เป็นต้น เมื่อกำหนดเกณฑ์แล้วนำไปทดลองจริง อาจได้ผลไม่ตรงตามเกณฑ์แต่ไม่ควรต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้เกินร้อยละ 5 เช่น ถ้ากำหนดไว้ 90/90 ก็ควรได้ไม่ต่ำกว่า 85.5/85.5

3. การทดสอบประสิทธิภาพของชุดการสอน

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2545 , หน้า 496-497) ได้เสนอขั้นตอนการทดสอบ

ประสิทธิภาพของชุดการสอนได้ดังนี้

1. ชั้นหาประสิทธิภาพ 1:1 (แบบเดี่ยว)

เป็นการทดลองกับผู้เรียนครั้งละ 1 คน โดยทดลอง 3 ครั้งกับเด็กอ่อน ปานกลาง และเด็กเก่ง คำนวณหาประสิทธิภาพเสร็จแล้วปรับปรุงให้ดีขึ้น โดยปกติคะแนนที่ได้จากการทดลองแบบเดี่ยวนั้นจะได้คะแนนต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐานมาก

2. ชั้นหาประสิทธิภาพ 1:10 (แบบกลุ่ม)

เป็นการทดลองกับผู้เรียน 6 - 10 คน (ละผู้เรียนที่เก่ง ปานกลาง และอ่อน) คำนวณหาประสิทธิภาพแล้วปรับปรุงในคราวนี้คะแนนของผู้เรียนจะเพิ่มขึ้น

3. ชั้นหาประสิทธิภาพ 1: 100 (ภาคสนาม)

เป็นการทดลองกับผู้เรียนทั้งชั้น 30-40 คน คำนวณค่าประสิทธิภาพแล้วทำการปรับปรุงผลลัพธ์ที่ได้ควรใกล้เคียงกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้

หลังการทดลองคำนวณหาประสิทธิภาพแล้วปรับปรุงแก้ไข ผลลัพธ์ที่ได้ควรจะใกล้เคียงกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ต่ำกว่าเกณฑ์ได้ไม่เกิน 2.5%

บุญชม ศรีสะอาด (2537, หน้า 25-29) จำแนกวิธีการหาประสิทธิภาพของชุดการสอนเป็น 3 วิธีคือ

1. การหาประสิทธิภาพโดยผู้เชี่ยวชาญ หรือครู โดยจะใช้แบบประเมินผลให้ผู้เชี่ยวชาญหรือครูพิจารณาทั้งด้านคุณภาพ เนื้อหาสาระ และเทคนิคการจัดทำสื่อต่างๆ แบบประเมินอาจเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) หรือเป็นแบบเห็นด้วย ไม่เห็นด้วย สรุปผลเป็นความถี่แล้วอาจทดสอบความแตกต่างระหว่างความถี่ด้วยค่าไค-สแควร์

2. การหาประสิทธิภาพโดยผู้เรียน มีลักษณะเช่นเดียวกันกับการหาประสิทธิภาพ โดยผู้เชี่ยวชาญหรือครู แต่เน้นการรับรู้คุณค่าที่ได้จากการเรียนเป็นสำคัญ ประสิทธิภาพของสื่อการสอนที่มีความเที่ยงตรงที่จะพิสูจน์คุณภาพ และคุณค่าของสื่อการสอน นั้นๆ โดยจะวัดว่าผู้เรียนที่เกิดการเรียนรู้อะไรขึ้นบ้าง เป็นการวัดเฉพาะผลที่เป็นจุดประสงค์ของการสอน โดยใช้ชุดกิจกรรมนั้นอาจจำแนกได้เป็น 2 วิธี คือ

2.1 กำหนดเกณฑ์ขั้นต่ำไว้ เช่น เกณฑ์ 80/80 หรือ 90/90

2.2 ไม่ได้กำหนดเกณฑ์ไว้ล่วงหน้า แต่จะพิจารณาการเปรียบเทียบผลการสอบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญหรือไม่ หรือเปรียบเทียบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วยชุดกิจกรรมนั้นสูงกว่า หรือเท่ากับสื่อ หรือเทคนิคการสอนอย่างอื่นหรือไม่ โดยใช้สถิติทดสอบค่าที (t -test)

จากการศึกษาค้นคว้าเอกสารเกี่ยวกับการหาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรม สรุปได้ว่าการทดสอบประสิทธิภาพของชุดกิจกรรม และการตั้งเกณฑ์ประสิทธิภาพของชุดกิจกรรม ในการพัฒนาชุด

กิจกรรมในครั้งนี้คณะผู้วิจัย ใช้การหาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมโดยการประเมินผลพฤติกรรมผู้เรียน 2 ประเภท คือ พฤติกรรมต่อเนื่อง(กระบวนการ) และพฤติกรรม (ผลลัพธ์) E_1/ E_2 และทำการทดสอบประสิทธิภาพแบบ 1:1 (หรือแบบเดี่ยว) คือ การทดลองกับนักเรียน 3 คน โดยใช้เด็กก่อนปานกลาง และเก่ง อย่างละ 1 คน โดยทดลอง กับเด็กก่อนก่อน ทำการปรับปรุงแล้วนำไปทดลองกับเด็กปานกลาง แล้วจึงนำไปทดลองกับเด็กเก่งแบบ 1:10 (หรือแบบกลุ่ม) คือทดลองกับนักเรียน 9 คน คณะผู้เรียนทั้งเก่ง ปานกลางและอ่อน อย่างละ 3 คน คำนวนหาประสิทธิภาพและปรับปรุง แบบ 1:100 (หรือภาคสนาม) คือทดลองกับนักเรียน 26 คน คณะผู้เรียนทั้งเก่ง ปานกลาง และอ่อน โดยตั้งเกณฑ์ประสิทธิภาพไว้ที่เกณฑ์ 75/75

ทฤษฎีทฤษฎีปัญหา

4.1 ความหมายของทฤษฎีปัญหา

ความหมายของทฤษฎีปัญหาตามแนวคิดของ โฮเวิร์ด การ์ดเนอร์ (Howard Gardner) ซึ่งเป็นนักจิตวิทยาชาวอเมริกัน ได้กล่าวไว้ว่า ทฤษฎีปัญหา หมายถึง ศักยภาพความสามารถของมนุษย์ในการแก้ปัญหาหรือการออกแบบงานและผลงานชนิดต่าง ๆ ในสถานการณ์ธรรมชาติ โฮเวิร์ด การ์ดเนอร์ (Howard Gardner) ได้เสนอทฤษฎีทฤษฎีปัญหาซึ่งทฤษฎีนี้มีแนวความคิดและความเชื่อเกี่ยวกับความสามารถทั้ง 9 ด้าน (ประสาท เนื่องเฉลิม, 2547, น. 8-9) ดังนี้

1. ปัญญาด้านภาษา (Linguistic Intelligence) คือ ความสามารถในการใช้ภาษา รูปแบบต่าง ๆ ตั้งแต่ภาษาพื้นเมือง จนถึงภาษาอื่น ๆ ด้วยสามารถรับรู้ เข้าใจภาษา และสามารถสื่อภาษาให้ผู้อื่นเข้าใจได้ตามที่ต้องการ ผู้ที่มีปัญญาด้านนี้โดดเด่น ก็มักเป็น กวี นักเขียน นักพูด นักหนังสือพิมพ์ ครู ทนายความ หรือนักการเมือง

2. ปัญญาด้านตรรกศาสตร์และคณิตศาสตร์ (Logical-Mathematical Intelligence) คือ ความสามารถในการคิดแบบมีเหตุและผล การคิดเชิงนามธรรม การคิดคาดการณ์ และการคิดคำนวณทางคณิตศาสตร์ ผู้ที่มีปัญญาด้านนี้โดดเด่น ก็มักเป็น นักบัญชี นักสถิติ นักคณิตศาสตร์ นักวิจัย นักวิทยาศาสตร์ นักเขียนโปรแกรม หรือวิศวกร

3. ปัญญาด้านมิติสัมพันธ์ (Visual-Spatial Intelligence) คือ ความสามารถในการรับรู้ทางสายตาได้ดี สามารถมองเห็นพื้นที่ รูปทรง ระยะทาง และตำแหน่ง อย่างสัมพันธ์เชื่อมโยงกัน แล้วถ่ายทอดแสดงออกอย่างกลมกลืน มีความไวต่อการรับรู้ในเรื่องทิศทาง สำหรับผู้ที่มีปัญญาด้านนี้โดดเด่น จะมีทั้งสายวิทย์ และสายศิลป์ สายวิทย์ ก็มักเป็น นักประดิษฐ์ วิศวกร ส่วนสายศิลป์ ก็มักเป็นศิลปินในแขนงต่าง ๆ เช่น จิตรกร วาดรูป ระบายสี เขียนการ์ตูน นักปั้น นักออกแบบ ช่างภาพ หรือสถาปนิก เป็นต้น

4. ปัญญาด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว (Bodily Kinesthetic Intelligence) คือ ความสามารถในการควบคุมและแสดงออกซึ่งความคิด ความรู้สึก โดยใช้อวัยวะส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย รวมถึงความสามารถในการใช้มือประดิษฐ์ ความคล่องแคล่ว ความแข็งแรง ความรวดเร็ว ความยืดหยุ่น ความประณีต และความไวทางประสาทสัมผัส สำหรับผู้ที่มีปัญญาด้านนี้โดดเด่น มักจะเป็นนักกีฬา หรือไม่ก็ศิลปินในแขนง นักแสดง นักฟ้อน นักเต้น นักบัลเล่ย์ หรือนักแสดง กายกรรม

5. ปัญญาด้านดนตรี (Musical Intelligence) คือ ความสามารถในการซึมซับ และเข้าถึงสุนทรียะทางดนตรี ทั้งการได้ยิน การรับรู้ การจดจำ และการแต่งเพลง สามารถจดจำจังหวะ ทำนอง และโครงสร้างทางดนตรีได้ดี และถ่ายทอดออกมาโดยการฮัมเพลง เคาะจังหวะ เล่นดนตรี และร้องเพลง สำหรับผู้ที่มีปัญญาด้านนี้โดดเด่น มักจะเป็นนักดนตรี นักประพันธ์เพลง หรือนักร้อง

6. ปัญญาด้านมนุษย์สัมพันธ์ (Interpersonal Intelligence) คือ ความสามารถในการเข้าใจผู้อื่น ทั้งด้านความรู้สึกนึกคิด อารมณ์ และเจตนาที่ซ่อนเร้นอยู่ภายใน มีความไวในการสังเกต สีหน้า ท่าทาง น้ำเสียง สามารถตอบสนองได้อย่างเหมาะสม สร้างมิตรภาพได้ง่าย เจรจาต่อรอง ลดความขัดแย้ง สามารถจูงใจผู้อื่นได้ดี เป็นปัญญาด้านที่จำเป็นต้องมีอยู่ในทุกคน แต่สำหรับผู้ที่มีปัญญาด้านนี้โดดเด่น มักจะเป็นครูบาอาจารย์ ผู้ให้คำปรึกษา นักการทูต เซลแมน พนักงานขายตรง พนักงานต้อนรับ ประชาสัมพันธ์ นักการเมือง หรือนักธุรกิจ

7. ปัญญาด้านการเข้าใจตนเอง (Intelligence) คือ ความสามารถในการรู้จัก ตระหนักรู้ในตนเอง สามารถเท่าทันตนเอง ควบคุมการแสดงออกอย่างเหมาะสมตามกาลเทศะ และสถานการณ์ รู้ว่าเมื่อไหร่ควรเผชิญหน้า เมื่อไหร่ควรหลีกเลี่ยง เมื่อไหร่ต้องขอความช่วยเหลือ มองภาพตนเองตามความเป็นจริง รู้ถึงจุดอ่อน หรือข้อบกพร่องของตนเอง ในขณะที่เดียวกันก็รู้ว่าตน มีจุดแข็ง หรือความสามารถในเรื่องใด มีความรู้เท่าทันอารมณ์ ความรู้สึก ความคิด ความคาดหวัง ความปรารถนา และตัวตนของตนเองอย่างแท้จริง เป็นปัญญาด้านที่จำเป็นต้องมีอยู่ในทุกคนเช่นกัน เพื่อให้สามารถดำรงชีวิตอย่างมีคุณค่า และมีความสุข สำหรับผู้ที่มีปัญญาด้านนี้โดดเด่น มักจะเป็น นักคิด นักปรัชญา หรือนักวิจัย

8. ปัญญาด้านธรรมชาติวิทยา (Naturalist Intelligence) คือ ความสามารถในการรู้จัก และเข้าใจธรรมชาติอย่างลึกซึ้ง เข้าใจกฎเกณฑ์ ปรากฏการณ์ และการรังสรรค์ต่าง ๆ ของธรรมชาติ มีความไวในการสังเกต เพื่อคาดการณ์ความเป็นไปของธรรมชาติ มีความสามารถในการจัดจำแนก แยกแยะประเภทของสิ่งมีชีวิต ทั้งพืชและสัตว์ สำหรับผู้ที่มีปัญญาด้านนี้โดดเด่น มักจะเป็นนักธรณีวิทยา นักวิทยาศาสตร์ นักวิจัย หรือนักสำรวจธรรมชาติ

9. ความฉลาดในการคิดใคร่ครวญ (Existential intelligence) คือ ชอบคิด สงสัยใคร่รู้ ตั้งคำถามกับตัวเองในเรื่องความเป็นไปของชีวิต ชีวิตหลังความตาย เรื่องเหนือจริง มิติลึกลับ เช่น นักคิด อามิ อริสโตเติล ชงจื้อ ไอน์สไตน์ พลาโต โสเครตีส ฯลฯ

ศาสตราจารย์โฮวาร์ด การ์ดเนอร์ (Howard Gardner) นักจิตวิทยา มหาวิทยาลัยฮาวาร์ด เป็นผู้หนึ่งที่พยายามอธิบายให้เห็นถึงความสามารถที่หลากหลาย โดยคิดเป็น “ทฤษฎีพหุปัญญา” (Theory of Multiple Intelligences) เสนอแนวคิดที่ว่า สติปัญญาของมนุษย์มีหลายด้านที่มีความสำคัญเท่าเทียมกัน ขึ้นอยู่กับว่าใครจะโดดเด่นในด้านไหนบ้าง แล้วแต่ละด้านผสมผสานกันแสดงออกมาเป็นความสามารถในเรื่องใด เป็นลักษณะเฉพาะตัวของแต่ละคนไป

ในปี พ.ศ. 2526 การ์ดเนอร์ ได้เสนอว่าปัญญาของมนุษย์มีอยู่อย่างน้อย 7 ด้าน คือ ด้านภาษา ด้านตรรกศาสตร์และคณิตศาสตร์ ด้านมิติสัมพันธ์ ด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว ด้านดนตรี ด้านมนุษยสัมพันธ์ และด้านการเข้าใจตนเอง ต่อมาในปี พ.ศ. 2540 ได้เพิ่มเติมเข้ามาอีก 1 ด้าน คือ ด้านธรรมชาติวิทยา และในปี พ.ศ. 2561 ได้เพิ่มเติมด้านล่าสุด คือ ด้านการดำรงชีวิต เพื่อให้สามารถอธิบายได้ครอบคลุมมากขึ้น จึงสรุปได้ว่า พหุปัญญา ตามแนวคิดของการ์ดเนอร์ ในปัจจุบันมีปัญญาอยู่อย่างน้อย 9 ด้าน ดังนี้

1. ปัญญาด้านภาษา (Linguistic Intelligence) คือ ความสามารถในการใช้ภาษารูปแบบต่าง ๆ ตั้งแต่ภาษาพื้นเมือง จนถึงภาษาอื่น ๆ ด้วย สามารถรับรู้ เข้าใจภาษา และสามารถสื่อภาษาให้ผู้อื่นเข้าใจได้ตามที่ต้องการ สำหรับผู้ที่มีปัญญาด้านนี้โดดเด่น มักจะเป็น กวี นักเขียน นักพูด นักหนังสือพิมพ์ ครู หนายความ หรือนักการเมือง

2. ปัญญาด้านตรรกศาสตร์และคณิตศาสตร์ (Logical-Mathematical Intelligence) คือ ความสามารถในการคิดแบบมีเหตุและผล การคิดเชิงนามธรรม การคิดคาดการณ์ และการคิดคำนวณทางคณิตศาสตร์ สำหรับผู้ที่มีปัญญาด้านนี้โดดเด่น มักจะเป็น นักบัญชี นักสถิติ นักคณิตศาสตร์ นักวิจัย นักวิทยาศาสตร์ นักเขียนโปรแกรม หรือวิศวกร

3. ปัญญาด้านมิติสัมพันธ์ (Visual-Spatial Intelligence) คือ ความสามารถในการรับรู้ทางสายตาได้ดี สามารถมองเห็นพื้นที่ รูปทรง ระยะทาง และตำแหน่ง อย่างสัมพันธ์เชื่อมโยงกัน แล้วถ่ายทอดแสดงออกอย่างกลมกลืน มีความไวต่อการรับรู้ในเรื่องทิศทาง สำหรับผู้ที่มีปัญญาด้านนี้โดดเด่น จะมีทั้งสายวิทย์ และสายศิลป์ สายวิทย์ มักจะเป็น นักประดิษฐ์ วิศวกร ส่วนสายศิลป์ มักจะเป็นศิลปินในแขนงต่าง ๆ เช่น จิตรกร วาดรูป ระบายสี เขียนการ์ตูน นักปั้น นักออกแบบ ช่างภาพ หรือสถาปนิก

4. ปัญญาด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว (Bodily-Kinesthetic Intelligence) คือ ความสามารถในการควบคุมและแสดงออกซึ่งความคิด ความรู้สึก โดยใช้อวัยวะส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย รวมถึงความสามารถในการใช้มือประดิษฐ์ ความคล่องแคล่ว ความแข็งแรง ความรวดเร็ว

ความยืดหยุ่น ความประณีต และความไวทางประสาทสัมผัส สำหรับผู้ที่มีปัญญาด้านนี้โดดเด่น มักจะเป็น นักกีฬา หรือไม่ก็ศิลปินในแขนง นักแสดง นักฟ้อน นักเต้น นักเต้นบัลเล่ย์ หรือนักแสดง กายกรรม

5. ปัญญาด้านดนตรี (Musical Intelligence) คือ ความสามารถในการซึมซับ และเข้าถึงสุนทรียะทางดนตรี ทั้งการได้ยิน การรับรู้ การจดจำ และการแต่งเพลง สามารถจดจำจังหวะ ทำนอง และโครงสร้างทางดนตรีได้ดี และถ่ายทอดออกมาโดยการฮัมเพลง เคาะจังหวะ เล่นดนตรี และร้องเพลง สำหรับผู้ที่มีปัญญาด้านนี้โดดเด่น มักจะเป็น นักดนตรี นักประพันธ์เพลง หรือนักร้อง

6. ปัญญาด้านมนุษยสัมพันธ์ (Interpersonal Intelligence) คือ ความสามารถในการเข้าใจผู้อื่น ทั้งด้านความรู้สึกนึกคิด อารมณ์ และเจตนาที่ซ่อนเร้นอยู่ภายใน มีความไวในการสังเกต สีหน้า ท่าทาง น้ำเสียง สามารถตอบสนองได้อย่างเหมาะสม สร้างมิตรภาพได้ง่าย เจรจาต่อรอง ลดความขัดแย้ง สามารถจูงใจผู้อื่นได้ดี เป็นปัญญาด้านที่จำเป็นต้องมีอยู่ในทุกคน สำหรับผู้ที่มีปัญญาด้านนี้โดดเด่น มักจะเป็น ครูบาอาจารย์ นักการทูต เซลล์แมน พนักงานขายตรง พนักงานต้อนรับ ประชาสัมพันธ์ นักการเมือง หรือนักธุรกิจ

7. ปัญญาด้านการเข้าใจตนเอง (Intrapersonal Intelligence) คือ ความสามารถในการรู้จัก ตระหนักรู้ในตนเอง สามารถเท่าทันตนเอง ควบคุมการแสดงออกอย่างเหมาะสม ตามกาลเทศะ และสถานการณ์ รู้ว่าเมื่อไหร่ควรเผชิญหน้า เมื่อไหร่ควรหลีกเลี่ยง เมื่อไหร่ต้องขอความช่วยเหลือ มองภาพตนเองตามความเป็นจริง รู้ถึงจุดอ่อน หรือข้อบกพร่องของตนเอง ในขณะเดียวกันก็รู้ว่าตนมีจุดแข็ง หรือความสามารถในเรื่องใด มีความรู้เท่าทันอารมณ์ ความรู้สึก ความคิด ความคาดหวัง ความปรารถนา และตัวตนของตนเองอย่างแท้จริง เป็นปัญญาด้านที่จำเป็นต้องมีอยู่เพื่อให้สามารถดำรงชีวิตอย่างมีคุณค่า และมีความสุข สำหรับผู้ที่มีปัญญาด้านนี้โดดเด่น มักจะเป็น นักคิด นักปรัชญา หรือนักวิจัย

8. ปัญญาด้านธรรมชาติวิทยา (Naturalist Intelligence) คือ ความสามารถในการรู้จัก และเข้าใจธรรมชาติอย่างลึกซึ้ง เข้าใจกฎเกณฑ์ ปรากฏการณ์ และการรังสรรค์ต่าง ๆ ของธรรมชาติ มีความไวในการสังเกต เพื่อคาดการณ์ความเป็นไปของธรรมชาติ มีความสามารถในการจัดจำแนก แยกแยะประเภทของสิ่งมีชีวิต ทั้งพืชและสัตว์ สำหรับผู้ที่มีปัญญาด้านนี้โดดเด่น มักจะเป็น นักธรณีวิทยา นักวิจัย นักวิทยาศาสตร์ หรือนักสำรวจธรรมชาติ

9. ปัญญาด้านการดำรงชีวิต (Existential Intelligence) คือ ความสามารถในการไตร่ตรอง คิดคำนึง ความเข้าใจเกี่ยวกับการมีชีวิตอยู่ เหตุผลของการดำรงอยู่ เข้าใจการวางแผนชีวิต เข้าใจว่าการกระทำในปัจจุบันส่งผลต่ออนาคตอย่างไร สามารถคาดการณ์ถึงผลในระยะยาว เข้าใจสถานการณ์จากมุมมองภายนอก สำหรับผู้ที่มีปัญญาด้านนี้โดดเด่น มักจะเป็น นักปรัชญา นักคิดทฤษฎี ผู้ให้การปรึกษา บาทหลวงหรือนักบวช

ลักษณะของเด็กที่มีจุดเด่นหรือมีความสามารถทางปัญญาด้านภาษา

1. มีนิสัยรักการอ่าน ดัดหนังสือ ชอบเขียน ชอบพูด สามารถเล่าเรื่องต่าง ๆ ได้ดี
2. มักจะได้ยินเสียงของคำก้องอยู่ในหูก่อนที่จะได้อ่าน พูด หรือเขียน
3. จำชื่อสถานที่ เรื่องราว รายละเอียดต่าง ๆ ได้ดี
4. เจ้าบทเจ้ากลอน มีอารมณ์ขัน ตลก ชอบเล่นปริศนา คำทาย
5. ชอบพูดเล่นคำ สำนวน คำผวน คำพ้อง
6. ชอบเรียนวิชาภาษาไทย ภาษาต่างประเทศ ประวัติศาสตร์ มากกว่าคณิตศาสตร์

วิทยาศาสตร์

กิจกรรมที่ช่วยส่งเสริมการพัฒนาความสามารถปัญญาด้านภาษา เช่น

1. จัดกิจกรรมให้ได้รับประสบการณ์ตรงเพื่อนำมาเขียนเรื่องราว
2. จัดกิจกรรมให้ได้พูด ได้อ่าน ได้ฟัง ได้เห็น ได้เขียนเรื่องราวที่สนใจเพื่อส่งเสริม
3. ครูควรรับฟังความคิดเห็น คำถาม และตอบคำถามด้วยความเต็มใจ กระตือรือร้น
4. จัดเตรียมหนังสือ สื่อการเรียนการสอนเพื่อการค้นคว้าที่หลากหลาย เช่น เทปเสียง

การเรียนรู้

วิธีทัศน์

5. จัดเตรียมกระดาษเพื่อการเขียน อุปกรณ์การเขียนให้พร้อม

ยุทธศาสตร์ในการสอน คือ ให้อ่าน ให้เขียน ให้พูด และให้ฟังเรื่องราวต่าง ๆ

ที่นักเรียนสนใจ อภิปรายแลกเปลี่ยนประสบการณ์กับผู้อื่น ผู้ที่มีความสามารถทางด้านนี้ มีความเหมาะสมที่จะประกอบอาชีพเป็น นักพูด นักเล่านิทาน นักการเมือง กวี นักเขียน บรรณาธิการ นักหนังสือพิมพ์ ครูสอนภาษา

ลักษณะของเด็กที่มีจุดเด่นหรือมีความสามารถทางปัญญาด้านตรรกะและคณิตศาสตร์

เป็นต้น

1. ชอบทดลองแก้ปัญหา สนุกที่ได้ทำงานกับตัวเลข หรือเกมคิดเลข การคิดเลขในใจ
2. ชอบและมีทักษะในการใช้เหตุผล การซักถามปัญหาให้คิดเชิงเหตุผล
3. ชอบทำตามสั่ง ทำอะไรที่เป็นระบบระเบียบตามลำดับขั้นตอนที่ชัดเจน
4. สนใจข่าวคราวความเคลื่อนไหวเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์ และวิทยาการต่าง ๆ
5. ชอบค้นหาเหตุผลมาหักล้างหรือวิพากษ์วิจารณ์การกระทำของผู้อื่น
6. เชื่อถือเฉพาะแต่สิ่งที่อธิบายได้ มีเหตุผลเพียงพอ
7. ชอบเรียนวิชาคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์

กิจกรรมที่ช่วยส่งเสริมการพัฒนาความสามารถปัญญาด้านตรรกะและคณิตศาสตร์

เช่น

1. ให้มีโอกาสได้ทดลอง หรือทำอะไรด้วยตนเอง
2. ส่งเสริมให้ทำงานสร้างสรรค์ งานศิลป์ที่ใช้ความคิดสร้างสรรค์
3. ให้เล่นเกมที่ฝึกทักษะคณิตศาสตร์ เช่น เกมไพ่ เกมตัวเลข ปริศนาตัวเลข ฯลฯ
4. ให้ช่วยทำงานบ้าน งานประดิษฐ์ ตกแต่ง
5. ฝึกการใช้เหตุผล การแก้ปัญหา การศึกษาด้วยโครงการในเรื่องที่นักเรียนสนใจ
6. ฝึกฝนทักษะการใช้เครื่องคิดเลข เครื่องคำนวณ เครื่องคอมพิวเตอร์ ฯลฯ

ยุทธศาสตร์ในการสอน คือ ให้ฝึกคิดแบบมีวิจารณญาณ วิพากษ์ วิจัย

ฝึกกระบวนการสร้างความคิดรวบยอด การชั่ง ตวง วัด การคิดในใจ การคิดเลขเร็ว ฯลฯ

ผู้ที่มีความสามารถทางด้านนี้มีความเหมาะสมที่จะประกอบอาชีพเป็นนักบัญชี

นักคณิตศาสตร์ นักตรรกศาสตร์ โปรแกรมเมอร์ นักวิทยาศาสตร์ ครู-อาจารย์ เป็นต้น

ลักษณะของเด็กที่มีจุดเด่นหรือมีความสามารถทางปัญญาด้านมิติสัมพันธ์

1. ชอบวาดเขียน มีความสามารถทางศิลป์
2. ชอบฝันกลางวัน ชอบหลับตาคิดถึงภาพในความคิด จินตนาการ
3. ชอบวาดภาพ ชีตเขียนสิ่งต่าง ๆ ลงในกระดาษ สมุดจดงาน
4. ชอบอ่านแผนที่ แผนภูมิต่าง ๆ
5. ชอบบันทึกเรื่องราวไว้ในภาพถ่ายหรือภาพวาด
6. ชอบเล่นเกมต่อภาพ (Jigsaw Puzzles) เกมจับผิดภาพ หรือเกมที่เกี่ยวกับภาพ
7. ชอบเรียนวิชาศิลปะศึกษา เรขาคณิต พีชคณิต
8. ชอบวาดภาพในลักษณะมุมมองที่แตกต่างออกไปจากธรรมดา
9. ชอบดูหนังสือที่มีภาพประกอบมากกว่าหนังสือที่มีแต่ข้อความ

กิจกรรมที่ช่วยส่งเสริมการพัฒนาความสามารถปัญญาด้านมิติสัมพันธ์ เช่น

1. ให้ทำงานศิลป์ งานประดิษฐ์ เพื่อเปิดโอกาสให้คิดได้อย่างอิสระ
2. พาไปชมนิทรรศการศิลป์ พิพิธภัณฑ์ต่าง ๆ
3. ฝึกให้ใช้กล้องถ่ายภาพ การวาดภาพ สเก็ตซ์ภาพ
4. จัดเตรียมอุปกรณ์การวาดภาพให้พร้อม จัดสิ่งแวดล้อมให้เอื้อต่อการทำงาน

ด้านศิลป์

5. ฝึกให้เล่นเกมปริศนาอักษรไขว้ เกมตัวเลข เกมที่ต้องแก้ปัญหา
6. เรียนได้ดีหากได้ใช้จินตนาการ หรือความคิดที่อิสระ ชอบเรียนด้วยการได้เห็นภาพ

การดู การรับรู้ทางตา

7. ฝึกให้ใช้หรือเขียนแผนที่ความคิด (Mind Mapping) การใช้จินตนาการ

8. ให้เล่นเกมเกี่ยวกับภาพ เกมตัวต่อเลโก้ เกมจับผิดภาพ ฯลฯ

ยุทธศาสตร์ในการสอน คือ การให้ดู ให้อ่าน ให้ระบายสี ให้คิดจินตนาการ ผู้ที่มีความสามารถทางด้านนี้มีความเหมาะสมที่จะประกอบอาชีพเป็นศิลปิน สถาปนิก ภัณฑนากร นักประดิษฐ์

ลักษณะของเด็กที่มีจุดเด่นหรือมีความสามารถทางปัญญาด้านการเคลื่อนไหว

1. ชอบการเคลื่อนไหว ไม่อยู่นิ่ง ชอบสัมผัสผู้อื่นเมื่อพูดคุยด้วย
2. เป็นนักกีฬา กระตือรือร้น ชอบเต้นรำ เล่นละคร หรือบทบาทสมมุติ
3. ชอบทำอะไรด้วยตนเองมากกว่าจะให้คนอื่นทำให้ตน
4. ชอบทำมือประกอบท่าทางขณะพูดคุย
5. ชอบพูดคุยเสียงดัง เออะอืดอืด ชอบเล่นหอคอยเม่นตีลังก้ากับเพื่อน
6. ชอบเล่นเครื่องเล่นที่โลดโผน หวาดเสียว เช่น ชิงช้าสวรรค์ ม้าหมุน รถไฟเหาะ

ตีลังกา ฯลฯ

7. ชอบเรียนวิชาพลศึกษา งานประดิษฐ์ ชอบทำกิจกรรมกลางแจ้ง
8. ชอบลงมือกระทำจริงมากกว่าการอ่านคู่มือแนะนำหรือดูวิดีโอแนะนำ
9. ชอบคิดหรือใช้ความคิดขณะออกกำลังกาย เดิน วิ่ง

กิจกรรมที่ช่วยส่งเสริมการพัฒนาความสามารถปัญญาด้านการเคลื่อนไหว เช่น

1. เรียนรู้ได้ด้วยการสัมผัส จับต้อง การเคลื่อนไหวร่างกาย และการปฏิบัติจริง
2. สนับสนุนให้เล่นกีฬา การแสดง เต้นรำ การเคลื่อนไหวร่างกาย
3. จัดกิจกรรมให้นักเรียนได้รับประสบการณ์ตรง หรือได้ปฏิบัติจริง
4. ให้เล่นเกม เดิน วิ่ง หรือทำกิจกรรมที่ต้องใช้การเคลื่อนไหวร่างกาย
5. ให้เล่นหรือทำกิจกรรมกลางแจ้ง กีฬา การเคลื่อนไหวประกอบจังหวะ

ยุทธศาสตร์ในการสอน คือ การให้นักเรียนปฏิบัติจริง ลงมือทำจริง ได้สัมผัสเคลื่อนไหว ใช้ประสาท

สัมผัสในการเรียนรู้ และการเรียนผ่านการแสดงบทบาทสมมุติ แสดงละคร ผู้ที่มีความสามารถทางด้านนี้มีความเหมาะสมที่จะประกอบอาชีพเป็นนักแสดง นักกีฬา นาฏกร นักฟ้อนรำ นักประดิษฐ์ นักปั้น ช่างซ่อมรถยนต์ ศัลยแพทย์ เป็นต้น

ลักษณะของเด็กที่มีจุดเด่นหรือมีความสามารถทางปัญญาด้านดนตรี

1. ชอบร้องรำทำเพลง เล่นดนตรี
2. ชอบเสียงต่าง ๆ ชอบธรรมชาติ
3. แยกแยะเสียงต่าง ๆ ได้ดี รู้จักท่วงทำนอง เรียนรู้จังหวะดนตรีได้ดี

4. ชอบผิวปาก ฮัมเพลงเบา ๆ ขณะทำงาน
5. มักจะเคาะโต๊ะ หรือขยับเท้าตามจังหวะเมื่อฟังเพลง
6. สามารถจดจำเสียงที่เคยได้ยินแม้เพียงครั้งเดียวหรือสองครั้งได้
7. เล่นเครื่องดนตรีได้อย่างน้อย 1 ชิ้น
8. มักจะได้ยินเสียงเพลงจากภาพยนตร์โฆษณาทางโทรทัศน์หรือวิทยุก้องอยู่ในหู

ตลอดเวลา

กิจกรรมที่ช่วยส่งเสริมการพัฒนาความสามารถปัญญาด้านดนตรี เช่น

1. ให้เล่นเครื่องดนตรี ร้องเพลง ฟังเพลงสม่ำเสมอ
2. หาโอกาสดูการแสดงดนตรี หรือฟังดนตรีเป็นประจำ
3. บันทึกเสียงดนตรีที่นักเรียนแสดงไว้ฟังเพื่อปรับปรุงหรือชื่นชมผลงาน
4. ให้ร้องรำทำเพลงร่วมกับเพื่อนหรือคุณครูเสมอ ๆ

ยุทธศาสตร์ในการสอน คือ การร้องเพลง การเคาะจังหวะ การฟังเพลง การเล่นดนตรี การวิเคราะห์ดนตรี วิจารณ์ดนตรี เป็นต้น ผู้ที่มีความสามารถทางด้านนี้มีความเหมาะสมที่จะประกอบอาชีพเป็นนักดนตรี นักแต่งเพลง นักวิจารณ์ดนตรี เป็นต้น

ลักษณะของเด็กที่มีจุดเด่นหรือมีความสามารถทางปัญญาด้านมนุษยสัมพันธ์

1. ชอบมีเพื่อน ชอบพบปะผู้คนร่วมสังสรรค์กับผู้อื่น
2. ชอบเป็นผู้นำ หรือมีส่วนร่วมในกลุ่ม
3. ชอบแสดงออกให้ผู้อื่นทำตาม ช่วยเหลือผู้อื่น ทำงานหรือประสานงานกับผู้อื่นได้ดี
4. ชอบพูดชักจูงให้ผู้อื่นทำมากกว่าจะลงมือทำด้วยตนเอง
5. เข้าใจผู้อื่นได้ดี สามารถอ่านกิริยาท่าทางของผู้อื่นได้
6. มักจะมีเพื่อนสนิทหลายคน
7. ชอบสังคม อยู่ร่วมกับผู้อื่นมากกว่าจะอยู่คนเดียวที่บ้านในวันหยุด

กิจกรรมที่ช่วยส่งเสริมการพัฒนาความสามารถปัญญาด้านมนุษยสัมพันธ์ เช่น

1. จัดกิจกรรมให้นักเรียนได้เข้ากลุ่ม ทำงานร่วมกัน
2. ส่งเสริมให้อภิปราย เรียนรู้ร่วมกัน แก้ปัญหาาร่วมกัน
3. สามารถเรียนได้ดีหากมีโอกาสในการทำงานร่วมกับผู้อื่น

ยุทธศาสตร์ในการสอน คือ การให้ทำงานร่วมกัน การปฏิสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มเพื่อน การเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม การจำลองสถานการณ์ บทบาทสมมุติ การเรียนรู้สู่ชุมชน เป็นต้น ผู้ที่มีความสามารถทางด้านนี้มีความเหมาะสมที่จะประกอบอาชีพเป็นนักบริหาร ผู้จัดการ นักธุรกิจ นักการตลาด นักประชาสัมพันธ์ ครู – อาจารย์

ลักษณะของเด็กที่มีจุดเด่นหรือมีความสามารถทางปัญญาด้านความเข้าใจตนเอง

1. ชอบอยู่ตามลำพังคนเดียวเงียบ ๆ คิดถึงเรื่องราวเกี่ยวกับตนเอง
2. ติดตามสิ่งที่ตนเองสนใจเป็นพิเศษ มีแรงจูงใจสูง
3. มีอิสระในความคิด รู้ตัวว่าทำอะไร และพัฒนาความรู้สึกนึกคิดอยู่เสมอ
4. ชอบใช้เวลาว่างในวันหยุดอยู่คนเดียวมากกว่าที่จะออกไปในที่ที่มีคนมาก ๆ
5. เข้าใจตนเอง หมกมุ่นอยู่กับความรู้สึกรู้สึก ความคิด และการแสดงออกของตัวเอง
6. ชอบทำอะไรด้วยตนเองมากกว่าที่จะคอยให้คนอื่นช่วยเหลือ

กิจกรรมที่ช่วยส่งเสริมการพัฒนาความสามารถปัญญาด้านความเข้าใจตนเอง เช่น

1. เปิดโอกาสให้ทำงานตามลำพัง ทำงานคนเดียว อิสระ แยกตัวจากกลุ่มบ้าง
2. สอนให้เห็นคุณค่าของตัวเอง นับถือตัวเอง (Self-Esteem)
3. สนับสนุนให้ทำงานเขียน บันทึกประจำวัน
4. สนับสนุนให้ทำโครงการ การศึกษารายบุคคล หรือทำรายงานเดี่ยว
5. ให้เรียนตามความถนัด ความสนใจ ตามจังหวะการเรียนรู้เฉพาะตน
6. ให้อยู่กับกลุ่ม ทำงานร่วมกับผู้อื่นบ้าง

ยุทธศาสตร์ในการสอน ควรเน้นที่การเปิดโอกาสให้เลือกศึกษาในสิ่งที่สนใจเป็นพิเศษ

การวางแผนชีวิต การทำงานร่วมกับผู้อื่น การศึกษารายบุคคล (Individual Study) ผู้ที่มีความสามารถทางด้านนี้มีความเหมาะสมที่จะประกอบอาชีพอิสระ เป็นเจ้าของกิจการ เป็นนายจ้างของตัวเอง นักคิด นักเขียน นักบวช นักปรัชญา นักจิตวิทยา ครู – อาจารย์

ลักษณะของเด็กที่มีจุดเด่นหรือมีความสามารถทางปัญญาด้านการคิดใคร่ครวญ

ชอบคิด สงสัยใคร่รู้ ตั้งคำถามกับตัวเองในเรื่องความเป็นไปของชีวิต ชีวิตหลังความตาย เรื่องเหนือจริง มิติลึกลับ เช่น นักคิดอย่าง อามิ อริสโตเติล ชงจื้อ ไอน์สไตน์ พลาโต โสเครติส

4.2 ความสำคัญของทฤษฎีปัญหา

ทฤษฎีปัญหาไม่เพียงแต่จะอธิบายถึงลักษณะของปัญหาทั้ง 9 ด้าน เท่านั้นแต่มีสาระสำคัญเกี่ยวกับปัญหาเหล่านี้ คือ

1. คนทุกคนมีปัญหาทั้ง 9 ด้าน เพียงแต่ว่าจะมากน้อยด้านใด คนส่วนใหญ่มักจะมีสูงเพียง 1-2 ด้านเท่านั้นส่วนด้านอื่น ๆ จะไม่สูงมากนัก
2. คนทุกคนสามารถพัฒนาปัญญาแต่ละด้านให้สูงขึ้นถึงขั้นระดับที่ใช้การได้ถ้ามีการให้กำลังใจ มีการฝึกฝนอบรม และได้รับความร่วมมือจากผู้ปกครอง รวมทั้งสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมด้วย
3. ปัญญาแต่ละด้านจะมีการแสดงความสามารถหลายอย่าง เช่น บางคนไม่มีความสามารถทางด้านการอ่าน แต่มีความสามารถเล่าเรื่องได้เก่งและใช้ภาษาพูดได้คล่องแคล่ว

จากความหมายของพหุปัญญา องค์ประกอบ และความสำคัญของพหุปัญญาดังกล่าวข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า เป็นศักยภาพความสามารถของมนุษย์เป็นการแก้ปัญหาให้กับผู้เรียนในเรื่องการอ่านโดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญาแต่ละด้านมาแก้ปัญหาในเรื่องการอ่าน

4.3 ทฤษฎีพหุปัญญากับยุทธวิธีการสอน

ทฤษฎีพหุปัญญาเปิดประตูกว้างให้แก่ยุทธวิธีการสอนหลากหลายที่จะนำมาใช้ในชั้นเรียนในหลายกรณี มีหลายยุทธวิธีการสอนที่ครูดี ๆ ได้ใช้อยู่เป็นเวลานาน เพียงแค่ทฤษฎีพหุปัญญาได้เปิดโอกาสให้ครูได้วิธีการสอนใหม่ ๆ แต่ทั้งนี้ไม่ได้หมายความว่าวิธีการสอนแบบพหุปัญญาจะใช้สอนได้ดีสำหรับเด็กทุกคนเพราะเด็กแต่ละคนมีความสามารถความฉลาดที่แตกต่างกัน ยุทธวิธีการสอนที่เหมาะสมกับเด็กกลุ่มหนึ่งอาจจะไม่เหมาะสมกับเด็กอีกกลุ่มหนึ่ง เช่น ถ้าครูสอนโดยใช้เพลงดนตรี จังหวะ วิธีสอนนี้เด็กที่ฉลาดด้านดนตรีจะสนใจเป็นพิเศษ แต่เด็กที่ไม่ถนัดด้านดนตรีอาจจะไม่สนใจเลย แต่การสอนแบบใช้ภาพอาจจะเหมาะสมสำหรับเด็กที่ฉลาดด้านมิติสัมพันธ์แต่เด็กที่ไม่ฉลาดด้านภาษาคำพูดก็ไม่สนใจ เพราะว่ามี ความแตกต่างในระหว่างเด็กนักเรียนเป็นอย่างมาก ครูจึงควรใช้ยุทธวิธีการสอนหลาย ๆ วิธี ถ้าครูสอนโดยใช้วิธีทั้ง 9 ด้านในวันหนึ่ง ๆ เด็กแต่ละคนก็จะได้รับในสิ่งที่ตรงกับความถนัดของคน

1. ยุทธวิธีการสอนสำหรับปัญญาด้านภาษา

ยุทธวิธีการสอนสำหรับปัญญาด้านภาษาอาจจะง่ายที่สุดเพราะเป็นยุทธวิธีที่ใช้กันมากอยู่แล้วในโรงเรียน และในที่นี้จะกล่าวถึงวิธีสอนที่ใช้ตำรา แบบฝึกหัด และบรรยาย เพราะวิธีเหล่านี้จะใช้มากเกินไป ผู้เขียนมีได้หมายถึงว่าไม่ดีแต่มีเด็กจำนวนน้อยที่ถนัดด้านภาษาและหนังสือ ยุทธวิธีการสอนที่จะกล่าวถึงต่อไปนี้จะใช้กับผู้เรียนหลายแบบ และกิจกรรมแบบเปิดที่ดึงปัญญาด้านภาษาของผู้เรียนออกมา ดังนี้

1.1 การเล่านิทาน (Storytelling) การเล่านิทานเดิมใช้เป็นการให้ความบันเทิงแก่เด็กในห้องสมุด หรือชั่วโมงพิเศษในห้องเรียน การเล่านิทานควรถือเป็นเครื่องมือการสอนที่สำคัญ เพราะเป็นเรื่องราวที่มีอยู่ในวัฒนธรรมสืบทอดกันมาเป็นพันปี เวลาใช้การเล่านิทานในห้องเรียน ครูควรจัดความคิดรวมที่จะให้เด็กอยู่ในนิทานซึ่งให้เรื่องนิทานเป็นเรื่องที่สอน หรือสื่อกับเด็กโดยตรง นิทานยังสามารถนำมาใช้ในการสอนคณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ เช่น การสอนคุณครูเล่านิทานถึงกลุ่มพี่น้องชายหญิงที่มีเวทมนต์คาถาและเมื่อแต่ละสิ่งใดนั้นจะเพิ่ม และคนน้องถัดไปก็จะเพิ่มขึ้น เช่น พี่คนที่หนึ่งแต่ละของเพิ่มหนึ่งเท่า คนที่สองแต่ละเพิ่มสองเท่า นิทานไม่จำเป็นต้องแปลกมหัศจรรย์มากเพราะเด็กจะประทับใจที่ครูกำลังสร้างสรรค์และคิดเรื่องจากหัวใจการระดมพลังสมอง (Brainstorming) ไวก็อตสกี (Vycotsky) เคยกล่าวว่า ความคิดเป็นจุดก่อนเมฆที่กลายมาเป็นฝนแห่งคำพูด ระหว่างที่ระดมสมองนักเรียนจะออกความคิดเห็นต่าง ๆ ครูเขียนทุกความเห็นบนกระดานดำหรือแผ่นใส การระดมพลังสมองนำไปใช้ได้ทุกแห่ง เช่น การช่วยกันแต่งกลอน การคิดทำโครงการ

ประจำชั้น ข้อเสนอแนะในการไปทัศนศึกษา ข้อคิดเกี่ยวกับเรื่องที่เรียน กติกาทั่วไปของการระดมพลังสมอง คือ แสดงความคิดเห็นทุกอย่างที่คิดว่าสัมพันธ์กับเรื่อง ไม่มีการวิจารณ์ ทุกความคิดมีความสำคัญ และเมื่อทุกคนได้ออกความเห็นแล้ว จึงจัดกลุ่มของข้อคิดให้นักเรียนคิดไตร่ตรองในข้อคิดเหล่านั้น และหาทางนำไปใช้ ยุทธวิธีนี้จะทำให้นักเรียนรู้สึกว่าคุณค่าของตนเองได้รับการยอมรับ

1.2 การอัดเสียงลงเทป เครื่องเล่นเทปเป็นอุปกรณ์การสอนที่สำคัญในชั้นเรียน เพราะช่วยให้นักเรียนได้รู้จักความสามารถทางเสียงของคนและอำนาจของคำพูดในการสื่อสารแก้ปัญหาและแสดงความรู้สึกนักเรียนอาจจะพูดลงเทปถึงโจทย์ปัญหา และก็คิดไตร่ตรองถึงวิธีการแก้ปัญหา นอกจากนี้ นักเรียนยังสามารถใช้เทปในการเขียน บางคนอาจจะพูดลงเทปแล้วส่งไปให้เพื่อนเป็นหมายพูดได้ เทปยังช่วยให้ข้อมูลย้อนกลับ เครื่องเล่นเทป ยังสามารถใช้เป็นแหล่งรวบรวมข้อมูลจากการสัมภาษณ์หรือรายงานข้อมูลหรือเป็นหนังสือตำราพูดได้ เครื่องเล่นเทปอาจจะไว้ประจำศูนย์การเรียนในห้องเพื่อใช้ฟังคำสั่งกิจกรรมในแต่ละห้องเรียนควรมีเครื่องเล่นเทปหลายเครื่อง

1.3 การเขียนบันทึกประจำวัน (Journal Writing) การให้นักเรียนเขียนบันทึกประจำวัน เช่น "ให้นักเรียนส่งเรื่องที่คิดและรู้สึกในวันนี้" หรือใช้ในวิชาสังคมศึกษา เช่น "สมมติตัวนักเรียนเป็นขานาในศตวรรษที่ 18 และให้ทำการบันทึกประจำวันของชีวิตสมัยนั้น" หรือวิชาคณิตศาสตร์ "ให้นักเรียนบันทึกวิธีแก้โจทย์ปัญหา" หรือในวิทยาศาสตร์ "ให้นักเรียนบันทึกการทดลองเริ่มตั้งแต่การตั้งสมมติฐาน การทดลอง และผลที่ได้" หรือในชีววรรณคดี "ให้บันทึกปฏิกิริยาที่ให้อ่านเรื่อง" บันทึกวิธีการเหล่านี้นักเรียนอาจใช้ปัญญาด้านอื่นมาใช้ด้วย เช่น วาดภาพมีภาพถ่าย หรือบทสนทนา หนึ่งจะเห็นได้ว่าการบันทึกนี้ได้ใช้ปัญญาของตนมาก และผู้เรียนจะมีโอกาสได้ไตร่ตรองขณะที่เขียนบันทึก

1.4 การตีพิมพ์หนังสือ (Publishing) ในชั้นเรียนปกตินักเรียนเขียนงานส่งครูครูให้คะแนนแล้วนักเรียนก็ทิ้งกระดาษรายงานนั้นไป นักเรียนส่วนใหญ่จะเห็นว่าเขียนเป็นเรื่องที่น่าเบื่อและเป็นเรื่องที่ทำเพราะถูกสั่งงาน นักศึกษาควรจะสื่อสารใหม่ต่อนักเรียนว่า การเขียนเป็นเครื่องมือที่มีอำนาจในการสื่อสารเอาชนะใจผู้อื่น ครูจึงควรให้โอกาสนักเรียนพิมพ์แล้วโรเนียวแจกจ่ายผลงานของตนเอง การตีพิมพ์จากคอมพิวเตอร์ นักเรียนอาจจะส่งผลงานของนักเรียนลงหนังสือพิมพ์โรงเรียนหรือลงในหนังสือพิมพ์ท้องถิ่น นิตยสารสำหรับเด็กและอื่น ๆ งานเขียนควรเย็บเป็นเล่มและนำไปไว้ที่ส่วนหนึ่งของห้องสมุดให้อ่านทั่วไป หลังจากการตีพิมพ์เผยแพร่แล้วครูควรส่งเสริมให้มีปฏิกิริยาโต้ตอบระหว่างนักเขียนและผู้อ่านครูอาจจะจัดปาร์ตี้ฉลองหนังสือ และมีกลุ่มอภิปรายหนังสือที่นักเรียนเขียน ถ้านักเรียนเห็นว่าผลงานของตนได้รับความสนใจ ก็จะมีแรงบันดาลใจที่เขียนมากขึ้นและรู้สึกมั่นใจในการเขียน

2. ยุทธวิธีการสอนสำหรับปัญญาด้านเหตุผล-คณิตศาสตร์

โดยทั่วไปปัญญาด้านเหตุผล-คณิตศาสตร์ จะจำกัดอยู่ในวิชาวิทยาศาสตร์ และคณิตศาสตร์ แต่องค์ประกอบของปัญญาด้านนี้จะมีส่วนอยู่ในหลักสูตร ยิ่งขณะนี้มีการบูรณาการ การสอนคิดอย่างวิเคราะห์วิจารณ์ (Critical Thinking) ที่กำลังเผยแพร่อยู่ก็ได้ใช้ปัญญาด้านนี้ในวิชา สาขาสังคมศาสตร์ด้วย และในขณะเดียวกันก็มีโครงการที่จะให้ทุกคนรู้จักเลข (Numeracy) จึงมีความพยายามที่จะให้เรื่องของคณิตศาสตร์แทรกอยู่ในทุกวิชา

ยุทธวิธีการสอนที่กล่าวถึงต่อไปนี้เป็นเพียงแต่จะใช้ในปัญญาด้านเหตุผลคณิตศาสตร์ แต่จะสามารถใช้ได้วิชาอื่น และสถานการณ์อื่น การคิดคำนวณและจำนวนในขณะที่ครูกำลัง พยายามให้นักเรียนได้ใช้การคำนวณและจำนวนในวิชาอื่น ๆ นอกเหนือไปจากวิชาคณิตศาสตร์วิชา ประวัติศาสตร์และภูมิศาสตร์ก็ต้องใช้จำนวนเลข เช่น สถิติจำนวนประชากร จำนวนผู้ตายในสงคราม เป็นต้น แต่เรามักคิดว่าในวิชาวรรณคดีคงจะไม่เกี่ยวในหนังสือนวนิยายของเวอร์จิเนียวูล์ฟ ได้กล่าวถึง การใช้เงิน 50 ปอนด์ในการทำหลังคาเรือนต้นไม้ นักเรียนก็ควรสามารถเปลี่ยนเงินปอนด์เป็นเงิน ดอลลาร์ได้ หรือเรื่องสั้นของคอริสเลซซิง เด็กชายในเรื่องพยายามคำนวณว่าตนเองจะดำน้ำได้นาน เท่าไร เมื่อเทียบกับนักว่ายน้ำที่ชำนาญที่สามารถดำน้ำไปในอุโมงค์ใต้น้ำถึงแม้ว่าจะพยายามคิดหา คณิตศาสตร์จากวรรณคดีแต่ก็คงไม่เสียหายนักถ้าเราจะให้นักเรียนได้เห็นว่ามีจำนวนเลข และการคำนวณมีได้อยู่ในวิชาคณิตศาสตร์อย่างเดียวกันแต่อยู่ในชีวิต

การจัดหมวดหมู่และแยกประเภท คิดที่มีเหตุผลมักจะตื่นตัวเมื่อได้ข้อมูลที่มีเหตุผล เช่น ในหน่วยการเรียนรู้เรื่องอิทธิพลของลมฟ้าอากาศต่อวัฒนธรรม นักเรียนระดมพลังสมองออกชื่อ สถานที่ภูมิศาสตร์ แล้วนำสถานที่เหล่านั้นมาจัดหมวดหมู่และประเภท เช่น กลุ่มทะเลทราย กลุ่มเทือกเขา กลุ่มที่ราบ หรือกลุ่มใกล้เส้นศูนย์สูตร หรือในหน่วยวิทยาศาสตร์เรื่อง สถานะของสสาร ครูอาจจะใส่ชื่อประเภทสถานะของสสารว่า "แก๊ส ของเหลว ของแข็ง" แล้วให้นักเรียนออกชื่อสสาร ต่าง ๆ ที่จะจัดอยู่ในประเภทใดประเภทหนึ่ง ตัวอย่างอื่นที่ใช้โครงสร้างของเหตุผล ได้แก่ ไดอะแกรม เวนน์ (Venn Diagram) เส้นเวลา (Time Line) เส้นใย คุณลักษณะ (Attribute Webs) เช่น เขียน คุณลักษณะของบุคคล สถานที่ หรือ สิ่งของรอบ ๆ แกนที่เป็นหัวเรื่อง ไดอะแกรมคำถาม (SW Organizers) คือ ไดอะแกรมที่ตอบคำถาม ใคร, อะไร, เมื่อไร, ที่ไหน, ทำไม และแผนที่จิต (Mind Maps) โครงสร้างที่กล่าวมานี้จะมีลักษณะของปัญญาด้านมิติด้วย คุณค่าของวิธีสอนแบบนี้ที่ ทำเป็นรูปแบบมีเนื้อหาสำคัญอยู่ตรงกลางและเนื้อหาประกอบอยู่รอบ ๆ จะช่วยให้จำง่าย และ เหมาะสมในการอภิปราย

คำถามแบบโซกราตีส กระบวนการสอนให้คิดวิเคราะห์วิจารณ์ (Critical Thinking Movement) นี้จัดเป็นทางเลือกที่สำคัญทางหนึ่งจากแนวการสอนเดิม ในวิธีสอนถามแบบโซกราตีสนี้ ครูเป็นผู้ตั้งคำถามความคิดเห็นของนักเรียน โซกราตีส นักปราชญ์ชาวกรีก เป็นต้นแบบของการสอน

แบบนี้ โดยแทนที่ โศกราตีสจะ "บอก" นักเรียน แต่จะสนทนากับนักเรียนเพื่อค้นหาความคิดความเชื่อของนักเรียน นักเรียนได้เรียนรู้การตั้งสมมติฐาน ครูจะทดสอบสมมติฐานเพื่อความแจ่มแจ้ง ชัดเจน เช่น ในประวัติศาสตร์นักเรียนผู้หนึ่งกล่าวว่า สงครามโลกครั้งที่สองอาจเกิดขึ้นถ้าหากทหารต่อต้านไม่ทำการรบในตอนนั้น ก็จะเป็นจุดตั้งต้นของการสนทนาซักถามแบบโศกราตีส จุดมุ่งหมายของการซักถามสนทนามีใช่เป็นการถกถางนักเรียน แต่เพื่อช่วยให้นักเรียนคิดวิเคราะห์ให้แหลมคมและชัดเจนเพื่อได้แยกความคิดเห็นจากอารมณ์

วิธีการสอนแบบฮิวริสติก คือ การนำยุทธวิธีการสอนแบบต่าง ๆ กฎเกณฑ์ระเบียบต่าง ๆ มาใช้ในการแก้ปัญหาอย่างมีเหตุผล ตัวอย่างเช่น ในการแก้ปัญหาครูจะให้นักเรียนหาเรื่องเปรียบเทียบกับปัญหา แยกส่วนต่าง ๆ ของปัญหา และเสนอวิธีการแก้ปัญหาแล้วทำเรื่องซ้อนไปที่ตอนต้น วิธีการนี้จะเห็นได้ชัดเจนในวิชาคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์ แต่ในวิชาอื่นก็ใช้ได้ดี เช่น ในวิชาสังคมศึกษา หัวเรื่อง ปัญหาการเก็บขยะของรัฐบาล นักเรียนอาจจะเริ่มด้วยการเปรียบเทียบกรณีที่เหมือนกันเช่น มีองค์กรอื่นใดที่มีปัญหาการเก็บขยะ หรือในวิชาการอ่านขณะที่นักเรียนพยายามจับใจความสำคัญของเรื่องที่อ่าน นักเรียนอาจจะแยกส่วนของข้อความเป็นส่วน ๆ แล้วทดสอบจับใจความจากข้อความที่อ่อนเล็ก ๆ วิธีการสอนแบบฮิวริสติกช่วยเป็นแผนที่เหตุผลให้นักเรียนหาทางไปสู่วิทยาการที่ยังรู้

3. ยุทธวิธีการสอนสำหรับปัญญาด้านมิติสัมพันธ์

ภาพเขียนฝาผนังก่อนประวัติศาสตร์แสดงให้เห็นว่า ปัญญาด้านมิติได้มีความสำคัญต่อมนุษย์แต่โบราณกาล เป็นที่เสียดายที่การสื่อสารให้ความรู้แก่นักเรียนครูผู้สอนมักใช้คำพูดมากกว่าภาพ ปัญญาด้านมิติสัมพันธ์จะมีปฏิริยาสูงต่อภาพไม่ว่าจะเป็นภาพที่เห็นภายนอกหรือภาพที่เห็นภายในใจ ต่อไปนี้จะกล่าวถึงยุทธวิธีการสอน 5 วิธีที่จะเร้าปัญญาด้านมิติสัมพันธ์ของนักเรียน

3.1 การให้เห็นภาพ (Visualization) วิธีง่าย ๆ ที่จะให้นักเรียนแปลข้อความหรือเนื้อหาที่เรียนให้เป็นภาพ คือ ครูบอกให้นักเรียนหลับตาแล้วนึกเป็นภาพของเรื่องที่ได้อ่าน การนำวิธีนี้ไปใช้ในห้องเรียน คือ การส่งเสริมให้นักเรียนคิดกระดานดำภายในใจ และให้คิดเห็นภาพเรื่องราวที่จะจำไม่ว่าจะเป็น กฎคณิตศาสตร์ สูตรวิทยาศาสตร์ อีกวิธีในการนำไปใช้ คือ เมื่อเรียนเรื่องใดจบครูให้นักเรียนหลับตา และคิดมองเห็นภาพของเรื่องราวที่เพิ่งศึกษาจบลงไป หลังจากนั้นครูถามนักเรียนถึงสิ่งที่มองเห็นในใจสิ่งที่มองเห็นในใจจะไม่เป็นแต่ด้านมิติสัมพันธ์ที่เห็นเป็นรูปภาพ แต่อาจจะเป็นด้านร่างกาย เช่น มีกลิ่นอย่างไร หยาดละเอียดอย่างไรหรือปัญหาทางด้านดนตรี เช่น ได้ยินเสียงจิ้งหะได หรือปัญหาทางภาษา เช่น ได้ยินคำพูดว่าอย่างไร

3.2 สี เด็กที่มีปัญญาสูงจะมีความไวต่อสี เป็นที่น่าเสียดายที่ว่าตลอดวันนักเรียนจะพบแต่สีขาวดำบนกระดานดำ หรือหนังสือเรียน ขณะนี้ก็มีแนวโน้มที่จะใช้สีในการสอนในห้องเรียนมากขึ้น โรงเรียนควรอนุญาตให้นักเรียนใช้ดินสอสีหรือปากกาสีต่าง ๆ และให้นักเรียนได้รับการฝึกใช้

สีต่าง ๆ เช่น ข้อมูลสำคัญสีแดง กฎหรือประเภทหมวดหมู่ เช่น คำควบกล้ำ "กฤ" เป็นสีแดงเวลาสอนภาษาไทย หรือแต่ละยุคประวัติศาสตร์ครูใช้สีต่าง ๆ กัน นอกจากนี้ครูอาจจะแนะนำนักเรียนให้ใช้สีที่ชอบมากที่สุดเพื่อคลายเครียด เช่น บอกนักเรียนว่ามีโจทย์ปัญหาใดที่ยังคิดไม่ออกให้หลับตาคิดเห็นสีที่ชอบมากที่สุดเพื่อคลายเครียดและอาจจะคิดคำตอบได้ด้วย

3.3 รูปภาพเปรียบเทียบ การเปรียบเทียบในที่นี้หมายถึงการคิดเปรียบเทียบความคิดของตัวเองออกมาเป็นรูปภาพ นักจิตวิทยาพัฒนาการกล่าวว่า ความสามารถนี้จะมีมากในเด็กเล็ก ๆ แต่น่าเสียดายที่ความสามารถนี้จะหายไปเมื่อเด็กโตขึ้น วิธีการนี้ได้นำมาใช้ในการศึกษาเพื่อช่วยให้เด็กเข้าใจเรื่องที่เรียนให้มากขึ้น โดยหัวข้อเรื่องใจที่ครูต้องการให้เด็กนักเรียนจำ ครูให้เด็กคิดเรื่องนั้นให้เป็นภาพ เช่น บอกให้นักเรียนคิดถึง พัฒนาการของประเทศสหรัฐอเมริกา จากรัฐต่าง ๆ โดยเปรียบเทียบกับรายการขยายตัวของอะมิบา หรือในวิชาสุขศึกษา ครูถามนักเรียนว่าอวัยวะที่สำคัญที่สุดของร่างกายของมนุษย์

3.4 การวาดภาพความคิด จากศึกษาสมุดบันทึกของนักคิดและนักวิทยาศาสตร์ เช่น ชาร์ล คาร์วิน โทมัส เอคิสัน และเฮนรี ฟอร์ด พบว่า บุคคลเหล่านี้ได้วาดรูปร่าง ๆ ถึงแนวคิดของตน ครูควรจะเห็นความสำคัญของการคิดเป็นภาพในการช่วยให้เด็กเข้าใจเนื้อเรื่องที่เรียนชัดเจนขึ้น วิธีการวาดภาพความคิดนี้ครูให้นักเรียนในการวาดภาพแนวคิดที่สำคัญของเรื่องที่เรียน คุณภาพของงานที่วาดจะไม่ถือเป็นเรื่องสำคัญเฉพาะจุดเน้นอยู่ที่ข้อคิด เพื่อเตรียมตัวนักเรียนสำหรับวิธีสอนนี้ ครูให้นักเรียนเล่นเกมแพชชนะหรือวาดรูป โดยให้นักเรียนฝึกวาดภาพเร็ว ๆ เพื่อสื่อสารแม้ครูให้นักเรียนวาดภาพจากข้อคิดในเรื่องที่เรียน วิธีนี้ยังช่วยประเมินความเข้าใจของนักเรียน และเป็นการคิดไตร่ตรองในหัวเรื่องนั้นในการที่จะวาดเป็นภาพวิธีสอนนี้ใช้ได้หลายวิชา เช่น สิ่งแวดล้อม วรรณคดี คณิตศาสตร์ เมื่อนักเรียนวาดภาพความคิด แล้วควรมีการอภิปรายถึงความสัมพันธ์ระหว่างภาพกับหัวข้อเรื่อง หรือความคิดแต่เพียงระลึกว่าไม่มีการประเมินภาพวาดเพราะต้องการแต่เพียงให้นักเรียนแสดงออกเท่านั้น

3.5 การใช้สัญลักษณ์กราฟฟิก การใช้สัญลักษณ์ภาพหรือลวดลายเส้นก็มีการใช้ในการสอนถึงแม้จะน้อยกว่าที่ควรเป็น เพราะเด็กมีปัญหาสูงทางด้านมิติสัมพันธ์จะเรียนได้ถ้ามีรูปภาพประกอบครูอาจจะใช้รูปภาพ เส้นต่าง ๆ ขยายความเรื่องที่สอน เช่น ในการแสดงสภาวะต่าง ๆ ของสสารส่วนที่เป็นของแข็ง ครูใช้ชอล์กทำเป็นเครื่องหมายหนัก ๆ ของเหลวครูทำเป็นเส้นบาง ๆ และส่วนแก๊สครูใช้จุด ๆ หรือในการศึกษาคำศัพท์ ครูจะเขียนรากไม้ใต้คำศัพท์ หรือใช้วิชาประวัติศาสตร์ ครูใช้เส้นเวลาแต่ละช่วงเหตุการณ์สำคัญ ครูวาดรูปเหตุการณ์ประกอบครูไม่จำเป็นต้องเป็นนักวาด การวาดใช้วาดเป็นภาพง่าย ๆ และการที่ครูเองก็ไม่ได้เขียนภาพที่สมบูรณ์ก็จะช่วยให้นักเรียนกล้าเขียนด้วย

4. ยุทธวิธีการสอนสำหรับปัญญาด้านร่างกาย-สัมผัส

เมื่อนักเรียนสำเร็จการศึกษา นักเรียนจะทิ้งหนังสือ ตำรา แบบฝึกหัดแต่งร่างกาย ตัวคนของนักเรียนยังคงอยู่กับตัวนักเรียน เพราะฉะนั้นการเรียนรู้ทางร่างกายจะอยู่กับเด็กเสมอไป การเรียนรู้ทางร่างกายนี้ เรามักจะนึกว่ามีอยู่ในวิชาพลศึกษาและหัตถศึกษาเท่านั้น แต่ที่จริงแล้ว เราสามารถบูรณาการเรียนรู้ทางร่างกายได้ในทุกวิชา ทั้งคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ภาษา และสังคมศึกษา ตัวอย่างยุทธวิธีการสอนสำหรับปัญญาด้านร่างกายจะกล่าวถึงในที่นี้ 5 อย่าง ได้แก่

4.1 ร่างกายพูดตอบ (Body Answers) คือการให้นักเรียนใช้เป็นเครื่องมือสื่อสาร ตัวอย่างง่าย ๆ ที่ใช้กันมากคือ "ก้มมือ" เมื่อรู้คำตอบ ซึ่งแทนที่จะยกมือนักเรียนอาจยิ้มหรือชูนิ้วเดียว แสดงว่ายังเข้าใจไม่มาก ถ้าชูห้านิ้วก็แปลว่าเข้าใจทั้งหมด หรือครูอาจจะตกลงกับนักเรียนว่าระหว่างที่ครูบรรยายถ้านักเรียนเข้าใจให้ชูนิ้วชี้ที่ขยับ ถ้าไม่เข้าใจให้ทำเกาติระชะหรือเวลาทำงานแก้โจทย์ ปัญหาที่คำตอบจำกัดถ้านักเรียนคิดว่ายังมีวิชาอื่นนักเรียนชูมือทั้งสองขึ้นแต่ถ้าคิดว่าไม่มีคำตอบอื่น ให้ทำมือเหมือนหลังคาบนติระชะ

4.2 โรงละครในโรงเรียน จึงความเป็นนักแสดงออกมาทุกคน โดยให้นักเรียนแสดง บทจากเรื่องที่เรียน ปัญหาที่ต้องการแก้ เช่น โจทย์คณิตศาสตร์ 3 ขั้นตอน ก็ทำตัวละคร 3 ฉาก โรงละครในโรงเรียนอาจจะเป็นละครหนึ่งนาที่ อ่านข้อความในวรรณคดีมีเครื่องแต่งกายประกอบหรือไม่เลยก็ได้ นักเรียนเข้าใจการเรียนตลอดภาค และการแสดงละครหุ่น ส่วนการที่จะช่วยให้นักเรียนที่โตแล้วและรู้สึกเงินไม่กล้าแสดงออก ครูอาจจะใช้แบบฝึกหัดหุ่นเครื่องของสโปลิน Spolin, Theater Games For The Classroom, Evanston, IL: Northwestern University Press. 1996)

4.3 ความคิดรวบยอดทางกาย คือ ยุทธวิธีที่ให้นักเรียนเข้าใจความคิดรวบยอดโดยการแสดงท่าทางหรือให้นักเรียนแสดงละครใบ้ แสดงความคิดรวบยอดที่เรียนตัวอย่าง เช่น แสดงตัวละครบุคคลในประวัติศาสตร์หรือให้ผู้อื่นทาย กิจกรรมเช่นนี้นักเรียนจะต้องสามารถแปลข้อความออกมาเป็นกิริยาท่าทางกิจกรรมนี้ใช้ได้ทุกวิชา และการแสดงละครใบ้ธรรมดา ๆ อาจจะขยายเป็นละครสร้างสรรค์หรือทำต้นสร้างสรรค์

4.4 การคิดด้วยสิ่งของ (Hands-On Thinking) นักเรียนที่มีปัญญาสูงทางด้านร่างกายจะเรียนได้ดี ถ้าได้หยิบจับต้องสิ่งของ หรือหยิบกระทำด้วยมือของตนเอง นักศึกษาปัจจุบันได้คำสั่งของมาเป็นอุปกรณ์ในการเรียนของนักเรียน เช่น แท่งไม้ก๊ิกเซนเนอร์ และบล็อกต่าง ๆ หรือในวิชาวิทยาศาสตร์มีการทดลอง การเรียนแบบโครงการ เช่น ศึกษาหน่วยการเรียนรู้ชาวอินเดียแดงก็มีการสร้างกระโจมที่อยู่ หรือหน่วยเรื่องป่าฝนทรอปิคอลในเรื่องสิ่งแวดล้อม ก็สร้างภาพสามมิติอย่างบ่อ หรือในระดับการพูดท่องจำนักเรียนอาจจะสะกดคำใหม่หน่วยการป้อน หรืองานโมเสคหรือ เช่น ครูจะสอนคำว่า "ขาด" (Deficit) ในห้องเรียน ครูอาจจะใช้ก้อนหินมาประกอบการสอน

5. แผนที่ย่างกาย ร่างกายของมนุษย์ก็อาจนำมาใช้เป็นอุปกรณ์การสอนได้โดยให้เป็นจุดต่าง ๆ ของแผนที่ นอกจากนี้ร่างกายยังใช้เป็นอุปกรณ์การเรียนเลข โดยใช้นิ้วในการับการวัด หรือในวิชาภูมิศาสตร์ถ้าสมมติร่างกายเป็นประเทศสหรัฐอเมริกา ศีรษะจะหมายถึง ทางเหนือของประเทศ เพราะฉะนั้นรัฐฟลอริดาควรอยู่ส่วนไหนของร่างกาย

5. ยุทธวิธีการสอนสำหรับปัญญาด้านดนตรี

ในสมัยโบราณความรู้ข้อมูลต่าง ๆ ได้รับการถ่ายทอดด้วยเพลง การสวดมนต์ มาในสมัยปัจจุบันนี้นักโขนโขนชาสัมพันธ์พบว่าทำนองเพลง ช่วยให้ลูกค้าจำชื่อของผลิตภัณฑ์ นักการศึกษาอาจจะซักว่า ในการที่จะนำดนตรีเข้าตัวอย่างต่อไปนี้เป็นยุทธวิธีการสอนที่ใช้ดนตรีในการสอนทุกวิชาในหลักสูตร ได้แก่

1. จังหวะ เพลง สวดมนต์ ลองนำสาระนี้ของเรื่องที่ครูสอนมาทำเป็นเพลง จังหวะดนตรีในขั้นคั้นอาจนำมาใช้สะกดคำ ท่องสูตรคูณ หรือในระดับสูงขึ้นครูต้องการเน้นกฎธรรมชาติของจอ ล็อก ครูอาจจะให้เครื่องดนตรีร้องเป็นทำนองว่า "ชีวิต..ชีวิต..ความสุข..เสรีภาพ..เสรีภาพ" ครูอาจจะให้นักเรียนช่วยกันแต่งเพลงประกอบความคิดรวบยอดที่สรุป วิธีสอนนี้อาจจะทำให้สนุกสนานยิ่งขึ้นโดยเพิ่มเครื่องดนตรีเข้ามาประกอบ

2. ดิสโกกราฟี (Discographies) โรงเรียนควรที่จะสะสมเทปเพลงหรือซีดีรวมเทปเหล่านี้ อาจนำมาใช้ประกอบการสอน เช่น เวลาเรียนเรื่องสงครามกลางเมืองในอเมริกาก็จะมีเพลงในสมัยนั้นมาฟังประกอบเช่นเพลง "When Johnny Comes Marching Home Again", "The Battle Hymn of the Republic" และเมื่อฟังเพลงจากเทปแล้วครูก็จะนำอภิปรายถึงความสัมพันธ์ของเนื้อเพลงกับเรื่องราวเหตุการณ์มีในตอนนั้น หรือในการสอนกฎของนิวตันที่ว่า "วัตถุโดยปกติอยู่ในที่ที่พังก และจะเคลื่อนไหวต่อเมื่อมีแรงผลักดัน" ครูก็อาจจะนำเพลงของแซมมีเดวิส "Something's Gotta Give" ซึ่งมีประโยคแรกว่า "When Irresistible force Such As You" ซึ่งกล่าวถึงแรงผลักดัน

3. ครูอาจใช้เพลงดนตรีในการเพิ่มนำเข้าสู่บทเรียน หรือในการสรุปความคิดรวบยอด ได้แก่

3.1 ดนตรีช่วยจำ (Succory Music) เมื่อ 25 ปีที่แล้ว นักวิจัยตะวันออกค้นพบว่า นักเรียนจะจำเรื่องราวที่ครูสอนได้ดี ถ้าครูอธิบายโดยมีดนตรีประกอบดนตรีคลาสสิกและดนตรีจังหวะ 4/4 จะได้ผลมาก ตัวอย่างได้แก่ Canon in D ของปาเจลเบล (Pachelbel) และดนตรีคอนแชร์โตจังหวะช้า ๆ ของแฮนเซล, บาก, เทเลแมน และ คอเรลลี และนักเรียนควรที่จะนั่งเรียนในที่สบาย เช่น เหยียดขาบนพื้น หรือพบบนโต๊ะ ในขณะที่ครูเล่าเรื่องในประวัติศาสตร์ สะกดคำ อธิบายคำศัพท์และมีดนตรีประกอบพื้นหลัง

3.2 ความคิดรวบยอดดนตรี ดนตรีสามารถนำเข้ามาใช้ประกอบการสอนได้หลายวิชา เช่น จะสื่อรูปร่างชนิดต่าง ๆ เช่น วงกลม สามเหลี่ยม สี่เหลี่ยม ก็อาจใช้เสียงแทนเส้นหรือในวิชาวรรณคดีเรื่องโรมิโอกับจูเลียต ครูอาจจะใช้เสียงตระกูลหนึ่งเป็นเสียงหนึ่งร่วมใจจะมีวิธีเรียนหรือวิธีทำงานหลาย ๆ แบบ เช่น บางกลุ่มเวลาทำรายงานก็แบ่งกันทำเป็นตอน ๆ เช่น บางคนทำตอนต้น บางคนทำตอนกลาง บางคนทำตอนจบสรุป หรือถ้ากลุ่มทำรายงานทีวีกี่จะแบ่งหน้าทำการเขียนบท คนกำกับการแสดง ตัวแสดงต่าง ๆ เป็นต้น หรือบางกลุ่มทำงาน แบบ "ปริศนาตัดต่อ" (Jigsaw) คือ แต่ละคนรับงานไปเป็นส่วน ๆ แล้วนำมารวมติดต่อกัน หรือแบ่งหน้าที่กันตามบท เช่น คนหนึ่งเขียน คนที่สองวิเคราะห์วิจารณ์ คนที่สามรายงาน คนที่สี่ดำเนินการอภิปราย เป็นต้น วิธีการเรียนแบบร่วมใจนี้เหมาะกับทฤษฎีพหุปัญญาเป็นอย่างมาก เพราะในกลุ่มได้รวมนักเรียนที่มีความถนัดความสามารถคนละอย่าง ซึ่งนักเรียนแต่ละคนได้มีโอกาสกระทำ หรือแสดงในด้านที่ตนมีความสามารถหรือถนัด เช่น เด็กถนัดด้านภาษาเป็นผู้เขียน เด็กที่ถนัดทางคำนวณร่างกายเป็นผู้แสดง นอกจากนี้นักเรียนยังได้ทำงานในกลุ่มซึ่งเป็นการทำงานอยู่ในสังคมอันจะเตรียมให้เด็กมีความสามารถในการที่จะอยู่ในโลกอนาคตต่อไป

6. ยุทธวิธีการวัดและประเมินที่หลากหลาย

ประวิตร ชูศิลป์ (2524, น. 18) ได้เสนอยุทธวิธีการวัดและการประเมินผลที่หลากหลายไว้ ดังนี้

1. ในห้องเรียนแบบเดิม เครื่องมือที่ครูใช้ประเมินการเรียนของนักเรียนสังเกตครูพบเห็นจะมีอยู่เพียงไม่กี่ชิ้น ในระดับประถมศึกษาครูอาจใช้เกรดในเรื่องการคิดเลข ดูสมุดจดศัพท์ และฝึกหัดการอ่าน และตรวจสอบด้วยการนับคำตอบที่ถูกต้อง หรือดูงานเขียน และข้อสอบประเภทเรียงความที่ครูสร้างขึ้นเอง และตรวจให้คะแนนโดยหักคะแนนจากข้อผิดพลาดไวยากรณ์ ตัวสะกดเครื่องหมายวรรคตอน และให้คะแนนในส่วนที่เขียนได้ดี

2. ในชั้นเรียนระดับมัธยมศึกษาที่การเรียนการสอนยังเป็นลักษณะการบรรยาย การประเมินที่ใช้กันก็คงหนีไม่พ้นแบบสอบย่อย และทดสอบชนิดมีตัวเลือก วิธีการให้คะแนนก็เป็นไปอย่างง่าย ๆ ตรงไปตรงมา เช่น เติมคำลงในช่องว่างถูกกี่ข้อ ทำข้อสอบ ถูก-ผิดกี่ข้อ เลือกประเภท 4 ตัวเลือก ได้ถูกกี่ข้อ ผนวกกับการตรวจแบบทดสอบย่อยประเภทที่ถามอะไร เมื่อไร ที่ไหน อย่างไร ซึ่งหากโรงเรียนใดมีเครื่องมือ Scantron ครูก็โชคดีไปไม่ต้องตรวจเอง จากนั้นหลังจากสอบครูก็จัดการกรอกคะแนนต่าง ๆ ลงในสมุดผลการเรียน และนำไปคิดคำนวณคะแนนรวมในตอนปลายปี

3. ในห้องเรียนพหุปัญญา รูปแบบการวัดและประเมินการเรียนของนักเรียนมีมากมายเท่า ๆ กับรูปแบบการจัดการเรียนการสอน ขณะที่ในห้องเรียนพหุปัญญา การวัดและประเมินและวิธีจัดการเรียนการสอนเป็นเสมือนเพื่อนคู่ที่เดินก้าวเรียงกันไป Carolyn Chapman

ได้แสดงให้เห็นถึงความเป็นไปได้นี้ โดยสรุปรูปแบบที่เกิดขึ้นได้จริงในชีวิตโดยผู้เรียนในการสร้างการเรียนรู้ของตนเอง

4. การวัดและประเมินตามสภาพจริง (Authentic Assessment) เริ่มในชั้นเรียนพหุปัญญาเมื่อการวัดและประเมินผลตามสภาพจริงในห้องเรียนพหุปัญญาเริ่มจากการจัดสภาพการเรียนรู้ตามสภาพจริงขึ้น การเรียนตามสภาพจริง หมายถึง การเรียนที่จัดขึ้นโดยจำลองจากสภาพที่นักเรียนจะต้องเผชิญนอกโรงเรียนแทนการนั่งอยู่กับโต๊ะขีดเขียนใบงานหรือฟังจนหัวถูกอัดแน่นด้วยข้อมูลที่ต้องนำไปแปรรูปเป็นใบงานต่าง ๆ ภายหลัง นักเรียนพหุปัญญาจะต้องลุกวิ่งไปมา ทำงานร่วมกับเพื่อน ๆ บ้าง และบางครั้งกับเครื่องมือเทคโนโลยีบ้างทำงานในห้องเรียนราวกับกำลังทำงานอยู่สำนักงาน ห้างร้านหรือห้องปฏิบัติการ ครูมีหน้าที่เพียงจัดตารางประจำวัน วางแผนกิจกรรม และคอยให้ความช่วยเหลือตามความจำเป็นเพื่อให้การเรียนรู้ของนักเรียนได้ผลสูงสุด และประกันได้ว่านักเรียนแต่ละคนรู้สึกท้าทายและ ได้พัฒนาความสามารถในด้านที่มีอยู่ ครูจะต้องจัดกิจกรรมให้เหมาะสมเพื่อให้นักเรียนเข้าใจว่ากำลังเรียนอะไรอยู่

4.1 การจัดแสดงนิทรรศการ (Exhibits) การจัดนิทรรศการ คือ การกำหนดให้นักเรียนนักศึกษาค้นคว้าหัวข้อใดทางวิทยาศาสตร์ หรือทางศิลปะ มักจะจัดอยู่เฉพาะผลงานของนักเรียน "คนเก่งที่สุด" เท่านั้นเพราะแต่ละโรงเรียนต่างมุ่งหวังเพียงเพื่อให้ได้มาซึ่งชัยชนะและถ้วยรางวัลกลับไป หรือในอีกกรณีหนึ่งรู้ เป็นการจัดผลงานในโอกาสพิเศษ หรือเป็นกิจกรรมนอกหลักสูตร แต่ในห้องเรียนพหุปัญญาการจัดแสดงเป็นส่วนหนึ่งของประสบการณ์การเรียนรู้และเปิดให้กับนักเรียนทุกคน

4.2 การแสดง (Performances) การแสดงเป็นการจัดให้นักเรียนแสดงความรู้ความสามารถด้านต่าง ๆ ที่มีอยู่ต่อเพื่อนร่วมชั้น ผู้ปกครอง เพื่อนนักเรียน หรือผู้เข้าชมอื่น ๆ เช่น ผู้สูงอายุ ผู้ที่บ้านพักบริเวณใกล้โรงเรียน เป็นต้น ที่ผ่านมาการแสดงจะจำกัดเฉพาะวิชา เช่น ดนตรี นาฏศิลป์ หรือกิจกรรมนอกหลักสูตรในวาระเทศกาลต่าง ๆ แต่ในห้องเรียนพหุปัญญาการแสดงนักเรียนทุกคนอาจเป็นการร่วมบรรเลงดนตรีของนักเรียนทั้งชั้น หรือจัดเป็นวาระพิเศษแก่สมาชิกในครอบครัวแก่เพื่อน ๆ หรืออาจเป็นเพียงการแสดงของนักเรียนคนใดคนหนึ่งอ่านโครงกลอนหรือเล่านิทานสั้น ๆ ให้เพื่อนในชั้นฟัง

4.3 สมุดอนุทินการเรียนรู้และบันทึกการเรียนรู้ (Journals and logs) สมุดอนุทินการเรียนรู้หรือการเรียนรู้ คือ บันทึกส่วนตัวเกี่ยวกับการเรียนบันทึกเหล่านี้จะช่วยให้นักเรียนได้เชื่อมโยงตรวจสอบความคิดต่าง ๆ ที่ซับซ้อนในการเรียนช่วงหนึ่ง และได้ตรองพิจารณาสิ่งที่เรียนไป ประยุกต์นับเป็นเครื่องมือที่นักเรียนทุกคนสามารถนำไปใช้พัฒนาทักษะทางการสื่อสารในทุกด้านของความสามารถพิเศษและทุกสาขารายวิชา

4.4 สาธิต (Demonstrations) สาธิต คือ การที่นักเรียนแสดงให้เห็นกรรมวิธีของกระบวนการทำงานอย่างหนึ่ง ซึ่งจะเป็นประโยชน์อย่างหนึ่งสำหรับการเรียนคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ วิจิตรศิลป์ และหัวข้อที่เกี่ยวกับสุขภาพ วิธีการสาธิต กระตุ้นนักเรียนให้นำข้อเท็จจริงที่นักเรียน (ซึ่งโดยปกติจะใช้วิธีท่องจำ) มาจัดแตงนำเสนอโดยต้องมีการเรียบเรียงให้นำข้อเท็จจริงเตรียมตัวขั้นอื่น ๆ ครู ผู้ปกครอง เพื่อน หรือสมาชิกในชุมชนก็ได้

4.5 ชิ้นงาน (Products) ชิ้นงาน เป็นสิ่งของที่เป็นผลผลิตสุดท้ายจากการเรียนหน่วยหนึ่ง ๆ ซึ่งมักจะออกมาในรูปของผลงานทางศิลปะ หรือการเสนอความคิดรวมของที่สำคัญโดยใช้สื่อประสมชิ้นงานจะเป็นประโยชน์ในการกระตุ้นนักเรียนให้สร้างความเชื่อมโยงข้ามขอบข่ายสาระวิชาต่าง ๆ เช่น ประวัติศาสตร์ หรือ วิทยาศาสตร์ ชิ้นงานนับเป็นผลที่เกิดจากแนวการสอนแบบเรียนรู้โดยการปฏิบัติ (Learning-By-Doing) และจะมีประสิทธิภาพเป็นอย่างยิ่งหากไปใช้ร่วมกับการเขียนสมุดอนุทินการเรียนรู้ (Journal) และการแสดงผลงาน (Exhibits)

4.6 กระบวนการแก้ปัญหา (Problem-Solving Process) นักเรียนประยุกต์เทคนิคการแก้ปัญหาในการเรียนรายวิชาต่าง ๆ ในหลักสูตร ในอดีตที่ผ่านมาในหลักสูตรของอเมริกาจัดโดยยึดขอบข่ายและลำดับของสาระตามข้อเท็จจริง และฝึกพื้นฐาน ห้องเรียนพหุปัญญาอาศัยทฤษฎีของ Gardner ที่ว่าปัญญาหรือ ความสามารถพิเศษของมนุษย์ ความสามารถในการแก้และสร้างปัญหาอันนำไปสู่การเรียนรู้จึงใช้ทักษะการแก้หลักสูตรไบบริบทนี้ หลักสูตรจึงมีลักษณะเน้นทักษะกระบวนการ (Process) ไม่ใช่ความรู้ (Information) นั่นก็เรียนใช้กลยุทธ์วิธีแก้ปัญหาเป็นเครื่องมือในการเรียนและใช้ทักษะการแก้ปัญหาที่พัฒนาขึ้นมาในการเรียนตลอดเวลาไม่ว่าจะในเนื้อหาสาระใดหรือในความสามารถพิเศษด้านใด แนวทางตามแบบพหุปัญญาแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญกับแนวทางการจัดหลักสูตร และการเรียนการสอนตามแนวคิดเดิมอยู่สองประการประการที่หนึ่ง การแก้ปัญหาเป็นเพียงจุดเริ่มต้น การที่นักเรียนแสดงความสามารถในทักษะเบื้องต้นหรือการอ่านตำราต่าง ๆ ได้หมดหาใช้สิ่งที่แสดงว่านักเรียน "บรรลุ" ไม่ ประการที่สอง การแก้ปัญหาเป็นทักษะพื้นฐานของนักเรียนทุกคน ที่ผ่านมาหลายประเทศแก้ปัญหาสำหรับเด็กที่มีพรสวรรค์ (Gifford children) เท่านั้น แต่ในห้องเรียนพหุปัญญา นักเรียนทุกคนเริ่มด้วยการเรียนวิธีการแก้ปัญหาข้ามขอบข่ายสาระการเรียนรู้ทุกวิชา

4.7 ผังจัดระบบความคิด (Graphic Organizers) นักเรียนใช้การเรียนรู้แบบการมองเห็นเป็นภาพในการรวบรวม วิเคราะห์ และประเมินความรู้ที่เรียนมา เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนได้ใช้แนวทาง "เรียนรู้วิธีเรียน" (Learning-How-to-Learn) กับเนื้อหาที่เรียน ครูใช้วิธีการกลุ่มการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Groups) สอบการใช้ผังจัดระบบความคิดที่เหมาะสมกับความสามารถของแต่ละคน การมอบหมายงานอิสระเป็นกิจกรรมต่อเนื่องให้นักเรียน หลังจากกิจกรรมกลุ่มจะช่วยกระตุ้นให้นักเรียนได้แสดงออกซึ่งความสามารถในการจัดการเรียนรู้ของตนเอง

4.8 โครงการงาน (Projects) นักเรียนสร้างสรรค์โครงการงานระยะยาวที่รวมความสามารถหลายด้าน ในชั้นเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โครงการงานที่ทุกคนรู้จักกันดีการทำรายงานค้นคว้าวรรณคดีอเมริกาในช่วงมัธยมศึกษาตอนต้น โครงการที่นิยม คือการจัดป๊อปปูล่าเรียน ศึกษากรงวอชิงตันดีซี หรือเมืองหลวงประจำรัฐ แต่ในห้องเรียนพหุปัญญาการเรียนโดยการใช้การแก้ปัญหาเกิดขึ้นข้ามขอบข่ายทุกรายวิชา ในช่วงต้นปีนักเรียนเป็นทีมจะเรียนวิธีการทำโครงการ และเมื่อถึงตอนปลายปี นักเรียนก็จะมีโครงการที่เป็นโครงการเดี่ยว และโครงการกลุ่มมากมาย

สรุปได้ว่าสามารถวัดผลการเรียนรู้ที่จัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีพหุปัญญาได้อย่างหลากหลาย เช่น จัดแสดงนิทรรศการ (Exhibits) วัดความสามารถด้านภาษา ด้านปัญญา ด้านการสื่อสาร ด้านมิติ ด้านมนุษยสัมพันธ์ การแสดง (Performances) วัดความสามารถด้านการเคลื่อนไหวร่างกาย ด้านดนตรี ด้านมนุษยสัมพันธ์ ด้านรอบรู้ตนเองโครงการงาน (Projects) วัดความสามารถด้านปัญญา ด้านภาษา ด้านธรรมชาติ การทำสมุดอนุทินการเรียนรู้ และบันทึกการเรียนรู้ (Somalis and Logs) วัดความสามารถด้านภาษา ด้านเหตุผลคณิตศาสตร์ ด้านรอบรู้ตนเอง การสาธิต (Demonstrations) วัดความสามารถด้านปัญญา ด้านร่างกาย ด้านเหตุผล ชิ้นงาน (Products) วัดความสามารถด้านปัญญา ด้านภาษา กระบวนการแก้ปัญหา (Problem-Solving Process) วัดความสามารถด้านเหตุผลคณิตศาสตร์ ด้านปัญญา ผังจัดระบบความคิด (Graphic Organizers) และวัดความสามารถด้านปัญญาด้านมิติ

4.4 กระบวนการสอนทฤษฎีพหุปัญญา

Lazear (1991 cited in Richards and Rogers 2001) ได้เสนอแนะขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีพหุปัญญาประกอบด้วย 4 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นกระตุ้นสติปัญญา (Awaken the intelligence) เป็นขั้นนำผู้เรียนเข้าสู่เนื้อหาด้วยการกระตุ้นความสนใจของผู้เรียนด้วยการใช้สื่อของจริงและสื่อที่สามารถกระตุ้นการรับรู้ผ่านทางประสาทสัมผัสต่าง ๆ เพื่อกระตุ้นสติปัญญาในด้านที่ผู้เรียนมีอยู่แล้ว

2. ขั้นขยายหรือเพิ่มพูนสติปัญญา (Amplify the Intelligences) การเปิดโอกาสให้ผู้เรียนฝึกฝนสติปัญญาในด้านที่ได้รับการกระตุ้นมากขึ้นด้วยการทำกิจกรรมเพิ่มเติมหรือชิ้นงานเพื่อทบทวนความรู้

3. ขั้นสอน (Teach with/for the Intelligence) สำหรับผู้เรียนที่ได้รับการกระตุ้นสติปัญญาในขั้นแรกไปแล้วแต่ก็ยังขาดความเข้าใจหรือยังแสดงการรับรู้ไม่มากนัก ผู้สอนต้องทำการสอนและให้ผู้เรียนใช้สติปัญญา ในด้านที่ตนไม่ถนัดที่ได้รับการฟื้นฟู

4. ขั้นนำไปใช้ (Transfer) เป็นขั้นการสอนสุดท้ายซึ่งผู้เรียนทุกคนจะได้นำความรู้ที่ได้เรียนรู้ผ่านกิจกรรมพหุปัญญาที่หลากหลายจากขั้นกระตุ้น ขั้นขยายและขั้นสอนมาประยุกต์ใช้หรือสร้างสรรค์ผลงานของตนเองหรือของกลุ่มตามหัวข้อและสถานการณ์ในชีวิตประจำวันที่ได้รับมอบหมาย

การอ่านภาษาไทย

5.1 ความหมายของการอ่านภาษาไทย

ได้มีนักการศึกษาให้ความหมายของการอ่านไว้ ดังนี้

จุไรรัตน์ ลักษณะศิริ และบาทยัน อิมสำราญ (2548, น. 91) กล่าวถึงความหมาย การอ่านหมายถึง การรับสารในรูปของตัวอักษรมาแปลเป็นความรู้ ความเข้าใจของผู้อ่านโดยผ่านการ คิดประสบการณ์และความเชื่อของตน

จิตรลดา ไมตรีจิตต์ (2549, น. 8) กล่าวว่า การอ่าน คือกระบวนการของการทำความเข้าใจภาษาเขียนโดยแปลความหมายตัวอักษรหรือสัญลักษณ์เป็นถ้อยคำหรือความคิด โดยอาศัย ประสบการณ์เดิมแล้วนำความคิดไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อไป

สุวัฒน์ วิวัฒนานนท์ (2552, น. 75) ได้ให้ความหมายของการอ่านว่า หมายถึง การแปลความหมายของตัวอักษรที่อ่านออกมาเป็นความรู้ ความคิดและเกิดความเข้าใจเรื่องราวที่อ่าน ตรงกับเรื่องราวที่ผู้เขียนเขียน ผู้อ่านสามารถนำความรู้ ความคิดหรือสาระเรื่องราวที่อ่านไปใช้ให้เกิดประโยชน์ได้

ธนู ทดแทนคุณ และกานต์รวี แพทย์พิทักษ์ (2552, น. 3) กล่าวว่า การอ่าน หมายถึง การรับรู้และแปลความหมายของตัวอักษร เครื่องหมาย สัญลักษณ์ที่สื่อความหมายต่าง ๆ มาเป็น ความคิดความรู้และความเข้าใจระหว่างผู้เรียนและผู้อ่าน เพื่อที่ผู้อ่านสามารถนำความรู้จากสารนั้น ไปใช้ให้เกิดประโยชน์

ทิพย์วิมล พัวเจริญสิน (2552, น. 15) ได้ให้ความหมายของการอ่านว่า หมายถึง ทักษะพื้นฐานสำคัญในกระบวนการสื่อสารระหว่างผู้เขียนและผู้อ่าน โดยผู้อ่านต้องแปลความหมาย ทำความเข้าใจความหมายของคำหรือสัญลักษณ์ โดยแปลออกมาเป็นความหมายที่ใช้สื่อความคิดและความรู้ระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่านให้เข้าใจตรงกัน และผู้อ่านสามารถนำเอาความหมายนั้น ๆ ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ได้

ศุภรณ์ ภูวัต (2553, น. 8) ได้ให้ความหมายของการอ่านว่า การอ่านเป็นกระบวนการทางสมองในการแปลสัญลักษณ์นั้น แล้วก่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจ เกิดความคิดอย่างมีเหตุผล ถ่ายทอดความหมายของอักษร หรือสัญลักษณ์นั้นออกมาในรูปของความคิด แล้วจึงนำความคิดเหล่านั้น ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อไป

จรัสกร เล็กตระกูล (2553, น. 22) กล่าวว่า การอ่าน หมายถึง กระบวนการทางความคิดการทำความเข้าใจภาษาเขียน เพื่อสื่อสารกันระหว่างผู้ส่งสารกับผู้รับสาร ผู้อ่าน จะใช้การสังเกตการจำรูปคำและประสบการณ์เดิมที่สำคัญจะต้องเข้าใจความหมายของคำ

เพื่อถ่ายทอดเรื่องราวต่าง ๆ จากเรื่องที่อ่าน ผู้อ่านต้องมีความสามารถในการจัดระบบข้อมูลความรู้ต่าง ๆ เพื่อช่วยในการตีความเรื่องที่อ่าน ซึ่งทำให้ผู้อ่านได้รับความรู้ เจตคติ และทักษะ ทั้งนี้แล้วแต่จุดประสงค์ของการอ่านแต่ละคน

สรุปได้ว่าการอ่าน หมายถึง กระบวนการทางสมองของการทำความเข้าใจภาษาเขียน โดยแปลความหมายของคำ ข้อความ เรื่องราว และความคิดของผู้เขียนเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจ

5.2 ความสำคัญของการอ่านภาษาไทย

การอ่านนอกจากเป็นทักษะพื้นฐานในการเรียนรู้วิชาต่าง ๆ แล้วการอ่านยังเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ ทำให้ทันโลก ทันเหตุการณ์ ได้มีนักการศึกษาหลายท่านกล่าวถึงความสำคัญของการอ่านไว้ ดังนี้

สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา (2546, น. 7) กล่าวถึงความสำคัญของการอ่าน ดังนี้

1. การอ่านเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ โดยเฉพาะบุคคลที่อยู่ในวัยศึกษาเล่าเรียนจำเป็นต้องอ่านหนังสือเพื่อการศึกษาหาความรู้ด้านต่าง ๆ
2. การอ่านเป็นเครื่องมือช่วยให้ประสบผลสำเร็จในการประกอบอาชีพ เพราะสามารถนำความรู้ที่ได้จากความสามารถไปพัฒนาตนพัฒนางาน
3. การอ่านเป็นเครื่องมือสืบทอดมรดกทางวัฒนธรรมของคนรุ่นหนึ่งไปสู่คนรุ่นต่อไป
4. การอ่านเป็นวิธีการส่งเสริมให้คนมีความคิดและความฉลาดรอบรู้เพราะประสบการณ์ที่ได้จากการอ่านเมื่อเก็บสะสมเพิ่มพูนเข้าวันวัน ก็จะทำให้เกิดความคิด เกิดสติปัญญาเป็นคนฉลาดรอบรู้ได้
5. การอ่านเป็นกิจกรรมก่อให้เกิดความเพลิดเพลินบันเทิงใจ เป็นวิธีหนึ่งในการแสวงหาความสุขให้แก่ตัวเองที่ง่ายที่สุด และได้ประโยชน์คุ้มค่าที่สุด
6. การอ่านเป็นการพัฒนาคุณภาพชีวิต ทำให้เป็นคนที่มีสมบูรณ์ทั้งด้านจิตใจ และบุคลิกภาพเพราะเมื่ออ่านมากย่อมรู้มาก สามารถนำความรู้ไปใช้ในชีวิตได้อย่างมีความสุข
7. การอ่านเป็นเครื่องมือหนึ่งในระบบการเมือง การปกครอง ศาสนา ประวัติศาสตร์ และสังคม
8. การอ่านเป็นวิธีหนึ่งในการพัฒนาระบบการสื่อสารและการใช้เครื่องมือทางอิเล็กทรอนิกส์ต่าง ๆ

วันทนา เมืองจันทร์ (2547, น. 25) ได้ให้ความเห็นว่า การเรียนรู้ที่จะอ่านออกได้อย่างแตกฉานเป็นเรื่องสำคัญ และไม่เป็นเพียงความสำคัญสำหรับตัวผู้เรียนเองเท่านั้น แต่ยังมี ความสำคัญต่อผู้อื่นด้วย เพราะว่าการอ่านนั้นเป็นส่วนหนึ่งของกิจกรรมหลากหลายกิจกรรมของ

การเรียนการสอนแบบบูรณาการ ซึ่งไปกว่านั้นความสามารถในการอ่านได้ อย่างแตกฉานจะเป็นทักษะที่มีความสำคัญอย่างยิ่งตลอดชีวิตของคนทุกคน เพราะว่าความสามารถในการอ่านจะมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการเรียนรู้ของผู้เรียนและนำไปสู่การขยายความรู้ตลอดชีวิตของเขา

จูไรรัตน์ ลักษณะศิริ และบาทย์ อิมสำราญ (2548, น. 91) กล่าวถึงความสำคัญของการอ่าน ดังต่อไปนี้

1. การอ่านทำให้ผู้อ่านได้รับสาระความรู้ต่าง ๆ ซึ่งจะทำให้ผู้อ่านเป็นผู้ที่ทันต่อความคิดความก้าวหน้าของโลกได้เช่นเดียวกับการรับสารจากสื่อชนิดต่าง ๆ เช่น วิทยุ โทรทัศน์ และสื่ออิเล็กทรอนิกส์อื่น ๆ

2. หนังสือเป็นสื่อที่ดีที่สุด ใช้ง่ายที่สุดและมีราคาถูกที่บุคคลทั่วไปใช้เพื่อศึกษาค้นคว้าความรู้และความเพลิดเพลิน

3. การอ่านหนังสือเป็นการฝึกให้สมองได้คิดและเกิดสมาธิด้วย ฉะนั้นหากมีการฝึกอย่างต่อเนื่องจะทำให้ทักษะด้านนี้พัฒนาและเกิดผลสัมฤทธิ์สูง

4. ผู้อ่านหนังสือสามารถสร้างความคิดและจินตนาการได้เอง ในขณะที่สื่ออย่างอื่น เช่น วิทยุ โทรทัศน์ ฯลฯ จะจำกัดความคิดของผู้อ่านมากกว่า ฉะนั้นการอ่านหนังสือจึงทำให้ผู้อ่านมีอิสระทางความคิดได้ดีกว่าการใช้สื่อชนิดอื่น

สมชาย หอมยก (2550, น. 38) สรุปความสำคัญของการอ่านว่าอยู่ที่ผู้อ่านมีความสามารถหรือไม่ในด้านต่าง ๆ การอ่านช่วยพัฒนาความคิด และจิตใจ การอ่านมากจะทำให้รู้จักนำความรู้ความคิด ประสบการณ์จากการอ่านมาพิจารณาสิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันได้ เป็นอย่างการอ่านเปรียบเสมือนสะพานเชื่อมความรู้และความเข้าใจระหว่างมนุษย์ทุกชาติทุกภาษา ความสำคัญของการอ่านมี ดังนี้

1. การอ่านช่วยเพิ่มเติมความรู้ ความคิด และประสบการณ์ ทำให้มีความองกวม ทั้งสติปัญญา อารมณ์ เป็นการพัฒนาจิตใจได้เป็นอย่างดี

2. การอ่านช่วยส่งเสริมวิจารณ์ญาณในการรับสาร

3. สามารถติดตามความเคลื่อนไหว และการเปลี่ยนแปลงสิ่งต่าง ๆ ของสังคมโลกได้

4. ช่วยส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ เป็นการผ่อนคลายความตึงเครียด ได้รับความเพลิดเพลิน

5. ช่วยส่งเสริมบุคลิกภาพ การอ่านมากทำให้มีโลกทัศน์ที่กว้างไกล การที่เรารู้จักรับข้อคิดเห็นจากผู้อื่นจะทำให้เรากลายเป็นผู้ที่มีเสน่ห์คนรอบข้างก็อยากอยู่ใกล้

ทิพย์วิมล พัวเจริญสิน (2552, น. 17) กล่าวว่า การอ่านมีความสำคัญต่อการดำรงชีวิตของมนุษย์ปัจจุบันเนื่องจากการอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญในการแสวงหาความรู้เพื่อให้ทันต่อเหตุการณ์

ทำให้บุคคลได้รับการพัฒนาทั้งทางด้านสติปัญญา ความสามารถ ตลอดจนคุณธรรมจริยธรรมต่าง ๆ เมื่อบุคคลมีความเข้าใจในเรื่องที่อ่านอย่างแท้จริง ย่อมสามารถนำความรู้ ความคิดไปใช้ให้เกิดประโยชน์ทั้งแก่ตนเอง และสังคมได้เป็นอย่างดี ซึ่งจะส่งผลให้นักเรียนเกิดเจตคติที่ดีต่อการอ่านและมีนิสัยรักการอ่าน

ศุภรณ์ ภูวัต (2553, น. 10) กล่าวว่า การอ่านมีความสำคัญและจำเป็นต่อการดำรงชีวิตในปัจจุบันมาก สังคม เปลี่ยนแปลงเจริญก้าวหน้าพากเพียร การอ่านก็เป็นทักษะที่สำคัญในการแสวงหาความรู้ให้ทันต่อ เหตุการณ์มากเท่านั้น อีกทั้งยังช่วยเพิ่มพูนสติปัญญา ประสบการณ์ให้สามารถปรับตัวให้อยู่ในสังคมที่เปลี่ยนแปลงได้อย่างเป็นสุข

จรัสกร เล็กตระกูล (2553, น. 24) ได้สรุปความสำคัญของการอ่านไว้ว่า การอ่านเป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นในการศึกษาหาความรู้และการพัฒนาคุณภาพชีวิต นอกจากการอ่านจะทำให้เกิดความรู้แล้วยังก่อให้เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลิน และส่งเสริมให้มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ได้แนวคิดในการดำเนินชีวิต การอ่านจึงเป็นหัวใจของการศึกษาทุกระดับและเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการแสวงหาความรู้เรื่องต่าง ๆ ตลอดจนเป็นเครื่องมือในการประกอบอาชีพ ให้ประสบความสำเร็จ ทำให้มีคุณภาพชีวิตที่ดี คนที่มีความสมบูรณ์ทั้งด้านร่างกายและจิตใจ เพราะเมื่ออ่านมากย่อมรู้มาก สามารถนำความรู้ไปใช้ในการดำรงชีวิตได้อย่างมีความสุข

5.3 ปัญหาของการอ่านภาษาไทย

ปัญหาการอ่านหนังสือของเด็กไทย นับว่าเป็นโจทย์ข้อสำคัญอย่างยิ่งในปัจจุบัน โดยเฉพาะเด็กผู้เรียนระดับประถมศึกษา ซึ่งอาจกล่าวได้ว่าเกือบจะทุกโรงเรียนในหมู่บ้าน ตำบล อำเภอ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา จังหวัด และในทุกภาคของประเทศไทย คงมีเด็กผู้เรียนจำนวนไม่น้อยที่ยังอ่านหนังสือภาษาไทยไม่คล่อง เด็กผู้เรียนที่อ่านสะกดคำไม่ได้และอ่านออกเสียงไม่ถูกต้องจนน่าเป็นห่วง เพราะการอ่านมีความสำคัญต่อชีวิตและการเรียนรู้ในวิชาอื่น ๆ ทั้งยังส่งผลต่อการพัฒนาชาติ เพราะประเทศที่จะพัฒนาได้ต้องอาศัยประชาชนในชาติที่มีความสามารถในการอ่าน เลื่อนำความรู้และความคิดมาพัฒนาชาติให้เจริญรุ่งเรือง การอ่านมีความสำคัญต่อการพัฒนาตนเองในทุกด้าน หากเด็กอ่านไม่ออกก็จะเป็นปัญหาในการพัฒนาทุกด้าน มีนักวิชาการหลายท่านได้กล่าวถึงปัญหาการอ่านไว้ ดังนี้

ฉวีวรรณ คูหาภินันท์ (2542, น. 24) ได้กล่าวถึงปัญหาในการสอนอ่านว่า ในการสอนอ่านนั้นมี 2 แบบ คือ การอ่านออกเสียงและการอ่านในใจปัญหาที่พบมากที่สุด คือ การอ่านออกเสียง ส่วนในการอ่านในใจเท่าที่พบมักจะ ได้แก่ อ่านข้ามมาก อ่านข้าม อ่านเก็บความไม่ครบ อ่านแล้วจับใจความไม่ได้ เวลาอ่านทำปากขมุขมิบ และเวลาอ่านต้องใช้นิ้วชี้ทุกคนที่อ่านปัญหาการอ่านออกเสียงมีหลายประการ ได้แก่

1. อ่านไม่ออกส่วนมากมักจะ ได้แก่ ผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-2 ที่ยังจำหลักเกณฑ์ในการอ่านสะกดคำต่าง ๆ ไม่ได้ เช่น

- 1.1 อ่านคำที่ใช้อักษรต่ำและอักษรสูงที่มีวรรณยุกต์ เช่น ฟ้า ฟ่า น่า ท่า ฯลฯ
- 1.2 คำที่ประสมกับสระประสม เช่น เปลือก เปลี่ยน เหมือน ฯลฯ
- 1.3 คำที่ใช้ตัวสะกดไม่ตรงตามตัวสะกด เช่น ฟิช เมฆ บริเวณ สมบัติ ฯลฯ

2. อ่านคำผิด ลักษณะที่อ่านผิดส่วนมากมี ดังนี้

2.1 อ่านคำที่มีอักษรนำผิด เช่น ผลิต (ผล-หลิต) อ่าน ผลิต ปรัมปรา (ปะ -ร่า-ปะ-รา) อ่านปรัมปรา ขมุขมัว (ขะ-หมุก-ชะ-มัว) อ่าน ขมุขมุขมัว ฯลฯ

2.2 คำพ้องรูป เช่น เพลา-เพลลา (เพ-ลา) อ่านว่า เพลา แหน-แหน (แหน) อ่านออกเสียง น สะกด ทั้งสองคำ พลี-พลี (พะ-ดี) อ่านออกเสียง พลี อ่านเป็น ล ควบทั้ง 2 คำ

2.3. อ่านคำหรือข้อความที่มีเครื่องหมายประกอบผิด เช่น คำที่มีเครื่องหมายไปยาลน้อย (๓) เครื่องหมายไปยาลใหญ่ (๓๓ โปรดเกล้าฯ อ่านว่า โปรดเกล้า ไปยาลน้อย การอ่านที่ถูกคือ โปรดเกล้าโปรดกระหม่อม ในห้องเรียนมีกระดานดำ พัฒม ชั้น ฯลฯ อ่านผิดว่า ในห้องเรียนมีกระดานดำ พัฒม ชั้น ไปยาลใหญ่ ที่ถูกต้องอ่านว่า ในห้องเรียนมีกระดานดำ พัฒม ชั้น ฯลฯ

2.4 อ่านแยกคำหรืออ่านแบ่งวรรคตอนผิด ลักษณะ ดังนี้

2.4.1 แยกคำผิด เช่น โฉนด (แ-โหนด) อ่านผิดเป็น โฉ-บุค

2.4.2 แยกพยางค์ผิด เช่น เพลงเขมรอกโครง (ชะ-เหมน-อก-โครง) เป็น เพลง-เขม-รอ-โครง

2.4.3 อ่านแยกคำหรืออ่านแบ่งวรรคตอนผิด เช่น ข้อความที่อยู่ในวงเล็บ คือ ข้อความขยายหรือรายละเอียดซึ่งตัดออกแล้วไม่ทำให้เสียใจความเดิมจะเหลือข้อความดังนี้ ที่ถูกต้องอ่านว่าข้อความที่อยู่ในวงเล็บ คือ ข้อความที่ขยายหรือรายละเอียดซึ่งตัดออกแล้วไม่ทำให้เสียใจ

2.5 การอ่านออกเสียงผิด มีลักษณะ ดังนี้

2.5.1 อ่านต่อตัว ออกเสียงพยัญชนะตัวหนึ่งเป็นพยัญชนะอีกตัวหนึ่ง เช่น เรา ไปเที่ยวภูเขาสนุกมาก อ่านว่า เราไปเที่ยวภูเขาสนุกมาก มองเห็นอาหารเป็นคำ ๆ อยู่ในจาน อ่านว่า มองเห็นอาหารเป็นคำ ๆ อยู่ในจาน

2.5.2 ออกเสียงคำที่ใช้ ร เป็น ล เช่น โรงเรียน เป็น โลงเลียน เรียบร้อย เป็น เลียบล้อย รื่นเริง เป็น ลื่นเลิง ฯลฯ

2.5.3 ออกเสียงคำควบกล้ำผิด เช่น ปรับปรุง อ่าน ปับปุง คลาน อ่านว่า คาน แก่งไก่อ อ่านว่า แผงไฟ หรือ แก่งไก

2.5.4 ออกเสียงคำผิดตามลักษณะของภาษาถิ่นเช่นเดียวกับคำพูด เช่น ผู้เรียนที่พูดภาษาถิ่นอีสาน อ่านข้อความเขียนหนังสือ ว่า เขียนหนังสือ ผู้เรียนที่พูดภาษาไทยถิ่นใต้

อ่านข้อความ ตาพบงูใหญ่ ว่า ตาพบงูใหญ่ ผู้เรียนที่พูดภาษาไทยถิ่นเหนือ อ่านข้อความ เขาเดินไปพบช้าง ว่า เขาเดินไปพบช้าง เป็นต้น

2.5.5 ออกเสียงคำที่มาจากภาษาต่างประเทศผิด เช่น อ่านคำ คอมพิวเตอร์ ตามรูปคำที่ สะกด คือ คอม-มิว-เตอ ที่ถูกต้องอ่านว่า คอม-พิว-เต้อ

2.5.6 ใช้น้ำเสียงไม่เหมาะกับเนื้อหาที่อ่าน เช่น ฉันจะซื้อลูกม้าสักตัวหนึ่ง ผู้เรียน จะอ่านออกเสียงตามรูปคำที่มองเห็น ที่ถูกต้องจะอ่านออกเสียงว่า ฉันจะซื้อลูกม้าสักตัวหนึ่ง ขโมยดอกไม้อีกกะซี่ ต้องอ่านออกเสียงว่า ขโมยดอกไม้อีกกะ ซึ่งเธอมาถึงเมื่อไร ต้องอ่านออกเสียงว่า เธอมาถึงเมื่อไหร่ เป็นต้น

2.5.7 อ่านลากเสียง ยานคาง โดยมากเน้นผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จะอ่านออกเสียงในลักษณะเช่นนี้ เมื่อให้อ่านพร้อมกัน คือ จะลากเสียงยาว หลังจากอ่านคำแต่ละคำ มาแ่-ตัว-หนึ่ง เป็นต้น การอ่านลากเสียงหรือยานคาง ทำให้เกิดผลเสียหลายประการ เช่น ทำให้เกิดคิดช้า ความคิดเกี่ยวกับเนื้อเรื่องไม่ต่อเนื่องกัน ถ้าไม่แก้ไขจะติดเป็นนิสัยทำให้เสียบุคลิกภาพในการอ่าน และทำให้เป็นคนเฉื่อยชา อ่านช้า ทั้งอ่านในใจ และอ่านออกเสียงใช้เวลาในการอ่านข้อความแต่ละบรรทัดมากเกินไป โดยเฉพาะ ในการอ่านในใจ ซึ่งจะต้องอ่าน ได้เร็วกว่าการอ่านออกเสียง การอ่านหนังสือซ้ำมีผลเสียทำให้คิดช้า ทำให้รู้เรื่องช้าไม่ทันคนอื่น ถ้าทำจนติดเป็นนิสัยจะ ทำให้เสียโอกาสในการพัฒนาตนเอง ในระดับประถมศึกษาผู้เรียนควรจะสามารถอ่านได้ประมาณ 120-150 คำต่อนาที

ฟาฏินา วงศ์เลขะ (2556) กล่าวว่า ปัญหาการอ่านไม่ออกของผู้เรียน มีดังนี้

1. ครูไม่สอนแบบแจกลูก-สะกดคำ-ผันเสียงผู้เรียนจึงอ่านไม่ได้
2. นโยบายไม่มีการซ้ำชั้นปล่อยให้เด็กที่อ่านไม่ออกเขียนไม่ได้เลื่อนชั้นขึ้นมา
3. หนังสือเรียนยุคนี้ไม่ดีพอขาดประสิทธิภาพในลำดับขั้นตอนจากง่ายไปหายาก

และขาดระบบในการนำฝึกที่ดี

4. ผู้บริหารวางตัวครูผู้สอนชั้น ป.1 ที่มีคุณสมบัติไม่เหมาะสมไม่เข้าใจวิถีภาษาไทย

อุษณีย์ อนุรุทธ์วงศ์ (2551, น. 47-49) ได้กล่าวถึง เด็กจำนวนไม่น้อยในปัจจุบัน มีปัญหาการอ่านมากขึ้นเพราะเด็กมีสื่อสำเร็จรูปมากมายหลายรูปแบบทั้งคอมพิวเตอร์ และที่สำคัญคือ โทรทัศน์ สาเหตุของการเสียนิสัย เรื่องการอ่านของเด็ก ๆ ดังนี้

1. ขาดการกระตุ้นให้รักการอ่านตั้งแต่ยังเยาว์
2. ถูกเร่งรัดให้จดจำในสิ่งที่ผิด เช่น ให้อ่าน ก ข ค ผสม สระ อะ อา ฯลฯ เป็นต้น
3. อ่านในสิ่งที่ไม่มีความหมาย หรือเป็นสิ่งที่เขาไม่ชอบ
4. สอนให้อ่านแบบขาดเทคนิค ไม่จูงใจ หรือชอบลงโทษเด็ก
5. ถูกบังคับให้อ่านโดยขาดความพร้อม

6. เด็กใช้เวลาทำสิ่งอื่น ๆ เช่น โทรศัพท์ ทีวีโอ ฯลฯ มากเกินไป

กล่าวโดยสรุป ปัญหาการอ่านภาษาไทย ได้แก่ การอ่านไม่ออก การอ่านคำผิด โดยเฉพาะการสะกดคำที่มีสระประสม ขาดการกระตุ้น ขาดวิธีการอ่านที่ถูกต้อง และผู้เรียนใช้เวลาไปกับสิ่งอื่นมากเกินไป ทำให้ผู้เรียนที่อ่านสะกดคำไม่ได้และอ่านออกเสียงไม่ถูกต้อง มีนักเรียนจำนวนมากที่อ่านไม่ได้ เพราะการอ่านมีความสำคัญต่อชีวิตและการเรียนรู้ในวิชาอื่น ๆ

5.4 ประเภทของการอ่านภาษาไทย

ประเภทการอ่านได้มีนักการศึกษาหลายท่านกล่าวถึงประเภทการอ่านไว้ ดังนี้

วิมล จิโรจพันธ์ และคนอื่น ๆ (2546, น. 1-3) ได้แบ่งประเภทการอ่านเป็น 3 ประเภทดังต่อไปนี้

1. การอ่านออกเสียง เป็นการถ่ายทอดตัวอักษรที่จะนำไปสู่ความรู้ ความเข้าใจและความคิดออกมาเป็นเสียงได้ถูกต้องตามอักษรนั้น โดยมุ่งการได้ยินได้ฟังเสียงนอกเหนือจากจะมุ่งเอาใจความหรือเนื้อหาสาระผู้อ่านออกเสียงให้ถูกต้องตามอักษรวิธีทั้งวรรณยุกต์ ตัวสะกด ควบกล้ำ จังหวะ ลีลา และวรรคตอน เพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจแก่ผู้ฟังมากยิ่งขึ้น

2. การอ่านในใจ เป็นการแปลตัวอักษรออกมาเป็นความรู้ความเข้าใจและความคิดแล้วนำไปใช้อีกทอดหนึ่งอย่างไม่ผิดพลาด โดยทั่วไปมักอ่านเพื่อความรู้และความบันเทิง

3. การอ่านทำนองเสนาะ เป็นการอ่านออกเสียงประเภทหนึ่งที่มีจังหวะและทำนองเพื่อให้เกิดความไพเราะเพลิดเพลินและผู้ฟังพึงพอใจ โดยผู้อ่านต้องรู้ลักษณะบังคับของคำประพันธ์แต่ละชนิดด้วยจึงจะอ่านได้ถูกต้องและน่าฟัง

ไพพรรณ อินทนิล (2546, น. 32-51) ใช้วิธีการแบ่งประเภทการอ่าน 3 วิธี คือ

1. แบ่งตามวัตถุประสงค์ของการอ่าน

1.1 อ่านเพื่อเก็บใจความสำคัญ

1.2 อ่านเพื่อทดสอบความเข้าใจ

1.3 อ่านเพื่อแสดงความคิดเห็น

1.4 อ่านเพื่อปฏิบัติตามคำแนะนำ

1.5 อ่านเพื่อคลายเครียด หรือค่าเวลา

2. แบ่งตามลักษณะของวัสดุการอ่าน

2.1 การอ่านวัสดุตีพิมพ์เป็นฉบับ

2.2 การอ่านป้าย

2.3 การอ่านกระดาษที่ทำเป็นแผ่นขนาดย่อย

2.4 การอ่านข้อความที่พิมพ์ไว้บนบรรจุภัณฑ์และยา

3. แบ่งตามวิธีการประพันธ์

3.1 ประเภทร้อยแก้ว แบ่งได้เป็น 3 ประเภท คือ

3.1.1 การอ่านหนังสือประเภทข่าวสาร

3.1.2 การอ่านหนังสือประเภทผ่อนคลายอารมณ์

3.1.3 การอ่านหนังสือประเภทเกี่ยวกับการเรียนการสอน

3.2 ประเภทร้อยกรองหรือคำประพันธ์

3.2.1 การอ่านวรรณคดี

3.2.2 การอ่านรูปประโยคของคำประพันธ์

3.2.3 การอ่านออกเสียงบทร้อยกรอง

ฐะปะนีย์ นาครทรรพ (2547, น. 19) ได้แบ่งการอ่านออกเป็น 2 ประเภท คือ การอ่านในใจ และการอ่านออกเสียง การอ่านออกเสียงนั้นหมายรวมเอาทั้งการออกเสียงธรรมดา และการออกเสียงทำนองเสนาะ

การุณนันทน์ รัตนแสนวงษ์ (2548, น. 29) กล่าวถึงประเภทของการอ่านไว้ว่า การอ่านแบ่งตามวิธีอ่านได้ 2 ประเภทใหญ่ ๆ คือ การอ่านในใจและการอ่านออกเสียง ซึ่งมีลักษณะ ดังนี้

1. การอ่านในใจ คือ การอ่านไม่ออกเสียงหรืออ่านเงียบ (Silent Reading) เวลาอ่านจะไม่ใช้อวัยวะที่ช่วยในการออกเสียงเคลื่อนไหวเลยคงใช้เฉพาะสายตากวาดไปบนตัวอักษร นัยน์ตาจับภาพแล้วส่งสัญญาณผ่านประสาทไปยังประสาทสมองให้รับรู้เพื่อจดจำและตีความต่าง ๆ ออกมาเป็นการอ่านที่ผู้อ่านมุ่งเก็บใจความสำคัญให้ถูกต้อง และรวดเร็วว่าการอ่านออกเสียง

2. การอ่านออกเสียง เป็นการอ่านให้เกิดเสียงดัง (Sound Reading) คือ การเปล่งเสียงตามตัวอักษร ถ้อยคำและเครื่องหมายต่าง ๆ ออกมาให้ถูกต้องชัดถ้อยชัดคำ และเป็นที่น่าสนใจแก่ผู้ฟังและสื่อสารให้ผู้อ่านเข้าใจความหมายได้อย่างถูกต้อง การอ่านออกเสียงนี้ผู้อ่านจะต้องอาศัยการทำงานที่สัมพันธ์กันระหว่างสมอง สายตาและอวัยวะในการออกเสียงไปพร้อม ๆ กันด้วย กล่าวคือผู้อ่านจะต้องใช้สายตากวาดไปบนตัวอักษรครั้งละหนึ่งวรรคและต้องแบ่งใจความไว้แปลงความคิดเป็นเสียง แล้วจึงเปล่งเสียงออกมาให้ตรงความหมายของถ้อยคำ

ลาวัลย์ สังขพันธ์านนท์ และคณะ (2549, น. 18-21) ได้แบ่งประเภทของการอ่านออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. การจำแนกประเภทตามลักษณะการอ่าน แบ่งได้ 2 ประเภท คือ

1.1 การอ่านออกเสียง หมายถึง การอ่านโดยวิธีการเปล่งเสียงออกมาเป็นถ้อยคำหรือเสียงแล้วถ่ายทอดเสียงออกมาเป็นความคิด

1.2 การอ่านในใจ คือ การอ่านที่ถ่ายทอดตัวอักษรออกมาเป็นความคิดโดยตรง การอ่านในใจเป็นเรื่องที่ต้องอาศัยทักษะและความชำนาญผสมผสานกับการหมั่นฝึกฝนตนเองเพื่อก่อให้เกิดความชำนาญในการอ่าน ทักษะที่สำคัญในการอ่านในใจได้แก่ ทักษะการอ่านได้เร็วและ

ทักษะการเข้าใจความหมาย ทักษะในการอ่านเร็วเป็นเรื่องของกลไกการอ่านหรือการเคลื่อนไหวของสายตา ทักษะการเข้าใจความหมายเป็นหัวใจสำคัญของการอ่านเพราะหากมีระดับความเร็วในการอ่านดีแต่ไม่สามารถเข้าใจเนื้อความของสิ่งที่อ่านได้ การอ่านก็จะไม่ประสบผลสำเร็จ การที่ผู้อ่านจะเข้าใจความหมายของสิ่งที่อ่านได้จะต้องมีพื้นฐานเกี่ยวกับสิ่งต่อไปนี้ คือ

1.2.1 ความรู้พื้นฐานเรื่องคำและไวยากรณ์ ได้แก่ การรู้จักความหมายของคำศัพท์ หน้าที่ของคำ และประโยค

1.2.2 การรู้จักย่อหน้า (Paragraph) ผู้อ่านมีความจำเป็นต้องรู้ความสำคัญของการย่อหน้า เพราะในแต่ละย่อหน้าจะมีใจความสำคัญ (Main Idea) หนึ่งย่อหน้าจะแสดงประโยคใจความสำคัญไว้หนึ่งประโยค เรียกว่า ประโยคหลัก (Topic Sentence) จากนั้น จะใช้ประโยคผลความ (Supporting Sentence) เป็นประโยคเสริมเพื่ออธิบายหรือขยายความตามปกติ ใจความสำคัญของแต่ละย่อหน้าส่วนมากจะปรากฏที่ต้นหรือตอนท้ายของย่อหน้าหรืออาจปรากฏที่ตอนกลางของย่อหน้าก็ได้ หนึ่งย่อหน้าจะมีใจความสำคัญเพียงหนึ่งใจความเท่านั้น

1.2.3 ภูมิหลังและประสบการณ์ของผู้อ่าน ผู้อ่านที่มีประสบการณ์ได้พบเห็น หรือได้คุ้นเคยกับเหตุการณ์หรือเรื่องราวนั้น จะทำให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องราวที่อ่านได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

2. การจำแนกประเภทตามวิธีการอ่าน แบ่งได้ 5 ประเภท คือ

2.1 การอ่านอย่างคร่าว ๆ เป็นวิธีการอ่านที่จะใช้เมื่อต้องการสำรวจว่าจะอ่านหนังสือต่อไปโดยละเอียดหรือไม่ การอ่านอย่างคร่าว ๆ จะอ่านเพียงชื่อเรื่อง ชื่อผู้แต่งสารบัญ คำนำ หรือเป็นการอ่านเพียงบางตอนเพื่อดูจำนวน การอ่านเพื่อสังเกตเนื้อหา หรือการอ่านเพื่อดูตรรกะ ค้นหาหัวข้อที่ต้องการว่ามีหรือไม่

2.2 การอ่านแบบตรวจตรา เป็นวิธีการอ่านละเอียดในข้อความที่ต้องการรู้ เป็นการอ่านเพื่อเก็บข้อมูล คือ การอ่านหนังสือในหัวข้อเรื่องเดียวกันจากหนังสือหลาย ๆ เล่ม เพื่อเปรียบเทียบและคัดเลือกก่อนจะสรุป และนำส่วนที่ตนเองต้องการมาใช้นิยมใช้กันมาก ในการอ่านเพื่อการทำรายงาน การทำวิจัย การค้นคว้าหรือการทำวิทยานิพนธ์

2.3 การอ่านแบบศึกษาค้นคว้า เป็นการอ่านอย่างละเอียดถี่ถ้วนตั้งแต่ หน้าแรกจนถึงหน้าสุดท้าย เพื่อให้รู้เนื้อหาอย่างละเอียดลึกซึ้งทุกชั้นตอน และเก็บแนวคิดเพื่อสาระสำคัญของเนื้อความทั้งหมด

2.4 การอ่านเชิงวิเคราะห์หรือการอ่านตีความ เป็นวิธีการอ่านที่ต่อเนื่องจากวิธีการอ่านแบบศึกษาค้นคว้า คือการอ่านอย่างละเอียดให้ได้ใจความครบถ้วน แล้วจึงแยกแยะส่วนประกอบออกให้ได้ว่าส่วนต่าง ๆ นั้นมีความหมายและความสำคัญอย่างไร

2.5 การอ่านโดยใช้วิจารณ์ญาณ คือ การอ่านโดยสอดแทรกการวิพากษ์ วิจารณ์ของผู้อ่านไปด้วย โดยผู้อ่านจะต้องมีความรู้พื้นฐานมาก และต้องอาศัยเทคนิคการอ่านทุกวิธี

อย่างมีประสิทธิภาพ แล้วจึงเกิดการสรุปประมวลเป็นความคิดรวบยอด สามารถวิพากษ์วิจารณ์
อย่างมีเหตุผลและถูกต้อง

สมพร จารุณี (2549, น. 46-62) ได้แบ่งประเภทของการอ่านเป็น 2 ประเภท คือ
การอ่านออกเสียง และการอ่านในใจ ดังนี้

1. การอ่านออกเสียง เป็นปฏิสัมพันธ์ระหว่างความคิดกับภาษา กล่าวคือ เมื่ออ่าน
ตัวอักษรจะต้องใช้ความคิดไปวิเคราะห์ความหมายของตัวอักษรนั้น การอ่านออกเสียงเป็นการอ่าน
ให้ผู้อื่นฟัง ถ้าเป็นการอ่านออกเสียง ผู้อ่านจะต้องระวังการอ่านออกเสียง ตัวสะกด ตัวควบกล้ำ ลีลา
จังหวะวรรคตอนให้ถูกต้อง แม้จะอ่านถูกอักขรวิธี แต่ถ้าลีลาการอ่านไม่ดี แบ่งวรรคตอนการอ่าน
ไม่ถูกต้องก็จะทำให้การอ่านไม่ดีเท่าที่ควร

2. การอ่านในใจ เป็นการอ่านเพื่อเก็บใจความ และเพื่อทำความเข้าใจ เป็นการอ่าน
เพื่อแสวงหาความรู้ความบันเทิงให้เกิดกับตนเอง ผู้อ่านจะต้องมีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ และสามารถ
เข้าใจเรื่องราวที่ได้อ่านโดยตลอด และพอจะเก็บใจความได้ว่าเรื่องที่อ่านนั้นมีเนื้อหาเรื่องราว
เป็นอย่างไร

สรุปได้ว่าการอ่านมี 2 ประเภท คือ การอ่านออกเสียงและการอ่านในใจ มีความสำคัญ
ต่อการอ่านอย่างมาก ควรเลือกประเภทการอ่านให้เหมาะสมและได้ประโยชน์จากการอ่าน

แนวคิดเกี่ยวกับความพึงพอใจ

คำว่า “ความพึงพอใจ” ตรงกับภาษาอังกฤษว่า “Satisfaction” ซึ่งมีความหมายโดยทั่ว ๆ
ไปว่า “ระดับความรู้สึกในทางบวกของบุคคลต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง” มีนักวิชาการและนักจิตวิทยาให้
ความหมายไว้ ดังนี้

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน ได้ให้ความหมายของความพึงพอใจหมายถึง พอใจ
ชอบใจ พฤติกรรมเกี่ยวกับความพึงพอใจของมนุษย์ คือความพยายามที่จะขจัดความตึงเครียด หรือ
ความกระวนกระวาย หรือภาวะไม่ได้ดุลยภาพในร่างกาย ซึ่งเมื่อมนุษย์สามารถขจัดสิ่งต่าง ๆ ดังกล่าว
ได้แล้ว มนุษย์ย่อมได้รับความพึงพอใจในสิ่งที่ตนต้องการ

สมศักดิ์ คงเที่ยง และอัญชลี โพธิ์ทอง (2542) ได้ให้แนวคิดเกี่ยวกับความพึงพอใจ ไว้ดังนี้

1. ความพึงพอใจเป็นผลรวมของความรู้สึกของบุคคลเกี่ยวกับระดับความชอบ หรือไม่ชอบ
ต่อสภาพต่าง ๆ
2. ความพึงพอใจเป็นผลของทัศนคติที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบต่าง ๆ
3. ความพึงพอใจในการทำงานเป็นผลมาจากการปฏิบัติงานที่ดีและสำเร็จจนเกิด
เป็นความภูมิใจ และได้ผลตอบแทนในรูปแบบต่าง ๆ ตามที่หวังไว้

ศิริวรรณ เสรีรัตน์ (2538) ได้กล่าวว่า ความพึงพอใจ (Satisfaction) หมายถึง ความรู้สึกที่ดีของบุคคลที่ได้รับการตอบสนองเมื่อบรรลุวัตถุประสงค์ในสิ่งที่ต้องการ และคาดหวัง ความพึงพอใจเป็นความชอบของแต่ละบุคคลซึ่งระดับความพึงพอใจของแต่ละบุคคลย่อมแตกต่างกัน อาจเนื่องจากพื้นฐานทางการศึกษา ทางด้านเศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อมพฤติกรรมความพึงพอใจของมนุษย์เป็นความพยายามที่จะขจัดความตึงเครียด (Tension) หรือความกระวนกระวาย (Discomfort) หรือภาวะไม่ได้ดุลยภาพ (Equilibrium) ในร่างกายเมื่อ มนุษย์สามารถขจัดสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ไปได้แล้ว มนุษย์ย่อมจะได้รับความพึงพอใจในสิ่งที่ตนเองต้องการ

วัฒนา เพ็ชรวงศ์ (2542) ได้ให้ความหมายว่า ความพึงพอใจ เป็นความรู้สึก หรือทัศนคติทางด้านบวกของบุคคลที่มีต่อสิ่งหนึ่ง ซึ่งจะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อสิ่งนั้นสามารถตอบสนองความต้องการให้แก่บุคคลนั้นได้แต่ทั้งนี้ความพึงพอใจของแต่ละบุคคล ย่อมมีความแตกต่างกันขึ้นอยู่กับค่านิยมและประสบการณ์ที่ได้รับ ความพึงพอใจ และทัศนะว่าความพึงพอใจ เป็นความรู้สึกสองแบบของมนุษย์ คือ ความรู้สึกในทางบวกและความรู้สึกในทางลบ ความรู้สึกทางบวกเป็นความรู้สึกที่เกิดขึ้นแล้วจะทำให้เกิดความสุข ความสุขนี้เป็นความสุขที่แตกต่างจากความรู้สึกทางบวกอื่น ๆ กล่าวคือเป็นความรู้สึกที่มีระบบย้อนกลับ ความสุขสามารถทำให้เกิดความสุข หรือความรู้สึกทางบวกเพิ่มขึ้นได้อีก ดังนั้นจะเห็นได้ว่าความสุขเป็นความรู้สึกที่สลับซับซ้อน และความสุขนี้จะมีผลต่อบุคคลมากกว่าความรู้สึกทางบวกอื่น ๆ

สรุปได้ว่า ความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนของคณาจารย์เป็นเรื่องของความรู้สึกที่มีความรู้สึกของนิสิตที่มีต่อการเรียนการสอน และความพึงพอใจของแต่ละบุคคลไม่มีวันสิ้นสุดเปลี่ยนแปลงได้เสมอตามกาลเวลา และสภาพแวดล้อมบุคคลจึงมีโอกาสที่จะไม่พึงพอใจในสิ่งที่เคยพึงพอใจมาแล้ว

6.1 แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจ

6.1.1 ทฤษฎีของมาสโลว์ (Maslows general theory of human motivation) มาสโลว์ (Maslow) ซึ่งกล่าวถึง ความต้องการพื้นฐานของมนุษย์ (Human basic needs) แบ่งออกเป็น 5 ชั้น และความต้องการชั้นแรกจะต้องได้รับการตอบสนองก่อนจึงจะสามารถตอบสนองความต้องการชั้นต่อไปได้โดยแบ่งความต้องการชั้นพื้นฐานของมนุษย์ออกเป็น 5 ชั้น ดังนี้

1) ความต้องการทางกาย (Physical needs) เป็นความต้องการชั้นพื้นฐาน ทำเป็นความจำเป็นต่อการอยู่รอดของชีวิตมนุษย์ได้แก่ความต้องการอากาศ อาหาร น้ำ ยารักษาโรค เครื่องนุ่งห่ม ที่อยู่อาศัยการขับถ่ายการพักผ่อน การหลีกเลี่ยงความเจ็บปวดการเคลื่อนไหว และความต้องการทางเพศ ความต้องการหรือความคาดหวังแรงผลักดันเป้าหมาย (พฤติกรรม/การกระทำ) ความพึงพอใจ (ผลสะท้อนกลับ)

2) ความต้องการความมั่นคงปลอดภัย (Safety and security needs) ได้แก่ ความต้องการความมั่นคงความเท่าเทียม ความเสมอภาคความไว้วางใจ ตลอดจนความปลอดภัยจากสิ่งแวดล้อมที่อันตราย

3) ความต้องการความรักและความเป็นเจ้าของ (Love and belonging) ได้แก่ ความต้องการความรักความใกล้ชิด ความอบอุ่นเห็นอกเห็นใจ ความเป็นเจ้าของ

4) ความต้องการการยอมรับนับถือ (Esteem needs) ได้แก่ การตระหนักในคุณค่าและความสามารถ ต้องการได้รับการยอมรับจากผู้อื่นการได้รับความเป็นอิสระ

5) ความต้องการที่จะบรรลุถึงความสำเร็จสมหวังในชีวิต (Set factualization) ได้แก่ ความต้องการที่อยากจะสำเร็จตามความนึกคิด หรือความคาดหวังทะเยอทะยานใฝ่ฝันภายหลังจากที่มนุษย์ได้รับการตอบสนองความต้องการทั้ง 4 ชั้นอย่างครบถ้วน แล้วความต้องการในขั้นนี้เกรดจะขึ้นและมักเป็นความต้องการที่เป็นอิสระเฉพาะแต่ละคนซึ่งต่างมีความนึกคิดใฝ่ฝันที่อยากได้รับผลสำเร็จในสิ่งสูงสุดในทักษะของตน

6.1.2 ทฤษฎีความต้องการของเมอร์เรย์ (Murray's Manifest Needs Theory) ประกอบด้วยความต้องการ 4 ประการ คือความต้องการความสำเร็จ ความต้องการความสัมพันธ์ ความต้องการอิสระ และความต้องการอำนาจ ซึ่งความต้องการเหล่านี้อาจเกิดขึ้นพร้อมกัน โดยบางด้านสูง บางด้านต่ำก็ได้ และไม่จำเป็นต้องเกิดขึ้นเรียงเป็นลำดับ

6.1.3 ทฤษฎีความพึงพอใจในงานหรือทฤษฎีสองปัจจัยที่มีผลต่อความพึงพอใจในงาน (Herzberg Two Factors Theory) อธิบายว่า ความพึงพอใจในงานเกิดขึ้นจากสองปัจจัย คือปัจจัยค่าจูงหรือปัจจัยทางกายภาพและสิ่งแวดล้อม และปัจจัยจูงใจ ซึ่งเกิดจากความรูสึกภายในของบุคคล

Maynard W.Shelly ได้กล่าวถึงทฤษฎีความพึงพอใจว่า เป็นความรู้สึกสองแบบของมนุษย์คือ ความรู้สึกทางบวกและความรู้สึกทางลบ ความรู้สึกทางบวกเป็นความรู้สึกที่เมื่อเกิดขึ้นแล้วจะทำให้เกิดความสุข ความสุขนี้เป็นความรู้สึกที่แตกต่างจากความรู้สึกทางบวกอื่น ๆ กล่าวคือเป็นความรู้สึกที่มีระบบย้อนกลับ ความสุขสามารถทำให้เกิดความสุขหรือความรู้สึกทางบวกเพิ่มขึ้นได้อีก ดังนั้นจะเห็นได้ว่าความสุขเป็นความรู้สึกที่สลับซับซ้อน และความสุขนี้มีผลต่อบุคคลมากกว่าความรู้สึกทางบวกอื่น ๆ สิ่งหนึ่งที่จะทำให้เกิดความรู้สึกพึงพอใจของมนุษย์ได้แก่ ทรัพยากร หรือสิ่งเร้า การวิเคราะห์ระบบความพึงพอใจ คือการศึกษาว่าทรัพยากรหรือสิ่งเร้า แบบใดเป็นสิ่งที่ต้องการที่จะทำให้เกิดความพอใจ และความสุขแก่มนุษย์ความพอใจจะเกิดได้มากที่สุดเมื่อมีทรัพยากรทุกอย่างที่เป็นความต้องการครบถ้วน

สรุปได้ว่า ในการปฏิบัติงานใด ๆ ก็ตามผู้ปฏิบัติงานจะเกิดความพึงพอใจต่อการทำงานมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับสิ่งจูงใจในการทำงาน การสร้างสิ่งจูงใจหรือแรงกระตุ้นให้เกิดขึ้นกับผู้ปฏิบัติงานเป็นสิ่งจำเป็นเพื่อให้การปฏิบัติงานเป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้ ในการดำเนินกิจกรรมการเรียน

การสอนรายวิชาภาษากับการสื่อสารที่จัดการเรียนรู้แบบใช้ปัญหาเป็นฐาน การที่ผู้เรียนจะเกิดความพึงพอใจในการเรียนนั้น ผู้เรียนต้องมีแรงจูงใจที่จะอยากเรียน ซึ่งผู้สอนต้องคำนึงถึงสิ่งที่จะก่อให้เกิดแรงจูงใจหลาย ๆ ด้าน เช่น การจัดบรรยากาศ สถานการณ์เทคนิคการสอนที่ดีให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการวางแผนตามความต้องการ เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีปฏิสัมพันธ์กัน การยกย่องชมเชย การให้รางวัล ให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึภาคภูมิใจ ในความสำเร็จ ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีจะทำให้ผู้เรียนมีความพึงพอใจในการเรียน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

7.1 งานวิจัยในประเทศ

กาญจนา ไชยชาติ (2550) ได้ศึกษาการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทย โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีหุปัญญาชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีความมุ่งหมาย 1) เพื่อศึกษาพฤติกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนด้วยแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทย โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีหุปัญญา 2) เพื่อพัฒนาแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทย โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีหุปัญญาที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 3) เพื่อหาค่าดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทยประถมศึกษาปีที่ 1 โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีหุปัญญา 4) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถการคิดวิเคราะห์ของผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนรู้ โดยการประยุกต์ใช้ทฤษฎีหุปัญญาระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน กลุ่มตัวอย่างได้แก่ ผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านหนองไฮขามเขี้ย สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาขอนแก่น เขต 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 จำนวน 22 คน ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า ได้แก่ แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 12 แผน แบบสังเกตพฤติกรรมผู้เรียนจำนวน 12 ฉบับ แบบสังเกตกิจกรรมสำหรับผู้ร่วมวิจัย แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแบบเลือกตอบ ชนิด 3 ตัวเลือก แบบทดสอบวัดความสามารถการคิดวิเคราะห์แบบเลือกตอบชนิด 3 ผลการศึกษาค้นคว้าพบว่า ผู้เรียนได้รับความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับเนื้อหาในบทเรียนสามารถอ่านจับใจความมาตราตัวสะกด สระลดรูป ผู้เรียนความกระตือรือร้น ใฝ่รู้ ใฝ่เรียน มีความร่วมมือในการทำงานกลุ่ม มีการแสดงความคิดเห็น มีความพึงพอใจ และภูมิใจในผลงานของตนเอง ผู้เรียนมีความสามารถในการปฏิบัติกิจกรรมทุกขั้นตอน มีพัฒนาทุกด้านการเพิ่มขึ้น และสามารถปฏิบัติงานเสร็จทันตามเวลาที่กำหนด แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทยโดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีหุปัญญา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 80.28/85.30 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ผู้เรียนที่เรียนตามแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีหุปัญญา มีความสามารถในการคิดวิเคราะห์ หลังเรียนเพิ่มขึ้นจากก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ชั้นทอง สีพิก้า (2550) ได้วิจัยเรื่องการเปรียบเทียบผลการเรียนรู้ภาษาไทยเรื่องรักเมืองไทย ของผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนด้วยกิจกรรมแบบปกติที่ประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญากับการจัดกิจกรรมแบบ 4 MAT มีความมุ่งหมายเพื่อพัฒนาแผนการเรียนภาษาไทยเรื่องเรารักเมืองไทย ที่ใช้การเรียนแบบปกติที่ประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาที่มีประสิทธิภาพ 80/80 เพื่อหาประสิทธิผลของแผนการจัดกิจกรรมแบบปกติที่ประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาและแบบ 4 MAT เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสามารถในการคิดวิเคราะห์ ของผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนภาษาไทย เรื่องรักเมืองไทย กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านดงใหญ่ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามุกดาหาร เขต 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 ซึ่งได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบปกติที่ประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญา และแผนการจัดกิจกรรมแบบ 4 MAT แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบบทดสอบวัดความสามารถในการคิดวิเคราะห์ ผลการวิจัยสรุปได้ว่า 1) แผนการจัดกิจกรรมแบบปกติที่ประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญา มีประสิทธิภาพ E1/E2 เท่ากับ 86.79/85.71 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 80/80 และดัชนีประสิทธิผล เท่ากับ 71.38 แสดงว่า นักเรียนมีความก้าวหน้าในการเรียน ร้อยละ 71.38 2) แผนการจัดกิจกรรมแบบ 4 MAT มีประสิทธิภาพ E1/E2 เท่ากับ 82.05/80.23 ซึ่งมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 80/80 และดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ 0.5947 แสดงว่านักเรียนมีความก้าวหน้าในการเรียน ร้อยละ 59.47 3) นักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการจัดกิจกรรมแบบปกติที่ประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญา มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการจัดกิจกรรมแบบ 4 MAT อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แต่มีความสามารถในการคิดวิเคราะห์ไม่แตกต่างกัน

ประยูร ยืนยั้ง (2552, น. 90) ได้วิจัยเรื่อง ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่อง การอ่านและการเขียนคำที่มีสระประสม ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ตามแนวคิดทฤษฎีพหุปัญญา โดยมีความมุ่งหมาย 1) เพื่อศึกษาประสิทธิภาพแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่อง การอ่านและการเขียนคำที่มีสระประสม ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ตามแนวคิดทฤษฎีพหุปัญญา ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 2) เพื่อศึกษาดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่อง การอ่านและการเขียนคำที่มีสระประสม ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ตามแนวคิดทฤษฎีพหุปัญญา 3) เพื่อศึกษาผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่อง การอ่านและการเขียนคำที่มีสระประสมของ ผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนรู้ตามแนวคิดทฤษฎีพหุปัญญา กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านพะไล สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามุกดาหาร เขต 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2551 จำนวน 13 คน ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้ามี 2 ได้แก่ แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่อง การอ่านและการเขียนคำที่มีสระประสม ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ตามแนวคิดทฤษฎีพหุปัญญา

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ผู้ศึกษาสร้างขึ้น ผลการวิจัยสรุปไว้ 1) แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่อง การอ่านและการเขียนคำที่มีสระประสม ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ตามแนวคิดทฤษฎีพหุปัญญา มีประสิทธิภาพของกระบวนการ และประสิทธิภาพของผลลัพธ์ เท่ากับ 84.97/83.85 สูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 2) ดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่อง การอ่านและการเขียนคำที่มีสระประสม มีค่าเท่ากับ 0.6594 นักเรียนมีก้าวหน้าทางการเรียนร้อยละ 65.94 3) ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่อง การอ่านและการเขียนคำที่มีสระประสม ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนรู้ตามแนวคิดทฤษฎีพหุปัญญา การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทั้ง 9 แผน พบว่า นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงและเขียนคำที่มีสระประสมได้ถูกต้องตามความหมาย โดยผ่านกิจกรรมพหุปัญญาทั้ง 8 ด้าน ซึ่งสังเกตได้จากพฤติกรรมพหุปัญญาทั้ง 8 ด้านในแต่ละแผนจนครบ 9 แผน นักเรียนมีความสนใจ มีความรับผิดชอบสามารถร่วมงานกับกลุ่มได้ กล้าแสดงออก ปฏิบัติกิจกรรมที่ตนเองชื่นชอบ หลังจากเรียนรู้ตามแนวคิดทฤษฎีทั้ง 8 ด้าน นักเรียนสามารถทำกิจกรรมตามใบงานและทำแบบทดสอบย่อยระหว่างเรียนได้และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น และมีพฤติกรรมความสามารถด้านพหุปัญญาสูงทั้ง 8 ด้าน

ไพรินทร์ พึ่งพงษ์ (2556, น. 110) วิจัยเรื่อง การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านและเขียนสะกดคำที่มีสระประสมของผู้เรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้ยุทธวิธีพหุปัญญา แผนผังความคิดและแบบฝึกเสริมทักษะ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านและการเขียนสะกดคำที่มีสระประสมของผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังการจัดการสอนด้วยยุทธวิธีพหุปัญญา แผนผังความคิด และแบบฝึกเสริมทักษะ 2) ศึกษาความพึงพอใจของผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อการจัดประสบการณ์สอนด้วยยุทธวิธีพหุปัญญา แผนผังความคิด และแบบฝึกเสริมทักษะกลุ่มที่ใช้ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ห้องลีลาวดี โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศิลปากร (ปฐมวัยและประถมศึกษา) อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐม ภาคเรียนที่ 1 ประจำปี 2556 จำนวน 1 ห้องเรียนมีผู้เรียน 33 คน ล้วนเลือกมาจากสุ่มอย่างง่าย โดยรวบรวมระดับซึ่งใช้ในการทดลอง 16 ชั่วโมง เครื่องมือที่ระบุในการค้นคว้า 1) แผนการสอน เรื่องการอ่านและเขียนสะกดคำที่มีสระประสม 2) แบบฝึกเสริมทักษะการเขียนแผนผังความคิดสระประสม 3) แบบฝึกอ่านสะกดคำที่มีสระประสม 4) ข้อสอบวัดผลความสามารถการอ่านและเขียนสะกดคำที่มีสระประสม 5) แบบสอบถามอันพึงพอใจที่มาในประสบการณ์สอนด้วยยุทธวิธีพหุปัญญา แผนผังความคิด และแบบฝึกเสริมทักษะ รูปแบบที่ใช้ในการทดลองแบบกลุ่มทดลองหนึ่งกลุ่มมีการทดสอบก่อนการเรียนรู้และหลังการเรียนรู้ สถิติที่ใช้ในการแยกแยะข้อมูล ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติทดสอบที่แบบไม่เป็นอิสระต่อกัน (t-test dependent) ผลการค้นคว้าพบว่า 1) ผลสัมฤทธิ์การอ่านและการเขียนสะกดคำที่มีสระประสมของผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังการจัดการสอนโดยใช้ยุทธวิธีพหุปัญญา แผนผังความคิด และแบบฝึกเสริมทักษะ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 2) ความคิดเห็นของผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้ยุทธวิธีพหุปัญญา แผนผังความคิดและแบบฝึกเสริมทักษะ มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก

ประทีนทิพย์ พรไชยยา (2552) ได้วิจัย เรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การคิดวิเคราะห์และเจตคติต่อการเรียนภาษาไทย ชุดภาษาเพื่อชีวิต (ภาษาพาที) ของผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีพหุปัญญากับการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อ 1) พัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาและแผนการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 2) หาดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาและแผนการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 3) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การคิดวิเคราะห์ และเจตคติต่อการเรียนภาษาไทยของผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างกลุ่มที่จัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีพหุปัญญา กับกลุ่มที่จัดการเรียนรู้แบบซิปปา กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/2 และ 5/4 โรงเรียนอนุบาลสกลนคร สังกัด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสกลนคร เขต 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2551 จำนวน 92 คน จำแนกเป็นกลุ่มทดลองใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้กลุ่มละ 46 คน ได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีพหุปัญญา และแผนการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา 2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนชนิดปรนัยเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 40 ข้อ 3) แบบทดสอบวัดการคิดวิเคราะห์ชนิดปรนัยเลือกตอบ 4 ตัวเลือกจำนวน 25 ข้อ 4) แบบวัดเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาไทย เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ผลการวิจัยปรากฏดังนี้ 1) แผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีพหุปัญญา และแผนการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 83.34/80.05 และ 82.37/79.08 ตามลำดับ ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 2) ดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดการเรียนรู้ ตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาและการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา มีค่าเท่ากับ 0.7076 และ 0.6905 แสดงว่าผู้เรียนมีความก้าวหน้าในการเรียนร้อยละ 70.76 และ 69.05 ตามลำดับ 3) ผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มที่เรียนโดยการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีพหุปัญญา กับกลุ่มที่จัดการเรียนรู้แบบซิปปา มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการคิดวิเคราะห์ และเจตคติต่อการเรียนหลังเรียนไม่แตกต่างกัน

จากการศึกษางานวิจัยทั้งในประเทศเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญา และการนำหลักการทางพหุปัญญามาใช้เพื่อพัฒนาความรู้ ความสามารถ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน พบว่าแนวคิดเกี่ยวกับทฤษฎีพหุปัญญาส่งผลให้การเรียนรู้ของผู้เรียนพัฒนาขึ้น

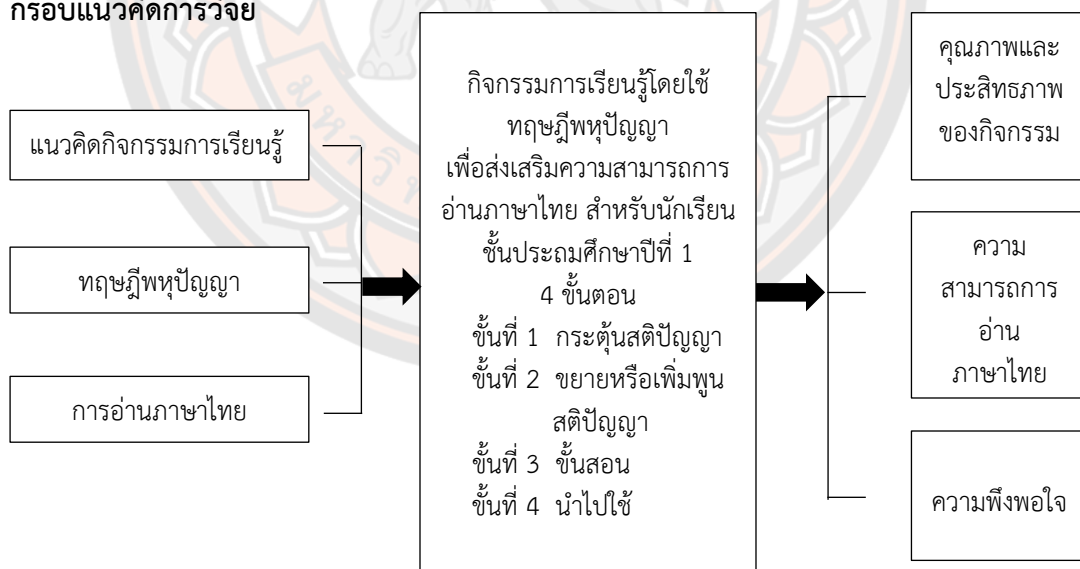
7.2 งานวิจัยต่างประเทศ

Maddox (2003, p. 112-A) ได้ศึกษาเชิงประเมิณผลเพื่อฝึกรวมครูกลุ่มหนึ่ง ซึ่งได้รับเลือกมาจากกลุ่มโรงเรียนรวมนอร์วอล์กลักลามาธาตา ด้านกลยุทธ์การสอนที่หลากหลายบทเรียนต้นแบบสำหรับครูเพื่อนไปใช้ในชั้นเรียน และเพื่อกำหนดว่ามีเปลี่ยนแปลงในด้านกลยุทธ์ในชั้นเรียนของตนหลังการฝึกรวมแล้วหรือไม่ การศึกษาได้ทำไปพร้อมกับการฝึกรวมครูในด้านกลยุทธ์การสอน โดยไม่คำนึงถึงวิธีการเรียนที่หลากหลาย ครูที่เข้ารับการฝึกรวมหลายคนมีประสบการณ์มาน้อยหรือไม่เคยมีเลย ครูจำนวน 15 คน ในจำนวน 25 คน ไม่เคยทำการสอนมาก่อน แบ่งการศึกษาออกเป็น 3 ระยะ ระยะแรกประเมินวิธีการสอนของครูก่อนเริ่มการฝึกรวม ระยะที่ 2 ครูเข้ารับการฝึกรวม ระยะที่ 2 ครูเข้ารับการฝึกรวมเป็นเวลา 16 ชั่วโมงเกี่ยวกับยุทธวิธีปัญหาและโครงการเรียนรู้แบบให้ความร่วมมือกัน ครูทำการทดสอบและประเมินซ้ำในเนื้อหาที่ฝึกรวมใน ระยะที่ 2 ว่ามีการเปลี่ยนแปลงวิธีการสอนหลังได้รับการฝึกรวมแล้วในระหว่างการฝึกรวมครูทำงานร่วมกัน และได้ประสบการณ์เกี่ยวกับกลยุทธ์ในการสอนด้วยตนเอง และได้แบ่งปันวิธีการเรียนรู้ที่ดีที่สุดแก่กันและกัน ผลการศึกษาค้นคว้าพบว่า ในขณะที่การฝึกรวมกำลังดำเนินไป ครูเกิดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับยุทธวิธีปัญหาที่มีความคิดเห็นว่าการกิจกรรมต่างๆ สนุกสนานโครงสร้าง Kagan ที่ใช้ฝึกรวมช่วยให้ครูเชื่อมโยงอารมณ์เข้ากับเนื้อหาทางวิชาการได้ ซึ่งสนับสนุนปฏิสัมพันธ์ทางบวก ทำให้การเรียนรู้จำได้ง่ายขึ้น การฝึกรวมช่วยปรับปรุงกลยุทธ์และวิธีสอนของครูได้มากที่สุดเฉพาะที่ได้ประเมิน

Toth (2003, p. 3846-A) ได้ศึกษาการรับรู้ของครูและการนำการสอนที่เน้นปัญหาเป็นศูนย์กลางไปใช้ในโรงเรียนระดับประถมศึกษาหนึ่งแห่งในรัฐคอนเนตทิคัต โดยตรวจสอบใน 5 ด้าน คือ 1) ครูในโรงเรียนที่ศึกษามีการให้นำนิยามการสอนที่ใช้ปัญหาเป็นศูนย์กลางอย่างไร 2) ครูคิดว่าทฤษฎีปัญหาของ Howard Gardner เป็นประโยชน์ในชั้นเรียนของตนมากน้อยเพียงใด 3) ครูเหล่านี้เอาวิธีการสอนที่เน้นปัญหาเป็นศูนย์กลางไปใช้ในชั้นเรียนของตนมากน้อยเพียงใด 4) ครูเหล่านี้ต้องการนำการสอนแบบนี้ไปใช้ในชั้นเรียนของตนในอนาคตหรือไม่ 5) การรับรู้ของครูเกี่ยวกับทรัพยากรสนับสนุนที่จำเป็นไปใช้และปรับปรุงการสอนที่เน้นปัญหาเป็นศูนย์กลางในการปฏิบัติงานของตน วิธีการศึกษาใช้การสัมภาษณ์ครู และแบบสำรวจครู ผลการศึกษาพบว่า ครูให้นิยามการสอนที่เน้นปัญหาเป็นศูนย์กลางคล้อยกับคำนิยามของ Howard Gardner การใช้กลยุทธ์การสอนที่เน้นปัญหาเป็นศูนย์กลางเป็นประโยชน์ต่อการสอนของตน ครูมีความหลากหลายในการนำการสอนที่เป็นปัญหาเป็นศูนย์กลางไปใช้แต่ส่วนมากเน้นปัญหาทางภาษา และปัญหาทางตรรกศาสตร์

ริชเช่น (Richen, 2009 : 215-A) ได้ศึกษาเพื่อตรวจสอบการปฏิบัติการสอนของครูชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และปีที่ 5 ความคิดเห็นเกี่ยวกับกลยุทธ์การสอนที่มีประสิทธิภาพ และความคาดหวังของผู้เรียนที่เรียนการอ่านในกลุ่มเสี่ยง ผู้ร่วมวิจัยเป็นนักการศึกษาจำนวน 12 คน ในรัฐจอร์เจีย การศึกษาใช้แบบสำรวจและได้ตรวจสอบคะแนนการอ่านของผู้เรียนในกลุ่มเสี่ยงชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และปีที่ 5 โดยใช้แบบทดสอบความสามารถในการอ่านแบบอิงเกณฑ์ของรัฐจอร์เจีย ผลการศึกษาพบว่า เนื่องจากครูนำการประเมินและการปฏิบัติการสอนที่หลากหลายไปใช้ในการอ่านซึ่งกล่าวถึงวิธีการเรียนรู้หลายวิธี ผู้เรียนจำนวน 70 % จึงทำคะแนนความสามารถจากแบบทดสอบการอ่านแบบอิงเกณฑ์นั้นได้ ผลนี้มีนัยสำคัญทางสถิติและตรงกับทฤษฎีพหุปัญญาทฤษฎีความคาดหวังของ Vroom และการพยากรณ์การเติมเต็มด้วยตนเอง ผลการสัมภาษณ์แบบปลายเปิดพบว่า ครูแสดงความคาดหวังสูงเกี่ยวกับผู้เรียนในกลุ่มเสี่ยง และครูจำนวน 10 คน ใน 12 คน รู้สึกว่าการปฏิบัติการอ่านของตนมีผลต่อความสามารถของผู้เรียนในการตอบแบบทดสอบซึ่งน่าจะเป็นเพราะว่าการรับรู้ของครูได้รับการนำทางจากการเลือกวิธีการสอน เมื่อเปรียบเทียบคะแนนการทดสอบตามกลุ่มย่อย พบว่าครูอาจมีความคาดหวังลดลงสำหรับผู้เรียนการศึกษาพิเศษ และผู้เรียนภาษาอังกฤษแต่มีความคาดหวังสูงขึ้นสำหรับผู้เรียนในกลุ่มเสี่ยงในระบบการศึกษาปกติ

กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพ 1 แสดงกรอบแนวคิดการวิจัย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามกระบวนการของการวิจัยและการพัฒนา โดยมีขั้นตอนและรายละเอียดในการดำเนินงาน 3 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การสร้างและหาประสิทธิภาพการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ตามเกณฑ์ 75/75

ขั้นตอนที่ 2 การเปรียบเทียบความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังเรียนด้วยการจัดการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา

ขั้นตอนที่ 3 การศึกษาความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาภาษาไทย ที่มีต่อการกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ขั้นตอนที่ 1 การสร้างและหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎี พหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ตามเกณฑ์ 75/75

แหล่งข้อมูล

1. ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คน เพื่อตรวจพิจารณาความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

1.1 ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการสอน ซึ่งเป็นอาจารย์ผู้สอนสาขาหลักสูตรและการสอนระดับอุดมศึกษา จำนวน 1 คน

1.2 ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาไทย ซึ่งเป็นอาจารย์ผู้สอนระดับอุดมศึกษา จำนวน 1 คน

1.3 ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาและกิจกรรมการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาไทย มีประสบการณ์ในการสอนภาษาไทยมากกว่า 10 ปี และมีวิทยฐานะชำนาญการพิเศษ จำนวน 1 คน

2. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา นครสวรรค์ เขต 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง เพื่อใช้ในการหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่สร้างขึ้น

2.1 ชั้นทดลองแบบเดี่ยว นำกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ผ่านการตรวจจากผู้เชี่ยวชาญและแก้ไขแล้ว ไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอนุบาลบรรพตพิสัย (วัดส้มเสี้ยว) อำเภอบรรพตพิสัย จังหวัดนครสวรรค์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา นครสวรรค์ เขต 2 จำนวน 3 คน ซึ่งเป็นนักเรียนที่มีผลคะแนนเก่ง 1 คน ปานกลาง 1 คน และอ่อน 1 คน เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมด้านเนื้อหา ภาษา และความเหมาะสมของเวลาที่ใช้ในการทำกิจกรรม

2.2 ชั้นทดลองแบบกลุ่ม นำกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่แก้ไขปรับปรุงแล้ว ไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอนุบาลบรรพตพิสัย (วัดส้มเสี้ยว) อำเภอบรรพตพิสัย จังหวัดนครสวรรค์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา นครสวรรค์ เขต 2 จำนวน 9 คน ซึ่งเป็นนักเรียนที่มีผลคะแนนเก่ง 3 คน ปานกลาง 3 คน อ่อน 3 คน เพื่อพิจารณาหาประสิทธิภาพของกิจกรรมตามเกณฑ์ 75/75

2.3 ชั้นทดลองภาคสนาม นำกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่แก้ไขปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอนุบาลบรรพตพิสัย (วัดส้มเสี้ยว) อำเภอบรรพตพิสัย จังหวัดนครสวรรค์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา นครสวรรค์ เขต 2 จำนวน 26 คน 1 ห้องเรียน เพื่อพิจารณาหาประสิทธิภาพของกิจกรรม ตามเกณฑ์ 75/75

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 6 เนื้อหา รวม 12 ชั่วโมง ได้แก่

เนื้อหาที่ 1 สระอวั	จำนวน 2 ชั่วโมง
เนื้อหาที่ 2 สระอ	จำนวน 2 ชั่วโมง
เนื้อหาที่ 3 สระเอียะ	จำนวน 2 ชั่วโมง
เนื้อหาที่ 4 สระเอีย	จำนวน 2 ชั่วโมง
เนื้อหาที่ 5 สระเอือะ	จำนวน 2 ชั่วโมง
เนื้อหาที่ 6 สระเอือ	จำนวน 2 ชั่วโมง

2. แบบประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 (สำหรับผู้เชี่ยวชาญ)

การสร้างและตรวจคุณภาพของเครื่องมือ

1. กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีขั้นตอนการสร้าง ดังนี้

1.1 ศึกษาหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2552, น. 1-15) ศึกษาคู่มือการจัดการเรียนรู้ภาษาไทย (กรมวิชาการ, 2546, น. 3-43) เพื่อให้ทราบเนื้อหา มาตรฐานการเรียนรู้ และตัวชี้วัด

1.2 ศึกษาหลักการและทฤษฎีการสร้างกิจกรรมการเรียนรู้ จากเอกสาร ตำราและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในการกำหนดแนวทางการจัดกิจกรรมตามทฤษฎีพหุปัญญา มีกระบวนการดังนี้

1.2 ขั้นกระตุ้นสติปัญญา (Awaken the intelligence)

1.2 ขั้นขยายหรือเพิ่มพูนสติปัญญา (Amplify the Intelligences)

1.3 ขั้นสอน (Teach with/for the Intelligence)

1.4 ขั้นนำไปใช้ (Transfer)

เพื่อเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ใช้ในการทดลอง จำนวน 6 เนื้อหา

1.3 กำหนดเนื้อหาที่ใช้ในการสอนภาษาไทย กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 6 เนื้อหา รวม 12 ชั่วโมง ได้แก่

เนื้อหาที่ 1 สระอวัสะ จำนวน 2 ชั่วโมง

เนื้อหาที่ 2 สระอัว จำนวน 2 ชั่วโมง

เนื้อหาที่ 3 สระเอียะ จำนวน 2 ชั่วโมง

เนื้อหาที่ 4 สระเอีย จำนวน 2 ชั่วโมง

เนื้อหาที่ 5 สระเอือะ จำนวน 2 ชั่วโมง

เนื้อหาที่ 6 สระเอือ จำนวน 2 ชั่วโมง

1.4 จัดทำกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ให้มีความสัมพันธ์กับมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด โดยมีขั้นตอนการจัดกิจกรรมดังตาราง 1 และขั้นตอนการจัดกิจกรรมร่วมกับทฤษฎีพหุปัญญา ดังตาราง 1

ตาราง 1 แสดงขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริม
ความสามารถการอ่านภาษาไทย

ขั้นตอน	บทบาทผู้สอน	บทบาทของผู้เรียน	ขั้นตอนกิจกรรม ผู้สอน-ผู้เรียน
1. ขั้นกระตุ้น สติปัญญา (Awaken the intelligence)	1. ครูกระตุ้นความ สนใจของผู้เรียน 2. ครูเล่านิทาน 3. ตั้งคำถามจาก กระตุ้น	1. นักเรียนเข้าสู่เนื้อหา ด้วยการกระตุ้น ความสนใจ 2. นักเรียนตอบคำถาม จากนิทาน	1. ครูกระตุ้นนักเรียน จากการเล่านิทานสระ 2. นักเรียนตอบคำถาม จากนิทาน
2. ขั้นขยายหรือ เพิ่มพูน สติปัญญา (Amplify the Intelligences)	1. ครูกระตุ้นผู้เรียน จากการทำกิจกรรม ร้องเพลง 2. ครูให้ผู้เรียนตาม หาสระ คนละ 1 คำ	1. นักเรียนได้รับ การกระตุ้นมากขึ้นด้วย การทำกิจกรรม เพิ่มเติม 2. ทำกิจกรรมร้อง เพลง ที่เกี่ยวกับสระ ประสม 3. นักเรียนหาคำจาก เนื้อเพลง คนละ 1 คำ	1. ครูกระตุ้นนักเรียน จากการทำกิจกรรมร้อง เพลง 2. นักเรียนได้รับการ กระตุ้นมากขึ้นด้วยการทำ กิจกรรม ร้องเพลง 3. ครูให้ผู้เรียนตามหาสระ คนละ 1 คำ 4. นักเรียนหาคำจากเนื้อ เพลง คนละ 1 คำ
3. ขั้นสอน (Teach with/for the Intelligence)	1. ครูจัดกิจกรรมการ เรียนรู้ที่ทำให้ นักเรียนใช้สติปัญญา และได้รับความรู้ ความเข้าใจ	1. นักเรียนให้ความรู้ ความเข้าใจในเนื้อหา และเพิ่มความเข้าใจ ให้กับนักเรียน 2. นักเรียนฝึกเขียน สระประสม 3. นักเรียนอ่านสะกด คำ	1. ครูจัดกิจกรรมการ เรียนรู้ อธิบายสระประสม 2. นักเรียนได้รับความรู้ ความเข้าใจในเนื้อหาสระ ประสม 3. นักเรียนฝึกเขียนสระ ประสม 4. นักเรียนอ่านสะกดคำ

ขั้นตอน	บทบาทผู้สอน	บทบาทของผู้เรียน	ขั้นตอนกิจกรรม ผู้สอน-ผู้เรียน
4. ชื่อนำไปใช้ (Transfer)	1. ครูจัดกิจกรรมให้นักเรียนเล่นเกมจากสระที่ผู้เรียนได้เรียนรู้ 2. ครูกระตุ้นให้ผู้เรียนได้คิดหาข้อสรุปกิจกรรมที่ได้ทำและกระตุ้นให้นักเรียนได้คิดว่า จะนำสิ่งที่สรุปได้ไปประยุกต์ใช้ได้	1. นักเรียนเล่นเกมจากคำสระเรียนรู้ 2. นักเรียนอ่านคำจากเกมทั้งหมด 3. นักเรียนสรุปจากสิ่งที่เรียนรู้หรือสร้างองค์ความรู้ผ่านกิจกรรมพหุปัญญาที่หลากหลายมาประยุกต์ใช้หรือสร้างสรรค์ผลงาน 4. นักเรียนทำแบบฝึกหัด	1. ครูจัดกิจกรรมให้นักเรียนเล่นเกมจากสระที่นักเรียนได้เรียนรู้ 2. นักเรียนเล่นเกมจากคำสระเรียนรู้ 3. นักเรียนอ่านคำจากเกมทั้งหมด 4. ครูกระตุ้นให้นักเรียนได้คิดหาข้อสรุปกิจกรรมที่ได้ทำ 5. นักเรียนสรุปจากสิ่งที่เรียนรู้ 6. นักเรียนทำแบบฝึกหัด

ตาราง 2 แสดงขั้นตอนการจัดกิจกรรมร่วมกับทฤษฎีพหุปัญญา

ขั้นตอนการจัดกิจกรรม	ทฤษฎีพหุปัญญา	กิจกรรม
1. ขั้นกระตุ้นสติปัญญา (Awaken the intelligence)	1. ด้านธรรมชาติ 2. ด้านภาษา	- เล่นิทาน
2. ขั้นขยายหรือเพิ่มพูนสติปัญญา (Amplify the Intelligences)	1. ด้านดนตรี 2. ด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว 3. ด้านภาษา	- ร้องเพลงสระ - ตามหาสระจากเนื้อเพลง
3. ขั้นสอน (Teach with/for the Intelligence)	1. ด้านภาษา 2. ด้านมิติสัมพันธ์	- เรียนรู้เกี่ยวกับสระ - อ่านสระประสม - เขียนสระด้วยการลากนิ้วลงบนโต๊ะ

ขั้นตอนการจัดกิจกรรม	ทฤษฎีพหุปัญญา	กิจกรรม
4. ขั้นนำไปใช้ (Transfer)	1. ด้านมนุษย์สัมพันธ์ 2. ด้านดนตรี 3. ด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว 4. ด้านความฉลาดในการคิด ใคร่ครวญ 5. ด้านตรรกะและคณิตศาสตร์ 6. ด้านเข้าใจตนเอง 7. ด้านภาษา	- เกมสระประสม - นักเรียนบอกประโยชน์ของการเรียน - นักเรียนทำแบบฝึกหัด

1.5 นำกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เสนออาจารย์ที่ปรึกษาการศึกษาค้นคว้าอิสระ เพื่อตรวจสอบความถูกต้องของรูปแบบการเขียนความสัมพันธ์ระหว่างตัวชี้วัด เนื้อหา กิจกรรม สื่อการเรียนรู้ การวัดและประเมินผล เครื่องมือที่ใช้วัด และประเมินผลรวมทั้งเกณฑ์ที่ใช้วัดและประเมินผล

1.6 นำกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มาปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษาค้นคว้าอิสระ

1.7 นำกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 พร้อมแบบประเมินเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คน เพื่อตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสมความสอดคล้องของกิจกรรมการเรียนการสอน การวัดและประเมินผลและความเหมาะสมของเวลากับการจัดกิจกรรม เพื่อรับคำแนะนำมาปรับปรุงแก้ไข

2. แบบประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

มีขั้นตอนการสร้าง ดังนี้

2.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างเครื่องมือแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด

2.2 กำหนดขอบข่ายและลักษณะของแบบประเมินที่มีข้อความครอบคลุมการประเมินองค์ประกอบทุกด้านของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

2.3 สร้างแบบประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

2.4 นำแบบประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาค้นคว้าอิสระ เพื่อขอข้อเสนอแนะและแก้ไข แล้วจัดทำแบบประเมินฉบับสมบูรณ์เพื่อนำไปใช้ในการประเมินกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. การตรวจสอบคุณภาพด้านความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ตามองค์ประกอบ โดยนำแบบประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ผู้ศึกษาสร้างขึ้น ไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คน ตรวจสอบความเหมาะสมด้านองค์ประกอบต่าง ๆ ของกิจกรรมการเรียนรู้ จากนั้นนำข้อมูลมาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และปรับปรุงแก้ไขกิจกรรมการเรียนรู้ก่อนนำไปหาประสิทธิภาพ

2. การหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ดำเนินการดังนี้

2.1 การทดลองแบบหนึ่งต่อหนึ่ง นำกิจกรรมการเรียนรู้ไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1/1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 3 คน เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของสำนวนภาษาและเวลาที่ใช้ จากนั้นปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่อง

2.2 การทดลองแบบกลุ่ม โดยนำกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1/1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 9 คน เพื่อหาประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75 โดยใช้สูตร E_1/E_2

2.3 การทดลองภาคสนาม โดยนำกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1/1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 26 คน เพื่อหาประสิทธิภาพตาม

เกณฑ์ 75/75 ใช้สูตร E_1/E_2 และนำมาปรับปรุง จัดพิมพ์เป็นฉบับสมบูรณ์ เพื่อนำไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ตรวจสอบความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยดำเนินการ ดังนี้

1.1 คำนวณหาค่าความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งเป็นแบบ Rating Scale ที่ผู้เชี่ยวชาญได้ประเมินคะแนน โดยพิจารณาจากรายการประเมินในแต่ละข้อ ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2545, น. 103)

ให้ 5 คะแนน หมายถึง กิจกรรมเหมาะสมมากที่สุด

ให้ 4 คะแนน หมายถึง กิจกรรมเหมาะสมมาก

ให้ 3 คะแนน หมายถึง กิจกรรมเหมาะสมปานกลาง

ให้ 2 คะแนน หมายถึง กิจกรรมเหมาะสมน้อย

ให้ 1 คะแนน หมายถึง กิจกรรมเหมาะสมน้อยที่สุด

1.2 นำผลการให้คะแนนของผู้เชี่ยวชาญมาหาค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน นำค่าเฉลี่ยที่ได้มาเทียบเกณฑ์ เพื่อพิจารณาความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 (บุญชม ศรีสะอาด, 2545, น. 103)

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 4.51-5.00 หมายถึง กิจกรรมมีความเหมาะสมมากที่สุด

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.51-4.50 หมายถึง กิจกรรมมีความเหมาะสมมาก

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.51-3.50 หมายถึง กิจกรรมมีความเหมาะสมปานกลาง

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.51-2.50 หมายถึง กิจกรรมมีความเหมาะสมน้อย

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.00-1.50 หมายถึง กิจกรรมมีความเหมาะสมน้อยที่สุด

โดยพิจารณาระดับความเหมาะสมในภาพรวมของผู้เชี่ยวชาญที่มีค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 3.50 ขึ้นไปและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานน้อยกว่า 1.00 จึงจะถือว่าเป็นกิจกรรมที่มีความเหมาะสม

2. การหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ครั้งนี้ใช้เกณฑ์ 75/75 จากแบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านภาษาไทย

ขั้นตอนที่ 2 การเปรียบเทียบความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียน

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา

แหล่งข้อมูล

1. ประชากร คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอนุบาลบรรพตพิสัย (วัดส้มเสี้ยว) จำนวน 2 ห้องเรียน

2. กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1/2 โรงเรียนอนุบาลบรรพตพิสัย (วัดส้มเสี้ยว) ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 1 ห้องเรียน รวม 26 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่ม (Cluster Random Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง คือ แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 6 เนื้อหา เวลา 12 ชั่วโมง

2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบวัดความสามารถในการอ่านภาษาไทย การสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

1. กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ผู้วิจัยได้อธิบายไว้แล้วในขั้นตอนที่ 1

2. แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีขั้นตอนการสร้าง ดังนี้

2.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับหลักการ วิธีการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

2.2 สร้างแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ให้ครอบคลุมเนื้อหาและตามประเด็นที่กำหนดไว้คือ เป็นคำในหนังสือเรียน และในบัญชีคำของระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เป็นแบบทดสอบ 2 ตอน ตอนที่ 1 จำนวน 20 คำ การตรวจให้คะแนน คือ อ่านถูกแต่ละคำจะให้คะแนนคำละ 1 คะแนน ถ้าอ่านผิดให้ 0 คะแนน ตอนที่ 2 จำนวน 1 ข้อ การตรวจให้คะแนน คือ อ่านถูกทุกคำให้ 2 คะแนน อ่าน 4 คำขึ้นไปให้ 1 คะแนน อ่าน 0-3 คำให้ 0 คะแนน

2.3 นำแบบทดสอบที่สร้างไปเสนออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อตรวจพิจารณาแก้ไขให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

2.4 นำแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาแล้วนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน ประเมินสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับตัวชี้วัดและคัดเลือกข้อสอบที่มีค่าดัชนีตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป

นำมาวิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้อง โดยใช้สูตร IOC (เทียมจันทร์ พานิชย์ผลินไชย, น. 181) โดยมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

ให้คะแนน +1 เมื่อแน่ใจว่าข้อสอบนั้นวัดตรงตามจุดประสงค์

ให้คะแนน 0 เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อสอบนั้นวัดตรงตามจุดประสงค์

ให้คะแนน -1 เมื่อแน่ใจว่าข้อสอบนั้นไม่ตรงตามจุดประสงค์

2.5 นำผลการพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญ 3 คน มาวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) พบว่า ข้อสอบมีความสอดคล้องอยู่ระหว่าง 0.60-1.00 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ทุกข้อทั้งหมด 30 ข้อ คือตรงตามจุดประสงค์และเนื้อหา เลือกไว้จำนวน 21 ข้อ

2.6 จัดพิมพ์และนำแบบทดสอบไปทดสอบกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่เคยเรียนเนื้อหาเรื่องนี้มาแล้ว ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนอนุบาลบรรพตพิสัย(วัดส้มเสี้ยว) ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 25 คน แล้วมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ ตอนที่ 1 จำนวน 20 คำ การตรวจให้คะแนน คือ อ่านถูกแต่ละคำจะให้คะแนนคำละ 1 คะแนน ถ้าอ่านผิดให้ 0 คะแนน ตอนที่ 2 จำนวน 1 ข้อ การตรวจให้คะแนน คือ อ่านถูกทุกคำให้ 2 คะแนน อ่าน 4 คำขึ้นไปให้ 1 คะแนน อ่าน 0-3 คำให้ 0 คะแนน

2.7 นำผลการตรวจให้คะแนนมาหาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อโดยวิธีของเบรนนัน (Brennan) (B-Index) โดยเลือกข้อสอบที่มีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป พบว่าแบบทดสอบที่มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.23-0.79

2.9 นำแบบทดสอบวัดความสามารถมาวิเคราะห์หาความเชื่อมั่นทั้งฉบับ โดยใช้วิธีของโลเวตต์ (Lovett) พบว่า แบบทดสอบมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.90

2.10 จัดทำแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่านภาษาไทย ฉบับสมบูรณ์ เพื่อนำไปใช้เก็บรวบรวมข้อมูล

แบบแผนการทดลอง

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้ศึกษาได้ใช้ระเบียบวิธีวิจัยประเภท One-Group Pretest-Posttest Design (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2538, น. 249) โดยมีแบบแผนการทดลอง ดังนี้

T ₁	X	T ₂
เมื่อ T ₁ แทน การทดสอบก่อนเรียน		
	X แทน การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีปัญหา เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1	
	T ₂ แทน การทดสอบหลังเรียน	

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การศึกษาครั้งนี้ ผู้ศึกษาได้ดำเนินการทดลองกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอนุบาลบรรพตพิสัย (วัดส้มเสี้ยว) สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครสวรรค์ เขต 2 จำนวน 26 คน โดยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. ทดสอบก่อนเรียน (Pretest) กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านภาษาไทย ที่ผู้ศึกษาค้นคว้าได้สร้างขึ้นทดสอบก่อนที่จะทำการทดลองสอน เพื่อศึกษาความรู้เดิมของนักเรียนแล้วเก็บข้อมูลที่ได้จากการทำแบบทดสอบไว้เพื่อวิเคราะห์ข้อมูลขั้นต่อไป

2. ดำเนินการทดลอง โดยการสอนตามจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีปัญหา เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 6 เนื้อหา เนื้อหาละ 2 ชั่วโมง รวมใช้เวลาสอนทั้งหมด 12 ชั่วโมง ได้แก่

เนื้อหาที่ 1 สระอ๊าะ จำนวน 2 ชั่วโมง

เนื้อหาที่ 2 สระอัว จำนวน 2 ชั่วโมง

เนื้อหาที่ 3 สระเอียะ จำนวน 2 ชั่วโมง

เนื้อหาที่ 4 สระเอีย จำนวน 2 ชั่วโมง

เนื้อหาที่ 5 สระเอือะ จำนวน 2 ชั่วโมง

เนื้อหาที่ 6 สระเอือ จำนวน 2 ชั่วโมง

3. ทดสอบหลังเรียน (Post test) โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านภาษาไทย ตอนที่ 1 จำนวน 20 คำ การตรวจให้คะแนน คือ อ่านถูกแต่ละคำจะให้คะแนนคำละ 1 คะแนน ถ้าอ่านผิดให้ 0 คะแนน ตอนที่ 2 จำนวน 1 ข้อ การตรวจให้คะแนน คือ อ่านถูกทุกคำให้ 2 คะแนน อ่าน 4 คำขึ้นไปให้ 1 คะแนน อ่าน 0-3 คำให้ 0 คะแนนแล้วนำคะแนนที่ได้จากการทดลองมาทำการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้ศึกษาค้นคว้าได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. นำแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่านภาษาไทย ตรวจให้คะแนน โดย ตอนที่ 1 จำนวน 20 คำ การตรวจให้คะแนน คือ อ่านถูกแต่ละคำจะให้คะแนนคำละ 1 คะแนน ถ้าอ่านผิดให้ 0 คะแนน ตอนที่ 2 จำนวน 1 ข้อ การตรวจให้คะแนน คือ อ่านถูกทุกคำให้ 2 คะแนน อ่าน 4 คำขึ้นไปให้ 1 คะแนน อ่าน 0-3 คำให้ 0 คะแนน

2. นำคะแนนทดสอบก่อนและหลังเรียนของนักเรียนทั้งหมดมาหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

3. เปรียบเทียบคะแนนความสามารถการอ่านภาษาไทยของนักเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยการทดสอบโดยใช้ t- test (Dependent Samples)

ขั้นตอนที่ 3 การศึกษาความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาภาษาไทย ที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ด้านแหล่งข้อมูล

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอนุบาลบรรพตพิสัย (วัดส้มเสี้ยว) อำเภอบรรพตพิสัย จังหวัดนครสวรรค์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเขต 2 ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 26 คน ซึ่งผ่านการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ด้านตัวแปร

ตัวแปรที่ศึกษา คือ ความพึงพอใจต่อการเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

การสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

การสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ผู้วิจัยดำเนินการ ดังนี้

1. ศึกษาวิธีการสร้างแบบทดสอบความพึงพอใจและตัวอย่างแบบสอบถามความพึงพอใจจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2. สร้างแบบสอบถามความพึงพอใจแบบมาตราส่วนประเมินค่า (rating scale) 5 ระดับ โดยมีการกำหนดค่า ดังนี้

มีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้มากที่สุด ให้ 5 คะแนน

มีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้มาก ให้ 4 คะแนน

มีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ปานกลาง ให้ 3 คะแนน

มีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้น้อย ให้ 2 คะแนน

มีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้มากที่สุด ให้ 1 คะแนน

3. จัดทำร่างแบบทดสอบแบบทดสอบความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้ตามประเด็นเนื้อหาที่กำหนดตามวิธีระบบประกอบด้วย 4 องค์ประกอบ ได้แก่

3.1 ด้านครูผู้สอน

3.1.1 ครูชี้แจงกิจกรรมการเรียนรู้ให้นักเรียนเข้าใจอย่างชัดเจน

3.1.2 ครูจัดแบ่งกลุ่มนักเรียนตามความสามารถอย่างเหมาะสม

3.1.3 ครูให้คำปรึกษา แนะนำ ดูแลนักเรียนในการเรียนรู้อย่างทั่วถึง

3.1.4 ครูส่งเสริมให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียนรู้

3.1.5 ครูให้โอกาสนักเรียนซักถามปัญหา

3.1.6 ครูส่งเสริมให้นักเรียนทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม และรายบุคคล

3.1.7 ครูส่งเสริมให้นักเรียนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์และร่วมกันอภิปราย

3.2 ด้านเนื้อหา

3.2.1 เนื้อหาที่สอนเข้าใจง่าย เหมาะสมกับความสามารถของนักเรียน

3.2.2 เนื้อหา ภาษา รูปแบบตรงกับความสนใจ และความต้องการของนักเรียน

3.2.3 เนื้อหาเรียงลำดับจากเรื่องง่ายไปหาเนื้อหาเรื่องที่ยาก

3.2.4 เนื้อหาที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้เหมาะสมกับเวลา

3.3 ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน

3.3.1 นักเรียนใช้สื่อการสอนอย่างหลากหลาย

3.3.2 นักเรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมร่วมกัน

3.3.3 กิจกรรมการเรียนรู้สนุกสนานและมีความน่าสนใจ

3.3.4 กิจกรรมการเรียนรู้ส่งเสริมให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ด้านการอ่าน

3.3.5 นักเรียนมีการแลกเปลี่ยนแสดงความคิดเห็นซึ่งกันและกัน

3.3.6 นักเรียนปฏิบัติกิจกรรมเป็นไปตามลำดับขั้นตอน

3.4 ด้านการวัดและการประเมินผล

3.4.1 นักเรียนทราบเกณฑ์การประเมินผลการเรียนรู้ล่วงหน้า

3.4.2 นักเรียนได้รับการประเมินผลการเรียนรู้อย่างสม่ำเสมอ

3.4.3 ครูใช้วิธีการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ที่หลากหลาย

4. นำแบบสอบถามความพึงพอใจฉบับร่างเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อขอคำแนะนำในส่วนที่บกพร่องแล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข

5. ปรับปรุงแบบสอบถามความพึงพอใจตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา และนำให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คนตรวจสอบความเหมาะสมของรายการประเมินในแบบสอบถามความพึงพอใจโดยใช้เกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

- +1 หมายถึง เมื่อแน่ใจว่ารายการนั้นสอดคล้องกับคุณลักษณะที่ต้องการวัด
- 0 หมายถึง เมื่อไม่แน่ใจว่ารายการนั้นสอดคล้องกับคุณลักษณะที่ต้องการวัด
- 1 หมายถึง เมื่อแน่ใจว่ารายการนั้นไม่สอดคล้องกับคุณลักษณะที่ต้องการวัด

6. นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้องโดยใช้ค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item – Objective congruence: IOC) (ปกรณัม ประจันบาน, 2552, น. 164) โดยเลือกข้อคำถามที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป พบว่าแบบสอบถามทุกข้อมีค่าดัชนีความสอดคล้อง 1.00

7. จัดพิมพ์แบบสอบถามประเมินความพึงพอใจฉบับสมบูรณ์ เพื่อใช้ในการรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการวิจัยด้วยตนเองครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้เสร็จสิ้นแล้ว

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

1. นำแบบสอบถามความพึงพอใจมาตรวจให้คะแนนโดยมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้
 - มีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้มากที่สุด ให้ 5 คะแนน
 - มีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้มาก ให้ 4 คะแนน
 - มีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ปานกลาง ให้ 3 คะแนน
 - มีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้น้อย ให้ 2 คะแนน
 - มีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้น้อยที่สุด ให้ 1 คะแนน

2. วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าเฉลี่ย (\bar{x}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) โดยกำหนดค่าในการแปลความหมาย ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2557)

คะแนนเฉลี่ย 4.51-5.00 หมายความว่า มีความพึงพอใจต่อการเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้มากที่สุด

คะแนนเฉลี่ย 3.51-4.50 หมายความว่า มีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรม

การเรียนรู้มาก

คะแนนเฉลี่ย 2.51-3.50 หมายความว่า มีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรม

การเรียนรู้ปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 1.51-2.50 หมายความว่า มีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรม

การเรียนรู้น้อย

คะแนนเฉลี่ย 1.00-1.50 หมายความว่า มีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรม

การเรียนรู้น้อยที่สุด

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติในการหาคุณภาพของเครื่องมือ

1.1 การวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของกระบวนการเรียนรู้ตามแผนการจัดการเรียนรู้
(E_1/E_2) ใช้สูตร ดังนี้ (เผชญิ กิจระการ, 2544, น. 49)

1.1.1 หาประสิทธิภาพของ E_1

$$E_1 = \frac{\sum X}{\frac{N}{A}} \times 100$$

เมื่อ E_1 แทน ประสิทธิภาพของกระบวนการ

$\sum X$ แทน คะแนนของแบบฝึกทักษะหรือแบบทดสอบย่อย

A แทน คะแนนเต็มของแบบทดสอบทุกชุดรวมกัน

N แทน จำนวนนักเรียนทั้งหมด

1.1.2 หาประสิทธิภาพของ E_2

$$E_2 = \frac{\sum X}{\frac{N}{B}} \times 100$$

เมื่อ E_2 แทน ประสิทธิภาพของผลลัพธ์

$\sum X$ แทน คะแนนของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์

B แทน คะแนนเต็มของแบบทดสอบ

N แทน จำนวนนักเรียนทั้งหมด

1.2 หาประสิทธิภาพของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบทดสอบแต่ละข้อ ดังนี้ (สมนึก ภัททิยธนี, 2549, น. 220) Item Objective Congruence (IOC)

$$\text{สูตร IOC} = \frac{\sum R}{N}$$

IOC แทน ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างจุดประสงค์กับเนื้อหา

$\sum R$ แทน ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

1.3 ค่าอำนาจจำแนก (B) ใช้สูตรของเบรนนัน (Brennan) (บุญชม ศรีสะอาด, 2547, 158)

$$B = \frac{U}{n_1} - \frac{L}{n_2}$$

เมื่อ B แทน ค่าอำนาจจำแนก

U แทน จำนวนผู้รอบรู้หรือผู้สอบผ่านที่ตอบถูก

L แทน จำนวนผู้ไม่รอบรู้หรือผู้สอบไม่ผ่านที่ตอบถูก

n_1 แทน จำนวนผู้รอบรู้หรือผู้สอบผ่าน

n_2 แทน จำนวนผู้ไม่รอบรู้หรือผู้สอบไม่ผ่าน

1.4 ค่าความเชื่อมั่น โดยใช้สูตรของโลเวตต์ (Lovett) (บุญชม ศรีสะอาด, 2547, น.167)

$$r_{cc} = 1 - \frac{k \sum x_i - \sum x_i^2}{(k-1) \sum (x_i - C)^2}$$

เมื่อ r_{cc} แทน ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ

K แทน จำนวนข้อสอบ

x_i แทน คะแนนของคนที่ i

C แทน คะแนนเกณฑ์หรือคะแนนจุดตัดของแบบทดสอบ

2. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

2.1 สถิติพื้นฐาน

2.1.1 ค่าร้อยละ (Percentage)

$$P = \frac{f}{N} \times 100$$

เมื่อ P แทน ร้อยละ

f แทน ความถี่ที่ต้องการแปลงให้เป็นร้อยละ

N แทน จำนวนความถี่ทั้งหมด

2.1.2 ค่าเฉลี่ย (Mean)

สูตร

$$\bar{X} = \frac{\sum x}{N}$$

เมื่อ \bar{X} แทน ค่าเฉลี่ยเลขคณิตของกลุ่มตัวอย่าง

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมดในกลุ่มตัวอย่าง

N แทน จำนวนคะแนนในกลุ่มตัวอย่าง

2.1.3 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation, SD) โดยใช้สูตร ดังนี้

(บุญชม ศรีสะอาด, 2543, น. 103)

$$\text{S.D. หรือ } s = \frac{\sqrt{N \sum X^2 - (\sum X)^2}}{N(N-1)}$$

เมื่อ S แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

X แทน คะแนนแต่ละตัว

X^2 แทน คะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง

N แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่ม

\sum แทน ผลรวมของคะแนน

2.1.4 การทดสอบโดยใช้ t-test (Dependent Sample) ใช้สูตรดังนี้ (พวงรัตน์

ทวีรัตน์, 2543, น. 165)

$$\text{สูตร } t = \frac{\sum D}{\frac{\sqrt{N\sum D^2 - (\sum D)^2}}{n-1}}$$

- เมื่อ t แทน ค่าสถิติที่ใช้เปรียบเทียบกับค่าวิกฤต เพื่อทราบความมีนัยสำคัญ
D แทน ค่าผลต่างระหว่างคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน
n แทน จำนวนนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิจัย โดยแบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การสร้างและหาประสิทธิภาพกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ตามเกณฑ์ 75/75 มีดังนี้

1. ผลการสร้างกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
2. ผลการพิจารณาความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
3. ผลการประเมินประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ขั้นตอนที่ 2 การเปรียบเทียบความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา

ผลการเปรียบเทียบความสามารถการอ่านสะกดคำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังเรียนด้วยการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา

ขั้นตอนที่ 3 การศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ขั้นตอนที่ 1 การสร้างและหาประสิทธิภาพกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ตามเกณฑ์ 75/75

1. ผลการสร้างกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในครั้งนี้ทำให้ได้กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 6 เนื้อหา ได้แก่ เนื้อหาที่ 1 เรื่อง สระอ้วน จำนวน 2 ชั่วโมง เนื้อหาที่ 2 เรื่อง สระอัว จำนวน 2 ชั่วโมง เนื้อหาที่ 3 เรื่อง สระเอียะ จำนวน 2 ชั่วโมง เนื้อหาที่ 4 เรื่อง สระเอีย จำนวน 2 ชั่วโมง

เนื้อหาที่เนื้อหาที่ 5 เรื่อง สระเอื้อะ จำนวน 2 ชั่วโมง และเนื้อหาที่ 6 เรื่อง สระเอื้อ จำนวน 2 ชั่วโมง โดยในแต่ละกิจกรรมการเรียนรู้ประกอบด้วย 4 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นกระตุ้นสติปัญญา (Awaken the intelligence) เป็นขั้นนำนักเรียนเข้าสู่เนื้อหาด้วยการกระตุ้นความสนใจของนักเรียนด้วยการใช้สื่อและสื่อที่สามารถกระตุ้นการรับรู้ผ่านทางประสาทสัมผัสต่าง ๆ เพื่อกระตุ้นสติปัญญาในด้านที่นักเรียนมีอยู่แล้ว

2. ขั้นขยายหรือเพิ่มพูนสติปัญญา (Amplify the Intelligences) การเปิดโอกาสให้นักเรียนฝึกฝนสติปัญญาในด้านที่ได้รับการกระตุ้นมากขึ้นด้วยการทำกิจกรรมเพิ่มเติมหรือชิ้นงานเพื่อทบทวนความรู้

3. ขั้นสอน (Teach with/for the Intelligence) นักเรียนที่ได้รับการกระตุ้นสติปัญญาในขั้นแรกไปแล้วแต่ก็ยังขาดความเข้าใจ ผู้สอนต้องทำการสอนและให้นักเรียนใช้สติปัญญาในด้านที่ตนไม่ถนัดให้ได้รับการฟื้นฟู

4. ขั้นนำไปใช้ (Transfer) เป็นการสรุปสิ่งที่เกิดขึ้นได้ด้วยตนเอง หรือนักเรียนสร้างองค์ความรู้ ด้วยตนเองเป็นขั้นการสอนสุดท้ายซึ่งผู้เรียนทุกคนจะได้นำความรู้ที่ได้เรียนรู้ผ่านกิจกรรมพหุปัญญา ที่หลากหลายจากขั้นกระตุ้น ขั้นขยายและขั้นสอนมาประยุกต์ใช้หรือสร้างสรรค์ผลงานของตนเอง

2. ผลการพิจารณาความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

2.1 ผลการพิจารณาความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ตามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน ดังตาราง 3

ตาราง 3 แสดงผลการพิจารณาความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ตามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน

ที่	รายการประเมิน	คะแนนความ			\bar{x}	S.D.	ระดับความเหมาะสม
		ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญคนที่					
		1	2	3			
1	ขั้นที่ 1 ขั้นกระตุ้นสติปัญญา (Awaken the intelligence)						
	1.1 กิจกรรมดึงดูดและกระตุ้นความสนใจของผู้เรียน	4	5	5	4.67	0.58	มากที่สุด
	1.2 การนำเข้าสู่บทเรียนด้วยคำถามหรือ	4	5	5	4.67	0.58	มากที่สุด

ที่	รายการประเมิน	คะแนนความ			\bar{x}	S.D.	ระดับ ความ เหมาะ สม
		คิดเห็นของ					
		ผู้เชี่ยวชาญคนที่					
1	2	3					
	สิ่งที่น่าสนใจ						
	1.3 ผู้เรียนได้รับการกระตุ้นผ่านทาง ประสาทสัมผัสต่าง ๆ	4	5	5	4.67	0.58	มากที่สุด
2	ขั้นที่ 2 ขั้นขยายหรือเพิ่มพูนสติปัญญา (Amplify the Intelligences)						
	2.1 นักเรียนฝึกฝนสติปัญญาในด้านที่ ได้รับการกระตุ้น	4	5	5	4.67	0.58	มากที่สุด
	2.2 นักเรียนทำกิจกรรมเพิ่มเติมหรือ ชิ้นงานเพื่อทบทวนความรู้	4	5	5	4.67	0.58	มากที่สุด
	2.3 นักเรียนมีส่วนร่วมในกระบวนการ เรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
3	ขั้นที่ 3 ขั้นสอน (Teach with/for the Intelligence)						
	3.1 กิจกรรมการสอนส่งเสริมการมี ปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนและครู และ ระหว่างผู้เรียนด้วยกัน	4	4	5	4.33	0.58	มาก
	3.2 กิจกรรมตอบสนองต่อความแตกต่าง ของผู้เรียน	4	4	4	4.00	0.00	มาก
	3.3 เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีการปฏิบัติจริง	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
4	ขั้นที่ 4 ขั้นนำไปใช้ (Transfer)						
	4.1 นักเรียนสรุปความรู้ด้วยตนเอง	4	4	5	4.33	0.58	มาก
	4.2 นักเรียนนำความรู้มาประยุกต์ใช้หรือ สร้างสรรค์ผลงานของตนเอง	4	5	5	4.67	0.58	มากที่สุด
	รวม				4.60	0.42	มากที่สุด

จากตาราง 3 พบว่า ผลการพิจารณาความเหมาะสมกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ตามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 คน โดยภาพรวมมีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.60$, S.D. = 0.42) เมื่อพิจารณาในแต่ละด้าน พบว่า ด้านที่มีความเหมาะสมมากที่สุด คือ 1.1) กิจกรรมดึงดูดและกระตุ้นความสนใจของผู้เรียน ($\bar{x} = 4.67$, S.D. = 0.58) 1.2) การนำเข้าสู่บทเรียนด้วยคำถาม หรือสิ่งที่น่าสนใจ ($\bar{x} = 4.67$, S.D. = 0.58) 1.3) ผู้เรียนได้รับการกระตุ้นผ่านทางประสาทสัมผัสต่าง ๆ ($\bar{x} = 4.67$, S.D. = 0.58) 2.1) นักเรียนฝึกฝนสติปัญญาในด้านที่ได้รับการกระตุ้น ($\bar{x} = 4.67$,

S.D. = 0.58) 2.2) นักเรียนทำกิจกรรมเพิ่มเติมหรือชิ้นงานเพื่อทบทวนความรู้ (\bar{x} = 4.67, S.D. = 0.58) 2.3) นักเรียนมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนรู้ (\bar{x} = 5.00, S.D. = 0.00) 3.3) เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีการปฏิบัติจริง (\bar{x} = 5.00, S.D. = 0.50) 4.2) นักเรียนนำความรู้มาประยุกต์ใช้ หรือสร้างสรรค์ผลงานของตนเอง (\bar{x} = 4.67, S.D. = 0.58) และด้านที่มีความเหมาะสมน้อยที่สุด คือ 3.1) กิจกรรมการสอนส่งเสริมการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนและครู และระหว่างผู้เรียนด้วยกัน (\bar{x} = 4.33, S.D. = 0.58) 3.2) กิจกรรมตอบสนองต่อความแตกต่างของผู้เรียน (\bar{x} = 4.00, S.D. = 0.00) 4.1) นักเรียนสรุปความรู้ด้วยตนเอง (\bar{x} = 4.33, S.D. = 0.58)

2.2 ผลการพิจารณาความเหมาะสมของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพุทปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ตามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน ดังตาราง 4

ตาราง 4 แสดงผลการพิจารณาความเหมาะสมของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพุทปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ตามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน

ที่	รายการประเมิน	คะแนนความคิดเห็นของ			\bar{x}	S.D.	ระดับความเหมาะสม
		ผู้เชี่ยวชาญคนที่					
		1	2	3			
1	มาตรฐานการเรียนรู้						
	1.1 สอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้	4	5	5	4.67	0.58	มากที่สุด
	1.2 สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้	4	5	5	4.67	0.58	มากที่สุด
2	จุดประสงค์การเรียนรู้						
	2.1 จุดประสงค์การเรียนรู้มีความสอดคล้องกับผลการเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
	2.2 จุดประสงค์การเรียนรู้มุ่งเน้นพัฒนาความสามารถด้านการอ่านภาษาไทย	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
3	สาระสำคัญ						
	3.1 สาระสำคัญถูกต้องตามเนื้อหาในบทเรียน	5	4	5	4.67	0.58	มากที่สุด
	3.2 สาระสำคัญมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด

ที่	รายการประเมิน	คะแนนความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญคนที่			\bar{x}	S.D.	ระดับ ความ เหมาะสม
		1	2	3			
4	สาระการเรียนรู้						
	4.1 สาระการเรียนรู้สอดคล้องและ เชื่อมโยงกับสาระสำคัญ	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
	4.2 สาระการเรียนรู้สอดคล้องกับ หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้น พื้นฐาน พ.ศ.2551	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
5	สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน						
	5.1 สมรรถนะสอดคล้องกับขั้นตอน การจัดการเรียนรู้	5	4	4	4.33	0.58	มาก
6	คุณลักษณะอันพึงประสงค์						
	6.1 คุณลักษณะอันพึงประสงค์ สามารถเกิดขึ้นได้จริงในขั้นตอนการ จัดการเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
7	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้						
	7.1 สอดคล้องกับมาตรฐานการ เรียนรู้/ตัวชี้วัด	4	5	5	4.67	0.58	มากที่สุด
	7.2 สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้	4	5	5	4.67	0.58	มากที่สุด
	7.3 สอดคล้องกับจุดประสงค์การ เรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
	7.4 สอดคล้องกับสาระสำคัญ	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
	7.5 ผสมผสานเนื้อหาภายในกลุ่ม สาระการเรียนรู้และระดับชั้น	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
	7.6 ขั้นตอนดำเนินการจัดกิจกรรม การเรียนรู้มีความชัดเจนและ น่าสนใจ	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
	7.7 เหมาะสมกับเนื้อหาและเวลา เรียน	4	5	4	4.33	0.58	มาก
	7.8 กิจกรรมการเรียนรู้เป็นไปตาม ทฤษฎีทฤษฎีทั้ง 9 ด้าน	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
	7.9 ส่งเสริมให้นักเรียนแสดงความ คิดเห็นและยอมรับความคิดเห็นของ ผู้อื่น	4	5	5	4.67	0.58	มากที่สุด
	7.10 มุ่งเน้นให้นักเรียนเกิด	5	4	5	4.67	0.58	มากที่สุด

ที่	รายการประเมิน	คะแนนความคิดเห็นของ			\bar{x}	S.D.	ระดับ ความ เหมาะสม
		ผู้เชี่ยวชาญคนที่					
		1	2	3			
	ความสามารถด้านการอ่าน ภาษาไทย						
8	สื่อและแหล่งการเรียนรู้						
	8.1 สื่อและแหล่งเรียนรู้มีความ เหมาะสมกับช่วงวัยของผู้เรียน	4	5	5	4.67	0.58	มากที่สุด
	8.2 สื่อและแหล่งเรียนรู้สามารถ พัฒนาความสามารถด้านการอ่าน ภาษาไทยของผู้เรียนได้	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
9	การวัดและประเมินผล						
	9.1 การวัดและประเมินผล สอดคล้องกับความสามารถด้านการ อ่านภาษาไทย	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
	9.2 การวัดและประเมินผล สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
	รวม				4.83	0.24	มากที่สุด

จากตาราง 4 พบว่า ผลการพิจารณาความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้โดยกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ตามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน โดยภาพรวมมีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.83$, S.D. = 0.24) เมื่อพิจารณาในแต่ละด้าน พบว่า ด้านที่มีความเหมาะสมมากที่สุด คือ 2.1 จุดประสงค์การเรียนรู้มีความสอดคล้องกับผลการเรียนรู้ ($\bar{x} = 5.00$, S.D. = 0.00) 7.4 สอดคล้องกับสาระสำคัญ ($\bar{x} = 5.00$, S.D. = 0.00) 9.1 การวัดและประเมินผลสอดคล้องกับความสามารถด้านการอ่านภาษาไทย ($\bar{x} = 5.00$, S.D. = 0.00) และด้านที่มีความเหมาะสมน้อยที่สุดคือ 5.1 สมรรถนะสอดคล้องกับขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ ($\bar{x} = 4.33$, S.D. = 0.58) รองลงมา คือ 7.7) เหมาะสมกับเนื้อหาและเวลาเรียน ($\bar{x} = 4.33$, S.D. = 0.58)

3. ผลการประเมินประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้การใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

3.1 ผลการประเมินประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้การใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอนุบาลบรรพตพิสัย(วัดส้มเสี้ยว) สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครสวรรค์

เขต 2 จำนวน 3 คน ผลการพิจารณาพบว่า ความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้ในด้านการอ่านภาษาไทย แสดงดังตาราง 5

ตาราง 5 แสดงผลการพิจารณาความเหมาะสมด้านเนื้อหา ภาษาและเวลาของกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย และการปรับปรุงแก้ไข สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1/1 โรงเรียนอนุบาลบรรพตพิสัย อำเภอบรรพตพิสัย จังหวัดนครสวรรค์ จำนวน 3 คน โดยการทดลองแบบเดี่ยว (1:1)

กิจกรรม ที่	รายการที่ตรวจสอบ				
	ด้านเนื้อหา	ด้านภาษา	ด้านเวลา	ด้านกิจกรรม	การปรับปรุงแก้ไข
1	เนื้อหาที่ใช้ ในกิจกรรม การเรียนรู้ มีความ เหมาะสม	ใบงานมี ตัวอักษร ขนาดเล็ก ไม่น่าสนใจ ไม่เหมาะกับ นักเรียนชั้น ประถมศึกษา ปีที่ 1	เวลาที่ใช้ ในกิจกรรม การเรียนรู้ มีความ เหมาะสม	กิจกรรม ที่ใช้ในกิจกรรม การเรียนรู้ มีความ เหมาะสม	แก้ไขใบงาน ให้มีขนาดใหญ่ ชัดเจนมากยิ่งขึ้น มีความสวยงาม น่าสนใจเหมาะกับ นักเรียน
2	เนื้อหาที่ใช้ ในกิจกรรม การเรียนรู้ มีความ เหมาะสม	ใบงานมี ตัวอักษร ขนาดเล็ก ไม่น่าสนใจ ไม่เหมาะกับ นักเรียนชั้น ประถมศึกษา ปีที่ 1	กิจกรรมสั้น สุดท้ายใช้ เวลาเยอะ ทำให้การทำ กิจกรรม ใช้เวลาเกิน เวลาที่ กำหนด	กิจกรรม ที่ใช้ในกิจกรรม การเรียนรู้ มีความ เหมาะสม	แก้ไขใบงาน ให้มีขนาดใหญ่ ชัดเจนมากยิ่งขึ้น มีความสวยงาม น่าสนใจเหมาะกับ นักเรียน และ จัดกิจกรรมให้ กระชับมากขึ้น
3	เนื้อหาที่ใช้ ในกิจกรรม การเรียนรู้ มีความ	ใบงานมี ตัวอักษร ขนาดเล็ก ไม่น่าสนใจ	เวลาที่ใช้ใน กิจกรรมการ เรียนรู้ มีความ	กิจกรรม ที่ใช้ในกิจกรรม การเรียนรู้ มีความ	แก้ไขใบงาน ให้มีขนาดใหญ่ ชัดเจนมากยิ่งขึ้น มีความสวยงาม

กิจกรรม ที่	รายการที่ตรวจสอบ				
	ด้านเนื้อหา	ด้านภาษา	ด้านเวลา	ด้านกิจกรรม	การปรับปรุงแก้ไข
	เหมาะสม	ไม่เหมาะสมกับ นักเรียนชั้น ประถมศึกษา ปีที่ 1	เหมาะสม	เหมาะสม	น่าสนใจเหมาะสมกับ นักเรียน
4	เนื้อหาที่ใช้ ในกิจกรรม การเรียนรู้มี ความ เหมาะสม	ใบงาน มีตัวอักษร ขนาดเล็ก ไม่น่าสนใจ ไม่เหมาะสม นักเรียนชั้น ประถมศึกษา ปีที่ 1	เวลาที่ใช้ใน กิจกรรมการ เรียนรู้มี ความ เหมาะสม	กิจกรรม ที่ใช้ในกิจกรรม การเรียนรู้ มีความ เหมาะสม	แก้ไขใบงาน ให้มีขนาดใหญ่ ชัดเจนมากยิ่งขึ้น มีความสวยงาม น่าสนใจเหมาะสม นักเรียน
5	เนื้อหาที่ใช้ ในกิจกรรม การเรียนรู้มี ความ เหมาะสม	ใบงานมี ตัวอักษร ขนาดเล็ก ไม่ น่าสนใจ ไม่ เหมาะสม นักเรียนชั้น ประถมศึกษา ปีที่ 1	เวลาที่ใช้ใน กิจกรรมการ เรียนรู้มี ความ เหมาะสม	กิจกรรม ที่ใช้ในกิจกรรม การเรียนรู้ มีความ เหมาะสม	แก้ไขใบงาน ให้มีขนาดใหญ่ ชัดเจนมากยิ่งขึ้น มีความสวยงาม น่าสนใจเหมาะ กับนักเรียน
6	เนื้อหาที่ใช้ ในกิจกรรม การเรียนรู้ มีความ เหมาะสม	ใบงานมี ตัวอักษร ขนาดเล็ก ไม่น่าสนใจ ไม่เหมาะสม นักเรียนชั้น ประถมศึกษา ปีที่ 1	เวลาที่ใช้ใน กิจกรรม การเรียนรู้ มีความ เหมาะสม	กิจกรรม ที่ใช้ในกิจกรรม การเรียนรู้ มีความ เหมาะสม	แก้ไขใบงาน ให้มีขนาดใหญ่ ชัดเจนมากยิ่งขึ้น มีความสวยงาม น่าสนใจเหมาะ กับนักเรียน

จากตาราง 5 พบว่า ผลการพิจารณาความเหมาะสมด้านเนื้อหา ภาษาและเวลาของ กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ใน 6 เรื่อง คือ 1 สระอวั 2 สระอัว 3 สระเอ็ยะ 4 สระเอ็ย 5 สระเอ็อะ 6 สระเอ็อ พบว่า ด้านภาษา ในกิจกรรมที่ 1-6 ใบงานของนักเรียนมีตัวอักษรที่มีขนาดเล็ก และใบงานไม่น่าสนใจไม่เหมาะกับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ทำให้นักเรียน ทำใบงานไม่สะดวกในการมองเห็น แก้ไขปัญหาโดยการแก้ไขใบงานใหม่ทั้งหมด ทำให้มีขนาดใหญ่ขึ้น และมีความน่าสนใจมากยิ่งขึ้น ด้านเวลา กิจกรรมที่ 2 ใช้เวลามากในการจัดกิจกรรมในขั้นสุดท้าย ทำให้เวลาเกินที่กำหนด

ตาราง 6 แสดงผลการพิจารณาความเหมาะสมด้านเนื้อหา ภาษาและเวลาของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1/1 โรงเรียนอนุบาลบรรพตพิสัย อำเภอ บรรพตพิสัย จังหวัดนครสวรรค์ จำนวน 3 คน โดยการทดลองแบบเดี่ยว (1:1)

ร้อยละของค่าเฉลี่ยระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา (เนื้อหาที่)						ร้อยละของคะแนน จากการทดสอบ ความสามารถ ด้านการอ่านภาษาไทย
1	2	3	4	5	6	
30.00	50.00	53.33	60.00	66.67	66.67	56.67
ประสิทธิภาพกระบวนการ = 54.44						ประสิทธิภาพผลลัพธ์ = 56.67
$E1/E2 = 54.44/56.67$						

จากตาราง 6 พบว่า ผลการพิจารณาความเหมาะสมด้านเนื้อหา ภาษาและเวลาของ กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 3 คน นักเรียนทำกิจกรรมการเรียนรู้จำนวน 6 กิจกรรม ค่าคะแนนเฉลี่ยที่นักเรียนทำได้ คิดเป็นร้อยละ 54.44 และค่าคะแนนเฉลี่ยจากแบบทดสอบหลังเรียน คิดเป็นร้อยละ 56.67 ซึ่งกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทยมีประสิทธิภาพอยู่ในเกณฑ์ 54.44/56.67 ซึ่งไม่เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ 75/75 จึงต้องปรับปรุงแก้ไขต่อไป

3.2 ผลการประเมินประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ผ่านการแก้ไขแล้ว ไป

ทดลองใช้กับนักเรียน โรงเรียนอนุบาลบรรพตพิสัย (วัดส้มเสี้ยว) สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษานครสวรรค์ เขต 2 จำนวน 9 คน ผลการพิจารณาพบว่า ความเหมาะสมของกิจกรรม การเรียนรู้ในด้านการอ่านภาษาไทย แสดงดังตาราง 7

ตาราง 7 แสดงผลการพิจารณาความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 กับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1/1 โรงเรียนอนุบาลบรรพตพิสัย อำเภอบรรพตพิสัย จังหวัดนครสวรรค์ จำนวน 9 คน โดยการทดลองแบบเดี่ยว (1:10)

ร้อยละของค่าเฉลี่ยระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา (เนื้อหาที่)						ร้อยละของคะแนน จากการทดสอบ ความสามารถ ด้านการอ่านภาษาไทย
1	2	3	4	5	6	
47.78	61.11	66.67	74.44	76.67	81.11	68.89
ประสิทธิภาพกระบวนการ = 67.96						ประสิทธิภาพผลลัพธ์ = 68.89
$E1/E2 = 67.96/68.89$						

จากตาราง 7 พบว่า ผลการพิจารณาความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 9 คน นักเรียนทำกิจกรรมการเรียนรู้จำนวน 6 กิจกรรม ค่าคะแนนเฉลี่ยที่นักเรียนทำได้ คิดเป็นร้อยละ 67.96 และค่าคะแนนเฉลี่ยจากแบบทดสอบหลังเรียนคิดเป็นร้อยละ 68.89 ซึ่งกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย มีประสิทธิภาพอยู่ในเกณฑ์ 67.96/68.89 ซึ่งไม่เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ 75/75

3.3 ผลการประเมินประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้การการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ทดลองใช้กับนักเรียน โรงเรียนอนุบาลบรรพตพิสัย (วัดส้มเสี้ยว) สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษานครสวรรค์ เขต 2 จำนวน 26 คน ผลการพิจารณาพบว่า ความเหมาะสมของกิจกรรม การเรียนรู้ในด้านการอ่านภาษาไทย แสดงดังตาราง 8

ตาราง 8 แสดงผลการพิจารณาความเหมาะสมด้านเนื้อหา ภาษาและเวลาของกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1/1 โรงเรียนอนุบาลบรรพตพิสัย อำเภอบรรพตพิสัย จังหวัดนครสวรรค์ จำนวน 26 คน โดยการทดลองแบบเดี่ยว (1:100)

ร้อยละของค่าเฉลี่ยระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา (เนื้อหาที่)						ร้อยละของคะแนน จากการทดสอบ ความสามารถ ด้านการอ่านภาษาไทย
1	2	3	4	5	6	
72.69	73.08	74.23	76.92	80.38	79.62	78.08
ประสิทธิภาพกระบวนการ = 76.15						ประสิทธิภาพผลลัพธ์ = 78.08
E1/E2 = 76.15/78.08						

จากตาราง 8 พบว่า ผลการพิจารณาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 26 คน นักเรียนทำกิจกรรมการเรียนรู้จำนวน 6 กิจกรรม ค่าคะแนนเฉลี่ยที่นักเรียนทำได้คิดเป็นร้อยละ 76.15 และค่าคะแนนเฉลี่ยจากแบบทดสอบหลังเรียนคิดเป็นร้อยละ 78.08 ซึ่งหมายความว่า ของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทยมีประสิทธิภาพอยู่ในเกณฑ์ 76.15/78.08 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ 75/75 แสดงให้เห็นว่า กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพ

ขั้นตอนที่ 2 การเปรียบเทียบความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา

1. ผลการเปรียบเทียบความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา ดังตาราง 9

ตาราง 9 ผลการเปรียบเทียบความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา

การทดสอบ	n	คะแนนเต็ม	\bar{x}	S.D.	t	p
ก่อนการใช้	26	30	10.81	5.18	17.40*	0.000
หลังการใช้	26	30	25.65	5.05		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 9 พบว่า ความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา มีคะแนนเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 10.81 และ 25.65 ตามลำดับ และมีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 5.18 และ 5.05 ตามลำดับ เมื่อเปรียบเทียบคะแนนระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน พบว่า คะแนนสอบหลังเรียนของนักเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ขั้นตอนที่ 3 การศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

1. ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ดังตาราง 10

ตาราง 10 แสดงผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ที่	รายการประเมิน	N=26		ระดับความพึงพอใจ
		\bar{x}	S.D.	
1	ด้านครูผู้สอน			
1.1	ครูชี้แจงกิจกรรมการเรียนรู้ให้นักเรียนเข้าใจอย่างชัดเจน	5.00	0.00	มากที่สุด
1.2	ครูจัดแบ่งกลุ่มนักเรียนตามความสามารถอย่างเหมาะสม	4.96	0.20	มากที่สุด
1.3	ครูให้คำปรึกษา แนะนำ ดูแลนักเรียนในการเรียนรู้อย่างทั่วถึง	5.00	0.00	มากที่สุด
1.4	ครูส่งเสริมให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นใน	4.96	0.20	มากที่สุด

ที่	รายการประเมิน	N=26		ระดับ ความพึงพอใจ
		\bar{x}	S.D.	
	การเรียนรู้			
	1.5 ครูให้โอกาสนักเรียนซักถามปัญหา	4.96	0.20	มากที่สุด
	1.6 ครูส่งเสริมให้นักเรียนทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม และรายบุคคล	5.00	0.00	มากที่สุด
	1.7 ครูส่งเสริมให้นักเรียนมีความคิดริเริ่ม สร้างสรรค์และร่วมกันอภิปราย	4.92	0.27	มากที่สุด
	เฉลี่ย	4.97	0.12	มากที่สุด
2	ด้านเนื้อหา			
	2.1 เนื้อหาที่สอนเข้าใจง่าย เหมาะสมกับ ความสามารถของนักเรียน	5.00	0.00	มากที่สุด
	2.2 เนื้อหา ภาษา รูปแบบตรงกับความสนใจ และ ความต้องการของนักเรียน	4.96	0.20	มากที่สุด
	2.3 เนื้อหาเรียงลำดับจากเรื่องที่ย้ำไปหาเนื้อหา เรื่องที่ยาก	4.88	0.33	มากที่สุด
	2.4 เนื้อหาที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้เหมาะสมกับ เวลา	4.69	0.68	มากที่สุด
	เฉลี่ย	4.88	0.30	มากที่สุด
3	ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน			
	3.1 นักเรียนใช้สื่ออย่างหลากหลาย	5.00	0.00	มากที่สุด
	3.2 นักเรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมร่วมกัน	5.00	0.00	มากที่สุด
	3.3 กิจกรรมการเรียนรู้สนุกสนานและมีความ น่าสนใจ	5.00	0.00	มากที่สุด
	3.4 กิจกรรมการเรียนรู้ส่งเสริมให้นักเรียนเกิดการ เรียนรู้ด้านการอ่าน	5.00	0.00	มากที่สุด
	3.5 นักเรียนมีการแลกเปลี่ยนแสดงความคิดเห็น ซึ่งกันและกัน	4.81	0.49	มากที่สุด
	3.6 นักเรียนปฏิบัติกิจกรรมเป็นไปตามลำดับ ขั้นตอน	4.85	0.37	มากที่สุด

ที่	รายการประเมิน	N=26		ระดับ
		\bar{x}	S.D.	ความพึงพอใจ
	เฉลี่ย	4.94	0.14	มากที่สุด
4	ด้านการวัดและการประเมินผล			
4.1	นักเรียนทราบเกณฑ์การประเมินผลการเรียนรู้ ล่วงหน้า	4.81	0.49	มากที่สุด
4.2	นักเรียนได้รับการประเมินผลการเรียนรู้ อย่างสม่ำเสมอ	4.81	0.49	มากที่สุด
4.3	ครูใช้วิธีการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ที่หลากหลาย	4.77	0.51	มากที่สุด
	เฉลี่ย	4.79	0.49	มากที่สุด
	รวม	4.92	0.06	มากที่สุด

จากตาราง 10 พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจโดยรวมเท่ากับ 4.92 อยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณาแต่ละด้านพบว่า ด้านครูผู้สอนมีความพึงพอใจเท่ากับ 4.97 อยู่ในระดับมากที่สุด ด้านเนื้อหา มีความพึงพอใจเท่ากับ 4.88 อยู่ในระดับมากที่สุด ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน มีความพึงพอใจเท่ากับ 4.94 อยู่ในระดับมากที่สุด และด้านการวัดและการประเมินผลมีความพึงพอใจเท่ากับ 4.79 อยู่ในระดับมากที่สุด ด้านที่นักเรียนมีความพึงพอใจมากที่สุดคือด้านครูผู้สอน มีความพึงพอใจเท่ากับ 4.97 อยู่ในระดับมากที่สุด และด้านที่นักเรียนมีความพึงพอใจน้อยที่สุดคือด้านเนื้อหา มีความพึงพอใจเท่ากับ 4.88 อยู่ในระดับมากที่สุด

บทที่ 5

บทสรุป

การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ผู้วิจัยสรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ ดังนี้

สรุปผลการวิจัย

1. ผลการสร้างและหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ผู้วิจัยสรุปผลการวิจัย ตามเกณฑ์ 75/75 สรุปผลการวิจัยได้ ดังนี้

1.1 ผลการสร้างและหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในครั้งนี้ ได้กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 6 เนื้อหาได้แก่ เนื้อหาที่ 1 เรื่อง สระอว้ จำนวน 2 ชั่วโมง เนื้อหาที่ 2 เรื่อง สระอัว จำนวน 2 ชั่วโมง เนื้อหาที่ 3 เรื่อง สระเอียะ จำนวน 2 ชั่วโมง เนื้อหาที่ 4 เรื่อง สระเอียะ จำนวน 2 ชั่วโมง เนื้อหาที่ 5 เรื่อง สระเอือะ จำนวน 2 ชั่วโมง และเนื้อหาที่ 6 เรื่อง สระเอืออ จำนวน 2 ชั่วโมง โดยในแต่ละกิจกรรมการเรียนรู้ประกอบด้วย 4 ขั้นตอน ได้แก่ 1) ขั้นกระตุ้นสติปัญญา (Awaken the intelligence) 2) ขั้นขยายหรือเพิ่มพูนสติปัญญา (Amplify the Intelligences) 3) ขั้นสอน (Teach with/for the Intelligence) และ 4) ขั้นนำไปใช้ (Transfer)

1.2 ผลการตรวจสอบความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 พบว่าผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คน มีความเห็นว่าโดยภาพรวมของกิจกรรมการเรียนรู้และแผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด

1.3 ผลการหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 พบว่ากิจกรรมการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพเท่ากับ 76.15/78.08 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 75/75

2. ผลการเปรียบเทียบความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา พบว่านักเรียนมีความสามารถในการอ่านภาษาไทยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 พบว่าโดยภาพรวมมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยเพื่อพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ผู้วิจัยได้นำประเด็นที่สำคัญที่ค้นพบมาอภิปรายผล โดยแบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน ตามจุดมุ่งหมายของการวิจัย ดังนี้

1. จากการสร้างและหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 พบว่า ความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้จากการประเมินของผู้เชี่ยวชาญโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด และเมื่อนำกิจกรรมการเรียนรู้ไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 พบว่า กิจกรรมการเรียนรู้มีประสิทธิภาพเท่ากับ 76.15/78.08 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดคือ 75/75 ทั้งนี้เนื่องมาจากผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างกิจกรรมการเรียนรู้ตามลำดับขั้นตอน โดยเริ่มจากศึกษาและวิเคราะห์สาระสำคัญและสาระการเรียนรู้ที่จะจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยทำความเข้าใจกับหลักสูตร ทั้งหลักการ จุดมุ่งหมาย สาระและมาตรฐานการเรียนรู้ที่กำหนดไว้ในหลักสูตรแกนกลาง และหลักสูตรสถานศึกษา เพื่อเป็นแนวทางในการวางแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ศึกษาหลักการหาประสิทธิภาพของชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2556) อีกทั้งศึกษาแนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยได้ศึกษาเอกสาร ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมการเรียนรู้โดยทฤษฎีพหุปัญญาตามแนวคิด Lazear (1991 cited in Richards and Rogers 2001) เพื่อกำหนดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยผู้วิจัยได้พัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยเน้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมและลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ฝึกความสามารถการอ่านภาษาไทย ผู้วิจัยได้ดำเนินการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยนำไปหาประสิทธิภาพก่อนนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง โดยนำมาหาประสิทธิภาพของนักเรียน 3 คน พบว่า กิจกรรมการเรียนรู้ที่ 1-6 มีประสิทธิภาพกระบวนการเท่ากับ 30.00, 50.00, 53.33, 60.00, 66.77 และ 66.67 ตามลำดับ มีประสิทธิภาพเท่ากับ 54.44 และมีประสิทธิภาพผลลัพธ์เท่ากับ 56.67 นั่นคือ กิจกรรมการเรียนรู้มีประสิทธิภาพเท่ากับ 54.44/56.67 ซึ่งไม่เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดคือ 75/75 จึงได้ นำกิจกรรมไปปรับปรุงแก้ไข การที่ประสิทธิภาพต่ำกว่าเกณฑ์ เนื่องจากผู้เรียนยังไม่เคยเรียนด้วยกิจกรรมนี้มาก่อนและใบงานไม่น่าสนใจ ตัวอักษรมีขนาดเล็ก ประกอบกับผู้วิจัยยังไม่ได้ทดลอง

กับกลุ่มใดมาก่อน จึงยังไม่ทราบว่ากิจกรรมนี้มีปัญหา อุปสรรคกับผู้เรียน นอกจากนี้ในด้านภาษาที่ใช้ อธิบายและเวลาในการทำกิจกรรมมีจำกัด จากนั้นผู้วิจัยนำกิจกรรมการเรียนรู้มาหาประสิทธิภาพกับนักเรียนจำนวน 9 คน พบว่า กิจกรรมการเรียนรู้ที่ 1-6 มีประสิทธิภาพกระบวนการเท่ากับ 47.78, 61.11, 66.67, 74.44, 76.67 และ 81.11 ตามลำดับมีประสิทธิภาพกระบวนการเท่ากับ 67.96 และมีประสิทธิภาพผลลัพธ์เท่ากับ 68.89 นั่นคือกิจกรรมการเรียนรู้มีประสิทธิภาพเท่ากับ 67.96/68.89 ซึ่งไม่เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดคือ 75/75 จึงได้นำกิจกรรมไปปรับปรุงแก้ไข การที่ประสิทธิภาพต่ำกว่าเกณฑ์ เนื่องจาก ผู้เรียนยังไม่เคยเรียนด้วยกิจกรรมนี้มาก่อน ประกอบกับผู้วิจัยได้นำปัญหาามาแก้ไข แต่ทราบว่ากิจกรรมนี้มีปัญหาอุปสรรคกับผู้เรียน นอกจากนี้ในด้านภาษาที่ใช้ อธิบายและเวลาในการทำกิจกรรมมีจำกัด จากนั้นผู้วิจัยนำกิจกรรมการเรียนรู้มาหาประสิทธิภาพกับนักเรียนจำนวน 26 คน พบว่า กิจกรรมการเรียนรู้ที่ 1-6 มีประสิทธิภาพกระบวนการเท่ากับ 72.69, 73.08, 74.23, 76.92, 80.38, และ 79.62 ตามลำดับมีประสิทธิภาพกระบวนการเท่ากับ 76.15 และมีประสิทธิภาพผลลัพธ์เท่ากับ 78.08 นั่นคือกิจกรรมการเรียนรู้มีประสิทธิภาพเท่ากับ 76.15/78.08 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดคือ 75/75 การที่ประสิทธิภาพเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด เนื่องจากผู้วิจัยนำกิจกรรมไปปรับปรุงแก้ไข และนำไปทดลองใช้กับผู้เรียนที่ไม่เคยเรียนด้วยกิจกรรมนี้มาก่อน ประกอบกับผู้วิจัยเคยทดลองมาก่อนแล้ว จึงทำให้ผู้วิจัยทราบว่ากิจกรรมนี้มีปัญหา อุปสรรคกับผู้เรียนในด้านใดบ้าง ดังนั้นจึงทำให้ประสิทธิภาพเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด จากนั้นนำมาหาประสิทธิภาพกับนักเรียนจำนวน 26 คน พบว่า กิจกรรมการเรียนรู้ที่ 1-6 มีประสิทธิภาพกระบวนการเท่ากับ 72.69, 73.08, 74.23, 76.92, 80.38, และ 79.62 ตามลำดับมีประสิทธิภาพกระบวนการเท่ากับ 76.15 และมีประสิทธิภาพผลลัพธ์เท่ากับ 78.08 นั่นคือกิจกรรมการเรียนรู้มีประสิทธิภาพเท่ากับ 76.15/78.08 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดคือ 75/75 เนื่องมาจากผู้วิจัยได้รับคำแนะนำที่ดีจากผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งแต่ละท่านเป็นบุคลากรที่มีความสามารถในด้านการพัฒนาหลักสูตร และการสอน ด้านการวัดและประเมินผล รวมถึงด้านการสอนภาษาไทยในระดับโรงเรียน จึงส่งผลให้กิจกรรมการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด

2. ผลการเปรียบเทียบความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา พบว่าความสามารถในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อพัฒนาการอ่านภาษาไทยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 25.65 คะแนน สูงกว่าก่อนเรียนซึ่งมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 10.81 คะแนน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้เนื่องมาจากกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา ที่ผู้วิจัยได้ทำตามแนวคิด Lazear (1991 cited in Richards and Rogers 2001) ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ขั้นตอนที่ 1 ขั้นกระตุ้นสติปัญญา (Awaken the intelligence) เป็นขั้นนำนักเรียนเข้าสู่เนื้อหาด้วยการกระตุ้นความสนใจของนักเรียนด้วยการใช้สื่อ และสื่อที่สามารถกระตุ้นการรับรู้ผ่านทางประสาทสัมผัสต่าง ๆ เพื่อกระตุ้นสติปัญญาในด้านที่นักเรียนมีอยู่แล้ว

ขั้นตอนที่ 2 ขั้นขยายหรือเพิ่มพูนสติปัญญา (Amplify the Intelligences) การเปิดโอกาสให้นักเรียนฝึกฝนสติปัญญาในด้านที่ได้รับการกระตุ้นมากขึ้นด้วยการทำกิจกรรมเพิ่มเติม หรือชิ้นงานเพื่อทบทวนความรู้

ขั้นตอนที่ 3 ขั้นสอน (Teach with/for the Intelligence) นักเรียนที่ได้รับการกระตุ้นสติปัญญาในขั้นแรกไปแล้วแต่ก็ยังขาดความเข้าใจ ผู้สอนต้องทำการสอนและให้นักเรียนใช้สติปัญญาในด้านที่ตนไม่ถนัดให้ได้รับการฟื้นฟู

ขั้นตอนที่ 4 ขั้นนำไปใช้ (Transfer) สรุปสิ่งที่เกิดขึ้นได้ด้วยตนเอง หรือนักเรียนสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองเป็นขั้นการสอนสุดท้ายซึ่งผู้เรียนทุกคนจะได้นำความรู้ที่ได้เรียนรู้ผ่านกิจกรรมพหุปัญญาที่หลากหลายจากขั้นกระตุ้น ขั้นขยายและขั้นสอนมาประยุกต์ใช้หรือสร้างสรรค์ผลงานของตนเอง เนื่องจากผู้วิจัยได้นำรูปแบบพหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้เป็นรูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาศักยภาพและความถนัดของผู้เรียน โดยผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติกิจกรรมด้วยตนเอง ได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ได้วิเคราะห์กิจกรรมการเรียนรู้ ได้สร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง และนำเอาสิ่งที่เรียนรู้นั้นไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน ซึ่งตรงตามหลักการการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยครูจะเข้าไปมีบทบาทในกิจกรรมการเรียนรู้ นั้น ๆ ซึ่งในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญาที่ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้นเป็นการจัดกิจกรรมที่ผู้วิจัยได้นำเอาทักษะมาผสมผสานเข้าไปในกระบวนการจัดการเรียนรู้โดยใช้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา ทำให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้ในแต่ละด้าน และทำให้นักเรียนพัฒนาทักษะการเรียนรู้ด้านการอ่านได้ดีขึ้น เป็นการตอบสนองความต้องการที่หลากหลายตามความสามารถ และความถนัดที่แตกต่างกันของนักเรียนทั้ง 9 ด้าน นักเรียนได้เรียนรู้ตามความสามารถเต็มตามศักยภาพ ดังนั้น ในแต่ละขั้นตอนและแต่ละปัญญาเสริมสร้างความสามารถในการอ่าน ให้ผู้เรียนเกิดทักษะการเรียนรู้ในแต่ละด้านได้รู้ความถนัด ความสามารถของแต่ละบุคคล จนเกิดเป็นการเรียนรู้ และยังทำให้นักเรียนมีความสามารถในการอ่านที่เกิดจากพหุปัญญาในทุกด้านที่นำมาใช้ในการจัดการเรียนรู้ ผลการวิจัยนี้คล้ายกับผลการวิจัยของกาญจนา ไชยชาติ (2560) ทำการวิจัยเรื่อง "การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทยโดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาชั้นประถมศึกษาปีที่ 1" พบว่าการใช้กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทยโดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาทำให้มีประสิทธิภาพเท่ากับ 80.28/85.30 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ผู้เรียนที่เรียนตามแผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญา มีความสามารถในการคิดวิเคราะห์ หลังเรียนเพิ่มขึ้นจากก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของสุพิตร สมหนองหว้า (2547, น. 178-183) ได้วิจัยเรื่องการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่องที่ยวรอบ

หมู่บ้านโดยใช้กิจกรรมตามทฤษฎีพหุปัญญา สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 พบว่ารูปแบบการสอนตามแนวทฤษฎีพหุปัญญา สามารถพัฒนาความสามารถด้านภาษากระบวนการคิดเชิงเหตุผลและสนองความแตกต่างระหว่างบุคคล และความสามารถเฉพาะด้าน ของนักเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3. จากการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ผู้วิจัยได้วางกรอบการประเมินความพึงพอใจไว้ 4 องค์ประกอบ คือ

1. ด้านครูผู้สอน ประเมินการจัดกิจกรรมของครูผู้สอน
2. ด้านเนื้อหา ประเมินความเหมาะสมของเนื้อหา และกิจกรรมการเรียนรู้
3. ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน ประเมินความน่าสนใจของกิจกรรมการเรียนรู้
4. ด้านการวัดและการประเมินผล ประเมินผลที่เกิดขึ้นกับนักเรียนโดยใช้กิจกรรมการ

เรียนรู้

จากการวิเคราะห์ผลข้อมูลจากการตอบแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อโดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 พบว่า โดยภาพรวมนักเรียนส่วนใหญ่มีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญาในระดับมากที่สุด ทั้งนี้เพราะกิจกรรมการเรียนรู้มีลักษณะช่วยส่งเสริมให้นักเรียนมีความสามารถด้านการอ่านภาษาไทย อีกทั้งสามารถนำความรู้ที่ได้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน และที่สำคัญเป็นกิจกรรมที่สนุกสนาน ตื่นเต้น น่าสนใจ ไม่น่าเบื่อ เนื้อหาที่มีความน่าสนใจใกล้ตัวผู้เรียน ช่วยส่งเสริมให้นักเรียนมีความมั่นใจในการอ่านภาษาไทย ส่งเสริมกระบวนการทำงานกลุ่ม โดยการจัดกิจกรรมจะมุ่งเน้นให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมและได้ลงมือปฏิบัติจริงทุกขั้นตอน นอกจากนี้นักเรียนมีความพึงพอใจกิจกรรม ทำให้นักเรียนรู้สึกสนุกและให้ความรู้สึกตนเองได้พัฒนาการอ่านอย่างเต็มที่ ดังนั้นความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการใช้กิจกรรมการเรียนรู้ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาในระดับมากที่สุด

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ใช้ทฤษฎีพหุปัญญา นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ทำแบบฝึกหัดจำนวนมาก ๆ ทำให้นักเรียนเมื่อยล้าไม่สามารถทำได้ครบ ควรออกแบบให้เหมาะสมกับพัฒนาการของนักเรียนไม่มากหรือน้อยเกินไป

1.2 เวลาที่ใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้อาจยืดหยุ่นได้ตามความเหมาะสม ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความคิดเห็นของผู้สอน โดยคำนึงถึงข้อจำกัดด้านเนื้อหา ความยากง่าย และความพร้อมของผู้เรียนเป็นสำคัญ

1.3 แบบฝึกหัดควรใช้รูปภาพประกอบ ทำให้นักเรียนมีความสุข และมีความเพลิดเพลินในการเรียนรวมทั้งยังทำให้นักเรียนเกิดความจำได้ดีขึ้น

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรนำปัญญาด้านที่นักเรียนมีความถนัดมาออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ ให้ตรงกับ ความถนัด ความสามารถของผู้เรียน

2. ควรมีการประเมินวัดความสามารถของผู้เรียนในแต่ละด้าน เพื่อหาความถนัดของผู้เรียนว่ามีความถนัดในด้านใดบ้าง แล้วจึงมาออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรมวิชาการ. (2546). *การจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: องค์การรับสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ: กระทรวง ศึกษาธิการ.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2546). *การส่งเสริมนิสัยรักการอ่าน*. กรุงเทพฯ: สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน.
- การุณนันทน์ รัตน์แสนวงษ์. (2548). *การใช้ภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: ศูนย์หนังสือมหาวิทยาลัยศรีปทุม.
- กาญจนา ไชยชาติ. (2550). *การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทยโดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาชั้นประถมศึกษาปีที่ 1*. (ปริญญามหาบัณฑิต). มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ชั้นทอง สีพิกา. (2550). *การเปรียบเทียบผลการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่องรักเมืองไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนด้วยกิจกรรมแบบปกติที่ประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญากับการจัดกิจกรรมแบบ 4 MAT*. (ปริญญามหาบัณฑิต). มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- จิตรลดา ไผ่ตรีจิตต์. (2549). *การศึกษานิสัยรักการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตบางพลัด*. (ปริญญามหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- จุไรรัตน์ ลักษณะศิริ และบายน อิมสารานู. (2548). *ภาษากับการสื่อสาร*. กรุงเทพฯ: ที.เพรส.เจือ สตะเวทิน.
- จรัสกร เล็กตระกูล. (2553). *การศึกษาศามารถอ่านคำและความสนใจในการอ่านของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจากการใช้ชุดพัฒนาทักษะการอ่าน*. (ปริญญามหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ฉวีวรรณ คูหาภินันท์. (2542). *การอ่านและการส่งเสริมการอ่าน (Reading and Reading Promotion)*. กรุงเทพฯ: ศิลปาบรรณาการ.
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์. (2545). *เอกสารประกอบการสอนชุดวิชาเทคโนโลยีการศึกษา หน่วยที่ 8-15*. กรุงเทพฯ: สำนักเทคโนโลยีทางการศึกษามหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมธิราช.
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์. (2523). “การผลิตชุดการเรียนการสอน” *เทคโนโลยีและสื่อการศึกษา เล่ม 3 หน่วยที่ 11-15*. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมธิราช.

- ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์. (2552). 80 นวัตกรรมจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ. กรุงเทพฯ: แดเน็กซ์ อินเทอร์เน็ตคอร์ปอเรชั่น.
- ฐะปะนีย์ นาครทรรพ. (2547). ภาษาไทยวันนี้ เล่ม 3 ส่วนภาษาไทยในการสื่อสาร. กรุงเทพฯ: ครูสภาลาดพร้าว.
- ทิพย์วิมล พัวเจริญสิน. (2552). การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาราชบุรีเขต 2 ที่มีเพศและระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนแตกต่างกัน. (ปริญญามหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ธนู ทดแทนคุณ และกานต์รวี แพทย์พิทักษ์. (2552). ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร (3). กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2537). การพัฒนาการสอน. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2543). การพัฒนาการสอน. กรุงเทพฯ: ชมรมเด็ก.
- บุญเกื้อ ควรหาเวช. (2542). นวัตกรรมการศึกษา (4). กรุงเทพฯ: เอส อาร์ พรินติ้ง.
- บุญเกื้อ ควรหาเวช. (2530). นวัตกรรมทางการศึกษา. (3). กรุงเทพฯ: เจริญวิทย์การพิมพ์.
- ประทีนทิพย์ พรไชยยา. (2552). “การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การคิดวิเคราะห์และเจตคติต่อการเรียนภาษาไทย ชุดภาษาเพื่อชีวิต(ภาษาพาที) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีพหุปัญญากับการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา”. (ปริญญามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ประสาธน์ เนิ่งเฉลิม. (2547). “บทความวิชาการ” วารสารนวัตกรรมการเรียนการสอน. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ประวีตร ชูศิลป์. (2524). หลักการประเมินผลวิทยาศาสตร์แผนใหม่. กรุงเทพฯ: ภาคพัฒนาตำราและเอกสารวิชาการ กรมการฝึกหัดหัดครู.
- ประยูร ยืนยิ่ง. (2552). ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทยเรื่องการอ่านและการเขียนคำที่มีสระประสมชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ตามแนวคิดทฤษฎีพหุปัญญา. (ปริญญามหาบัณฑิต). มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ไพพรรณ อินทนิล. (2546). การส่งเสริมการอ่าน. กรุงเทพฯ: ชลบุรีการพิมพ์.
- ไพรินทร์ พึ่งพงษ์. (2556). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านและการเขียนสะกดคำที่มีสระประสมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา แผนผังความคิดและแบบฝึกเสริมทักษะ. (ปริญญามหาบัณฑิต). นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- พรทิพย์ ชาตะรัตน์. (2545). การอ่านเครื่องมือในการแสวงหาความรู้. วารสารวิชาการ (5)1 (มกราคม). 59-62.

- เยาวพา เดชะคุปต์. (2553). การพัฒนารูปแบบพหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้สำหรับการจัดการศึกษาในบริบทของสังคมไทย. วารสารศรีนครินทร์วิจัยและพัฒนา (สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์), 2(1), 133-145. <https://so04.tci-thaijo.org/index.php/swurd/article/view/32889>
- ลาวัญญ์ สังข์พันธานนท์ และคณะ. (2549). การอ่านเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิต มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. มหาสารคาม: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- วาโร เพ็งสวัสดิ์. (2546). การวิจัยในชั้นเรียน. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์. (2545). เอกสารประกอบการสอนวิชา 0506703 พัฒนาการเรียนการสอน. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- วัฒนาพร ระงับทุกข์. (2547). เทคนิคและกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ.2544. กรุงเทพฯ: พริกหวานกราฟฟิค.
- วันทนา เมืองจันทร์. (2547). การปลูกฝังนิสัยรักการอ่านให้แก่เด็กวัยเรียน. วิทยากรย, (มกราคม-มีนาคม 2547), 24-31
- วิมล จิโรจพันธุ์ และคณะ. (2546). กรอบมาตรฐานการเรียนรู้และสาระการเรียนรู้หมวดวิชาภาษาไทย. กรุงเทพฯ: บรรณกิจ.
- วัฒนา เพ็ชรวงค์. (2542). พฤติกรรมและความพึงพอใจของประชาชนที่มีต่อการใช้บริการ 13. (ปริญญามหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- ศรีสุดา จรียากุล. (2543). “นวัตกรรมการเรียนการสอน” เอกสารการสอนชุดวิชาการระบบการเรียนการสอนหน่วยที่ 8-15. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมธราช.
- ศุภรณ์ ภูวัต. (2553). การพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนมัธยมนาคนาวาอุปถัมภ์ เขตสวนหลวง กรุงเทพมหานคร. (ปริญญามหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทร์วิโรฒ.
- ศิริวรรณ เสรีรัตน์. (2538). พฤติกรรมผู้บริโภค ฉบับสมบูรณ์. กรุงเทพฯ: วิสิทธิ์วัฒนา.
- ศิวกันท์ ปทุมสูติ. (2540). การอ่านเพื่อชีวิต. กรุงเทพฯ: ต้นอ้อ.
- สุพิตร สมหนองหว้า. (2547). “การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่องที่รวบรวมหมู่บ้านโดยใช้กิจกรรมตามทฤษฎีพหุปัญญา สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1”. (ปริญญามหาบัณฑิต). มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- สุพิน บุญช่วงค์. (2538). หลักการสอน (8). กรุงเทพฯ: สถาบันราชภัฏสวนดุสิต.
- สุวัฒน์ วิวัฒน์านนท์. (2552). ทักษะการอ่าน คิดวิเคราะห์และเขียน. นนทบุรี: ซี.ซี.นอลติจ์ลิงคส์.
- สมพร ประมวลศิลป์ชัย. (2543). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและค่านิยมต่อภูมิปัญญาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนวิชาสังคมศึกษา โดยใช้ชุดการเรียนรู้ภูมิปัญญา

ไทยกับการใช้กระบวนการกลุ่มสัมพันธ์. (ปริญญามหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

สมชาย หอมยก. (2550). ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ: โครงการตำรามหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์.

สมพร จารุณี. (2549). การวางแผนการสอนสื่อและกระบวนการ. กรุงเทพมหานคร: กรมวิชาการ.

สมศักดิ์ คงเที่ยง และอัญชลี โพธิ์ทอง. (2542). การบริหารบุคลากรและการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์.

กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

อุษณีย์ อนุรุทธิวงศ์. (2551). สมอองอัศจรรย์ (3). กรุงเทพฯ: ข้าวฟ่าง.

อารี สันทรวี. (2542). พหุปัญญาในห้องเรียน วิธีการสอนเพื่อพัฒนาปัญญาหลายด้าน. กรุงเทพฯ : ศูนย์พัฒนาหนังสือกรมวิชาการ.

Maddox & Jean Viola, (2003), *Teacher Training in Multiple Intelligence Strategies and Cooperative Learning Structures to Effect a Change in the Classroom*”, Dissertation Abstracts International, 64(1), 112-A .

Toth, Kara Robin, (2003), *A Study of Teacher’s Perceptions and Implementation of Multiple Intelligence-Centered Instruction in a Connecticut Elementary School*, Dissertation Abstracts International, 63(11), 3846-A.

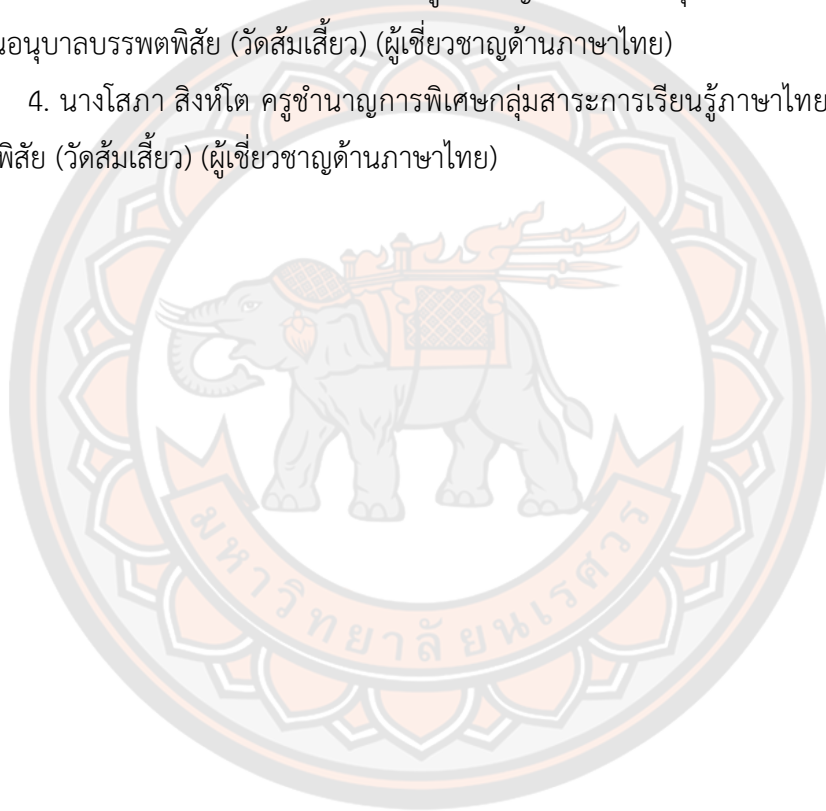
Richen, DaMara (2009). “*Third and Fifth Grade Teacher Practices and Perceptions: The Reading Achievement of at Risk Students in a Title Elementary School*,” Dissertation Abstracts International. 69(11): unpagged ; May.

ภาคผนวก ก รายชื่อผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

1. รองศาสตราจารย์ ดร.วารินทร์ แก้วอุไร อาจารย์ผู้สอนประจำคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนครสวรรค์ (ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการสอน)
2. รองศาสตราจารย์ ดร. กฤษยากาญจน์ โตพิทักษ์ อาจารย์ประจำคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนครสวรรค์ (ผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผล)
3. นางสาวณนันทพร โพธิ์อภัย ครูชำนาญการพิเศษกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โรงเรียนอนุบาลบรรพตพิสัย (วัดส้มเสี้ยว) (ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาไทย)
4. นางโสภา สิงห์โต ครูชำนาญการพิเศษกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โรงเรียนอนุบาลบรรพตพิสัย (วัดส้มเสี้ยว) (ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาไทย)

หนังสือขอความอนุเคราะห์ในการตรวจเครื่องมือ

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ บัณฑิตวิทยาลัย งานวิชาการ โทร. ๘๘๒๙

ที่ อว ๐๖๐๓.๐๒/ว ๓๘๒๒

วันที่ ๒๘ ธันวาคม ๒๕๖๕

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ตรวจแก้ไขเครื่องมือที่ใช้ในการค้นคว้าอิสระ

เรียน รองศาสตราจารย์ ดร.วารินทร์ แก้วอุไร

ด้วย นางสาวกมลวรรณ ชุมทอง รหัสประจำตัว ๖๔๐๙๐๐๖๙ นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน สังกัดบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร ได้ทำการค้นคว้าอิสระ เรื่อง “การพัฒนา กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีปัญหาเพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑” เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชำนาญ ปานางษ์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาการค้นคว้าอิสระ

ในการค้นคว้าอิสระเกี่ยวกับเรื่องนี้ บัณฑิตวิทยาลัย พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้ที่มีความรู้ ความเชี่ยวชาญในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแก้ไขเครื่องมือที่ใช้ในการค้นคว้าอิสระ ดังแนบมาพร้อมนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์

(รองศาสตราจารย์ ดร.พงศ์พันธ์ กิจสนาโยธิน)

รองคณบดีฝ่ายบริหาร ปฏิบัติราชการแทน

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ บัณฑิตวิทยาลัย งานวิชาการ โทร. ๘๘๒๔

ที่ อว ๐๖๐๓.๐๒/ว ๓๘๑๒ วันที่ ๒๘ ธันวาคม ๒๕๖๕

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ตรวจแก้ไขเครื่องมือที่ใช้ในการค้นคว้าอิสระ

เรียน รองศาสตราจารย์ ดร.กฤตยาภาณุจัน โดฬัทท์

ด้วย นางสาวกมลวรรณ ชุมทอง รหัสประจำตัว ๖๔๐๙๐๐๖๙ นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน สังกัดบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร ได้ทำการค้นคว้าอิสระ เรื่อง “การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีปัญหาเพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑” เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต โดยมีผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชำนาญ ปาณางษ์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาการค้นคว้าอิสระ

ในการค้นคว้าอิสระเกี่ยวกับเรื่องนี้ บัณฑิตวิทยาลัย พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้ที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแก้ไขเครื่องมือที่ใช้ในการค้นคว้าอิสระ ดังแนบมาพร้อมนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์

(รองศาสตราจารย์ ดร.พงศ์พันธ์ กิจสนาโยธิน)

รองคณบดีฝ่ายบริหาร ปฏิบัติราชการแทน

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ที่ อว ๐๖๐๓.๐๒/ว ๓๘๒๒๒

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร
อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก ๖๕๐๐๐

๒๘ ธันวาคม ๒๕๖๕

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ตรวจแก้ไขเครื่องมือที่ใช้ในการค้นคว้าอิสระ

เรียน คุณณนันทพร โพธิ์อภัย

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. โครงร่างการค้นคว้าอิสระ จำนวน ๑ ฉบับ

๒. เครื่องมือที่ใช้ในการค้นคว้าอิสระ จำนวน ๑ ฉบับ

ด้วย นางสาวกมลวรรณ ขุมทอง รหัสประจำตัว ๖๕๐๙๐๐๖๙ นิสิตปริญญาโท สาขาวิชา
หลักสูตรและการสอน สังกัดบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร ได้ทำการค้นคว้าอิสระ เรื่อง “การพัฒนา
กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีทฤษฎีเพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑” เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต โดยมี
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชำนาญ ปาณาวรย์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาการค้นคว้าอิสระ

ในการค้นคว้าอิสระเกี่ยวกับเรื่องนี้ บัณฑิตวิทยาลัย พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้ที่มีความรู้
ความเชี่ยวชาญในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแก้ไขเครื่องมือที่ใช้ใน
การค้นคว้าอิสระ ดังแนบมาพร้อมนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับ
ความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.พงศ์พันธ์ กิจสนาโยธิน)
รองคณบดีฝ่ายบริหาร ปฏิบัติราชการแทน
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร

๑. งานวิชาการ บัณฑิตวิทยาลัย

โทร ๐-๕๕๙๖-๘๘๓๙

โทรสาร ๐-๕๕๙๖-๘๘๒๖

๒. นางสาวกมลวรรณ ขุมทอง

โทร ๐๖-๒๙๒๗-๗๑๙๔

ที่ อว ๐๖๐๓.๐๒/ว ๓๘๒๒

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร
อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก ๖๕๐๐๐

๒๘ ธันวาคม ๒๕๖๕

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ตรวจแก้ไขเครื่องมือที่ใช้ในการค้นคว้าอิสระ

เรียน คุณโสภา สิงห์โต

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. โครงร่างการค้นคว้าอิสระ จำนวน ๑ ฉบับ

๒. เครื่องมือที่ใช้ในการค้นคว้าอิสระ จำนวน ๑ ฉบับ

ด้วย นางสาวกมลวรรณ ชุมทอง รหัสประจำตัว ๖๕๐๙๐๐๖๙ นิสิตปริญญาโท สาขาวิชา
หลักสูตรและการสอน สังกัดบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร ได้ทำการค้นคว้าอิสระ เรื่อง “การพัฒนา
กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีปัญหาเพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑” เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้าตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต โดยมี
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชำนาญ ปาณาวงษ์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาการค้นคว้าอิสระ

ในการค้นคว้าอิสระเกี่ยวกับเรื่องนี้ บัณฑิตวิทยาลัย พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้ที่มีความรู้
ความเชี่ยวชาญในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแก้ไขเครื่องมือที่ใช้ใน
การค้นคว้าอิสระ ดังแนบมาพร้อมนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความ
อนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.พงศ์พันธ์ กิจสนาโยธิน)

รองคณบดีฝ่ายบริหาร ปฏิบัติราชการแทน
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร

๑. งานวิชาการ บัณฑิตวิทยาลัย

โทร ๐-๕๕๙๖-๘๘๓๙

โทรสาร ๐-๕๕๙๖-๘๘๒๖

๒. นางสาวกมลวรรณ ชุมทอง

โทร ๐๖-๒๙๒๗-๗๑๙๔

ภาคผนวก ข เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
2. แบบประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
3. ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
4. ประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
5. แบบประเมินความสอดคล้องของแบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านภาษาไทย
6. แบบประเมินความสอดคล้องของแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญาเพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
7. แบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญาเพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

1. กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย
สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย
สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ขั้นตอน	บทบาทผู้สอน	บทบาทของผู้เรียน	ขั้นตอนกิจกรรม ผู้สอน-ผู้เรียน
1. ขั้นกระตุ้น สติปัญญา (Awaken the intelligence)	1. ครูกระตุ้น ความสนใจของผู้เรียน 2. ครูเล่านิทาน 3. ตั้งคำถาม จากกระตุ้น	1. นักเรียนเข้าสู่ เนื้อหาด้วยการกระตุ้น ความสนใจ 2. นักเรียนตอบคำถาม จากนิทาน	1. ครูกระตุ้นนักเรียน จากการเล่านิทานสระ 2. นักเรียนตอบคำถาม จากนิทาน
2. ขั้นขยาย หรือเพิ่มพูน สติปัญญา (Amplify the Intelligences)	1. ครูกระตุ้นผู้เรียน จากการทำกิจกรรม ร้องเพลง 2. ครูให้ผู้เรียนตามหา สระ คนละ 1 คำ	1. นักเรียนได้รับการ กระตุ้นมากขึ้นด้วย การทำกิจกรรม เพิ่มเติม 2. ทำกิจกรรมร้อง เพลง ที่เกี่ยวกับสระ ประสม 3. นักเรียนหาคำจาก เนื้อเพลง คนละ 1 คำ	1. ครูกระตุ้นนักเรียนจาก การทำกิจกรรมร้องเพลง 2. นักเรียนได้รับการกระตุ้น มากขึ้นด้วยการทำกิจกรรม ร้องเพลง 3. ครูให้ผู้เรียนตามหาสระ คนละ 1 คำ 4. นักเรียนหาคำจากเนื้อ เพลง คนละ 1 คำ
3. ขั้นสอน (Teach with/for the Intelligence)	1. ครูจัดกิจกรรมการ เรียนรู้ที่ทำให้นักเรียน ใช้สติปัญญา และ ได้รับความรู้ ความ เข้าใจ	1. นักเรียนให้ความรู้ ความเข้าใจในเนื้อหา และเพิ่มความเข้าใจ ให้กับนักเรียน 2. นักเรียนฝึกเขียน สระประสม 3. นักเรียนอ่าน สะกดคำ	1. ครูจัดกิจกรรมการเรียนรู้ อธิบายสระประสม 2. นักเรียนได้รับความรู้ ความเข้าใจในเนื้อหา สระประสม 3. นักเรียนฝึกเขียน สระประสม 4. นักเรียนอ่านสะกดคำ

ขั้นตอน	บทบาทผู้สอน	บทบาทของผู้เรียน	ขั้นตอนกิจกรรม ผู้สอน-ผู้เรียน
4. ชี้นำไปใช้ (Transfer)	1. ครูจัดกิจกรรมให้นักเรียนเล่นเกมจากสระที่ผู้เรียนได้เรียนรู้ 2. ครูกระตุ้นให้ผู้เรียนได้คิดหาข้อสรุปกิจกรรมที่ได้ทำและกระตุ้นให้นักเรียนได้คิดว่า จะนำสิ่งที่สรุปได้ไปประยุกต์ใช้ได้	1. นักเรียนเล่นเกมจากคำสระเรียนรู้ 2. นักเรียนอ่านคำจากเกมทั้งหมด 3. นักเรียนสรุปจากสิ่งที่เรียนรู้หรือสร้างองค์ความรู้ผ่านกิจกรรม พหุปัญญา ที่หลากหลาย มาประยุกต์ใช้หรือสร้างสรรค์ผลงาน 4. นักเรียนทำแบบฝึกหัด	1. ครูจัดกิจกรรมให้นักเรียนเล่นเกม จากสระที่นักเรียนได้เรียนรู้ 2. นักเรียนเล่นเกมจากคำสระเรียนรู้ 3. นักเรียนอ่านคำจากเกมทั้งหมด 4. ครูกระตุ้นให้นักเรียนได้คิดหาข้อสรุปกิจกรรมที่ได้ทำ 5. นักเรียนสรุปจากสิ่งที่เรียนรู้ 6. นักเรียนทำแบบฝึกหัด

2. แบบประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริม
ความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

แบบประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริม
ความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ชื่อผู้ประเมิน.....

ตำแหน่ง.....

สถานที่ทำงาน.....

คำชี้แจง แบบประเมินฉบับนี้ใช้สำหรับผู้เชี่ยวชาญประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โปรดพิจารณาความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน มีเกณฑ์พิจารณาดังนี้

ระดับความเหมาะสมมากที่สุด	ให้ 5 คะแนน
ระดับความเหมาะสมมาก	ให้ 4 คะแนน
ระดับความเหมาะสมปานกลาง	ให้ 3 คะแนน
ระดับความเหมาะสมน้อย	ให้ 2 คะแนน
ระดับความเหมาะสมน้อยที่สุด	ให้ 1 คะแนน

ที่	รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม					ข้อเสนอแนะ
		5	4	3	2	1	
1	ขั้นที่ 1 ขั้นกระตุ้นสติปัญญา (Awaken the intelligence)						
	1.1 กิจกรรมดึงดูดและกระตุ้นความสนใจของผู้เรียน						
	1.2 การนำเข้าสู่บทเรียนด้วยคำถามหรือสิ่งที่น่าสนใจ						
	1.3 ผู้เรียนได้รับการกระตุ้นผ่านทางประสาทสัมผัสต่าง ๆ						
2	ขั้นที่ 2 ขั้นขยายหรือเพิ่มพูนสติปัญญา (Amplify the Intelligences)						
	2.1 นักเรียนฝึกฝนสติปัญญาในด้านที่ได้รับ						

ที่	รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม					ข้อเสนอแนะ
		5	4	3	2	1	
	การกระตุ้น						
	2.2 นักเรียนทำกิจกรรมเพิ่มเติมหรือชิ้นงานเพื่อ ทบทวนความรู้						
	2.3 นักเรียนมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนรู้						
3	ขั้นที่ 3 ขั้นสอน (Teach with/for the Intelligence)						
	3.1 กิจกรรมการสอนส่งเสริมการมีปฏิสัมพันธ์ ระหว่างผู้เรียนและครู และระหว่างผู้เรียนด้วยกัน						
	3.2 กิจกรรมตอบสนองต่อความแตกต่างของ ผู้เรียน						
	3.3 เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีการปฏิบัติจริง						
4	ขั้นที่ 4 ขั้นนำไปใช้ (Transfer)						
	4.1 นักเรียนสรุปความรู้ด้วยตนเอง						
	4.2 นักเรียนนำความรู้มาประยุกต์ใช้หรือ สร้างสรรค์ผลงานของตนเอง						

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ

(.....)

ตำแหน่ง

3. ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย	รหัส ท11101	รายวิชา ภาษาไทย 1
หน่วยการเรียนรู้ที่ 5	เรื่อง สระประสม	จำนวน 12 ชั่วโมง
เรื่อง สระ อ้วะ		เวลา 2 ชั่วโมง
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1	ภาคเรียนที่ 1	ปีการศึกษา 2565

1. มาตรฐานการเรียนรู้

1.1 มาตรฐานการเรียนรู้

มาตรฐาน ท 1.1 ใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้และความคิดเพื่อนำไปใช้ตัดสินใจแก้ปัญหาในการดำเนินชีวิต และมีนิสัยรักการอ่าน

มาตรฐาน ท 4.1 เข้าใจธรรมชาติของภาษาและหลักภาษาไทย การเปลี่ยนแปลงของภาษา และพลังของภาษา ภูมิปัญญาทางภาษา และรักษาภาษาไทยไว้เป็นสมบัติของชาติ

1.2 ตัวชี้วัด

มาตรฐาน ท 1.1 ป.1/1 อ่านออกเสียงคำ คำคล้องจอง และข้อความสั้น ๆ

2. จุดประสงค์การเรียนรู้

2.1 นักเรียนบอกความหมายของคำที่สะกดด้วยสระอ้วะได้ถูกต้อง

2.2 นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำ คำคล้องจอง และข้อความสั้น ๆ ที่สะกดด้วยคำสระอ้วะได้ถูกต้อง

3. สาระสำคัญ

สระอ้วะ คือ สระประสมเสียงสั้น การอ่านและการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระอ้วะได้ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ทางภาษาเป็นพื้นฐานของ การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ

4. สาระการเรียนรู้

สระอ้วะ คือ สระประสมเสียงสั้น (อ - อะ) เมื่อมีพยัญชนะต้นไว้หน้าตัว ว เช่น ยัวะ ผัวะ คำที่ประสมสระอ้วะไม่มีตัวสะกด เมื่อมีวรรณยุกต์ให้วางวรรณยุกต์ไว้บนไม้หันอากาศ เช่น ผัวะ ชิวะ

5. สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

ความสามารถในการสื่อสาร

6. คุณลักษณะอันพึงประสงค์

มุ่งมั่นในการทำงาน

7. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ (โดยใช้ทฤษฎีปัญหา)

ชั่วโมงที่ 1

ขั้นกระตุ้นสติปัญญา

1. ครูเล่านิทานเรื่อง แมวน้อยผจญมนุษย์ดาวยัวะ (เป็นหนังสือนิทานเกี่ยวกับสระอ๊วะ) ให้นักเรียนฟัง
2. ครูสนทนากับนักเรียนเกี่ยวกับธรรมชาติของแมวและมนุษย์ว่ามีลักษณะนิสัยอย่างไร (ด้านธรรมชาติ)
3. ครูสนทนาและนักเรียนบอกคำศัพท์ที่ได้ยินจากนิทานเรื่อง แมวน้อยผจญมนุษย์ดาวยัวะ ว่ามีคำที่ประสมสระใดมากที่สุด (สระอ๊วะ) ได้แก่คำใดบ้าง (ห๊วะ ผ๊วะ ถ๊วะ ย๊วะ ล๊วะ อ๊วะ) (ด้านภาษา)

ขั้นขยายหรือเพิ่มพูนสติปัญญา

1. นักเรียนร่วมร้องเพลงสระอ๊วะ จากแผนภูมิเนื้อเพลง ดังนี้ (ด้านดนตรีและด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว)
 - 1.1 ฟังเพลง 1 รอบโดยไม่ต้องร้องตาม
 - 1.2 อ่านเนื้อร้องตามจังหวะเพลง
 - 1.3 อภิปรายสาระที่ได้จากเพลง
 - 1.4 ฟังเพลงจากแถบบันทึกเสียง โดยนักเรียนยังไม่ต้องร้องตาม
 - 1.5 ร้องเพลงตามแถบบันทึกเสียง
 - 1.6 ทำท่าทางประกอบจังหวะเพลง
2. ครูให้นักเรียนตามหาสระอ๊วะ ในเพลงสระอ๊วะคนละ 1 คำ โดยครูเขียนคำลงบนกระดาน
3. ครูอธิบายความรู้เกี่ยวกับสระอ๊วะ สระประสมเสียงสั้น (อ - อะ) (ด้านภาษา)

ขั้นสอน

1. ครูอธิบายลักษณะของสระอ๊วะ ว่าประกอบไปด้วย

อ	ว	-ะ
---	---	----

2. สระอวัหะเป็นสระประสมเสียงสั้น (อุ-อะ) สระอวัหะ คือ สระประสมเสียงสั้น (อุ - อะ) เมื่อมีพยัญชนะต้นไว้หน้าตัว ว เช่น ยวัหะ ผวัหะ คำที่ประสมสระอวัหะไม่มีตัวสะกด เมื่อมีวรรณยุกต์ให้วางวรรณยุกต์ไว้บนไม้หันอากาศ เช่น ผวัหะ ชวัหะ (ด้านภาษา)

3. ครูเขียนสระอวัหะและให้นักเรียนฝึกเขียน โดยลากมือลงบนโต๊ะ (ด้านมิติสัมพันธ์)

4. นักเรียนร่วมกันอ่านสะกดคำจากบัตรคำที่ประสมสระอวัหะร่วมกัน

ชั่วโมงที่ 2

ขั้นนำไปใช้

1. นักเรียนทำกิจกรรม “กระซิบคำสระอวัหะ” โดยมีกติกาการเล่น ดังนี้ (ด้านมนุษยสัมพันธ์)

1.1 แบ่งนักเรียนเป็น 4 กลุ่ม ให้ผู้เรียนตั้งชื่อกลุ่มเป็นชื่อสัตว์ที่ชื่นชอบ

1.2 แต่ละกลุ่มเข้าแถวตอนลึกยืนหันหน้าไปทางท้ายห้อง

1.3 หัวแถวของแต่ละกลุ่มออกมาอ่านบัตรคำในใจที่ผู้สอนและจำคำนั้นไว้ครูให้สัญญาณ

กล่าว

1.4 คำว่าเริ่มให้หัวแถวกระซิบคำที่จำไว้ และคนต่อไปก็ทำเช่นเดียวกันจนถึงท้ายแถว คนที่อยู่ท้ายแถวต้องเขียนคำที่ได้ยินบนกระดานดำ กลุ่มใดเขียนเสร็จก่อนและถูกต้องได้ 10 คะแนน

1.5 เมื่อเปลี่ยนข้อใหม่ให้คนที่อยู่ท้ายแถวมายืนหัวแถว ทำเช่นนี้จนครบ 5 ข้อ กลุ่มใดได้คะแนนมากที่สุดเป็นผู้ชนะกลุ่มใดได้คะแนนน้อยที่สุดต้องเต้นประกอบเพลงบ้านทรายทอง (ด้านดนตรีและด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว)

2. ครูและนักเรียนร่วมกันอภิปรายสรุปความรู้เกี่ยวกับสระอวัหะ

3. นักเรียนร่วมกันบอกประโยชน์ของการเรียนเรื่องคำที่ประสมสระอวัหะและความรู้สึกที่ชอบการเรียนเรื่องนี้หรือไม่เพราะเหตุใด (ด้านความฉลาดในการคิดใคร่ครวญ) (ด้านตรรกะและคณิตศาสตร์)

4. นักเรียนทำแบบฝึกหัดเรื่องการประสมคำที่มีสระอวัหะ (ด้านเข้าใจตนเอง)

8. สื่อการเรียนรู้

1. นิทานเรื่อง แมวน้อยผจญมนุษย์ดาวอวัหะ
2. กิจกรรม “กระซิบคำสระอวัหะ”
3. แผนภูมิเนื้อเพลง สระอวัหะ
4. แบบฝึกหัดเรื่องการประสมคำที่มีสระอวัหะ
5. บัตรคำ
6. แบบทดสอบหลังเรียน

9. การวัดและการประเมินผล

9.1 การประเมินตามจุดประสงค์/ตัวชี้วัด

จุดประสงค์	วิธีวัดและการประเมิน	เครื่องมือวัด	เกณฑ์การให้คะแนน	เกณฑ์การผ่าน
1. นักเรียนบอกความหมายของคำที่สะกดด้วยสระอ้อะได้ถูกต้อง	สังเกตพฤติกรรม	แบบสังเกตพฤติกรรม	ช่วงคะแนนระดับคุณภาพดี 3 คะแนน พอใช้ 2 คะแนน ปรับปรุง 1 คะแนน	ตั้งแต่ระดับคุณภาพ 2 ขึ้นไป
2. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำ คำคล้องจอง และข้อความสั้น ๆ ที่สะกดด้วยคำสระอ้อะได้ถูกต้อง	สังเกตการอ่านและตรวจแบบฝึกหัด	แบบทดสอบการอ่าน และแบบฝึกหัด	ถูกต้องร้อยละ 90 ขึ้นไป ดีมาก 80-89 ดี 60-79 กำลังพัฒนา ต่ำกว่า 60 ต้องปรับปรุง	ตั้งแต่ร้อยละ 60 ขึ้นไป

9.2 การประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์

ประเด็นการประเมิน	วิธีการ	เครื่องมือ	เกณฑ์การให้คะแนน
- มุ่งมั่นในการทำงาน	ตรวจแบบสังเกตพฤติกรรมการทำงาน	แบบสังเกตพฤติกรรมการทำงาน	ตั้งแต่ระดับคุณภาพ 2 ขึ้นไป

10. ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

ความเห็นของหัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้

.....

.....

.....

.....

ความเห็นของหัวหน้าบริหารงานวิชาการ

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....

(.....)

หัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

ลงชื่อ.....

(.....)

หัวหน้าบริหารงานวิชาการ

ความเห็นของผู้อำนวยการสถานศึกษา

() อนุมัติ () ไม่อนุมัติ () อื่น ๆ

ลงชื่อ.....

(.....)

ผู้อำนวยการโรงเรียน

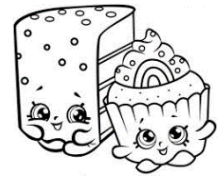

ชื่อ - นามสกุล

โรงเรียน ชั้น เลขที่

แบบฝึกหัดที่ 1
สระอ้อะ

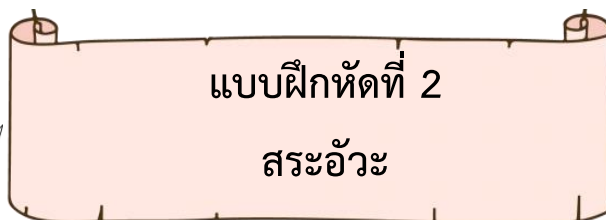
คำชี้แจง ให้นักเรียนดูภาพกับสระ แล้วเขียนคำศัพท์ให้ถูกต้อง

ตัวอย่าง

 ะ ะ ะ	➔	้าะ ้าะ ้าะ	 ะ ะ ะ	➔	_____ _____ _____
1 ะ ะ ะ	➔	_____ _____ _____	6 ะ ะ ะ	➔	_____ _____ _____
2 ะ ะ ะ	➔	_____ _____ _____	7 ะ ะ ะ	➔	_____ _____ _____
3 ะ ะ ะ	➔	_____ _____ _____	8 ะ ะ ะ	➔	_____ _____ _____
4 ะ ะ ะ	➔	_____ _____ _____	9 ะ ะ ะ	➔	_____ _____ _____

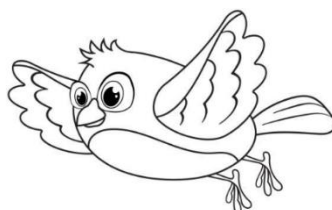
ชื่อ - นามสกุล

โรงเรียน ชั้น เลขที่

คำชี้แจง ให้นักเรียนแยกส่วนประกอบของคำสระอ๊าะ แล้วเขียนให้ถูกต้อง

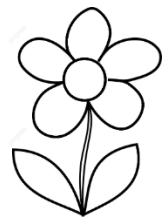
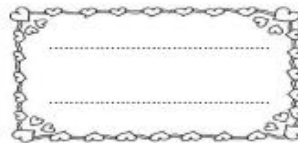
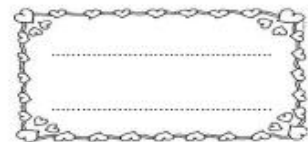
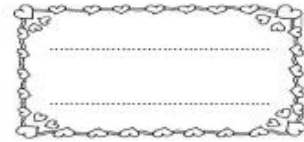
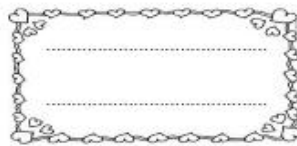
คำ	พยัญชนะ	เสียงสระ	ตัวสะกด	เสียงวรรณยุกต์
ตัวอย่าง ผัวะ	ผ	ัวะ	-	-
1. ก๊วะ				
2. คัวะ				
3. จัวะ				
4. ฉัวะ				
5. ชัวะ				
6. ตัวะ				
7. ถัวะ				
8. นัวะ				
9. ยัวะ				
10. สัวะ				

ชื่อ - นามสกุล
โรงเรียน ชั้น เลขที่

แบบฝึกหัดที่ 3
สระอ้อะ

แบบวัดความสามารถการอ่าน

ตอนที่ 1 การอ่านออกเสียงเป็นคำ

คำชี้แจง : ให้นักเรียนอ่านคำเป็นรายบุคคล จำนวน 20 คำ (คำละ 1 คะแนน)

ป่วย	วัว	น้ำท่วม	สวมเสื้อ	จ๊ะ
ผ้า	อ๊ะ	ผมเปีย	กอไผ่	เจ๊
เรือใบ	เลีย	ดอกบัว	เมือง	เสือดาว
เฮ้อ	เอ้อ	ชวนไป	ตามัว	เบ๊

ให้อ่านคำเป็นคำๆ จำนวน 20 คำ คะแนนเต็ม 20 คะแนน ใช้เวลาอ่าน ไม่เกิน 3 นาที (ใช้เวลาอ่านคำละประมาณ 4-5 วินาที ถ้าอ่านไม่ได้หรือหยุดสะกดอยู่เกิน เวลาที่กำหนดให้หยุดอ่านคำนี้ถือว่าอ่านไม่ได้ และให้อ่านคำต่อไป) เกณฑ์การให้คะแนนอ่านถูกต้อง ชัดเจน ได้คะแนน คำละ 1 คะแนน

ชื่อ- สกุล นักเรียน.....เลขที่.....ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑
 คำชี้แจง ข้อที่ 1- 20 ให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำที่กำหนด โดยใส่เครื่องหมาย ✓ หลังคำที่นักเรียน
 อ่านถูก และใส่เครื่องหมาย ✗ หลังคำที่นักเรียนอ่านผิด

ที่	คำ	อ่านถูก ✓ อ่านผิด ✗	รวม
1	ป่วย		
2	วัว		
3	น้ำท่วม		
4	สวมเสื้อ		
5	จั่วะ		
6	ผ้าะ		
7	อัวะ		
8	ผมเปีย		
9	กอเอี๊ยะ		
10	เจียะ		
11	เรือใบ		
12	เลีย		
13	ดอกบัว		
14	เมือง		
15	เสือดาว		
16	เฮือะ		
17	เอือะ		
18	ชวนไป		
19	ตามัว		
20	เปือะ		

ตอนที่ 2 การอ่านออกเสียงข้อความ

คำชี้แจง : ให้นักเรียนความข้อความ

อาหมายมเปียมิตัวขาวจ๊ะ/เจอผีเสื้อตัวใหญ่เดิน
ต่อไป/เจอดอกบัวและมีว้าร้อง/เอื้อะ เอื้อะ พอเริ่มเหนื่อยก็
หิว/ขนมเปียะแสนอร่อยของอาม่า

ชื่อ- สกุล นักเรียน.....เลขที่.....ชั้น.....

คำชี้แจง ให้ครูบันทึกผลทดสอบการอ่านออกเสียงของนักเรียน โดยใส่เมื่อนักเรียนอ่านถูก ✓ หรือ ✕ เมื่อนักเรียนอ่านผิด ลงในช่องบนคำ นับคะแนนที่ได้ และสรุปผลตามเกณฑ์ประเมิน

อา	หมวย	ผม	เปีย	มี	ตัว	ขาว	จ๊ะ

เจอ	ผี	เสือ	ตัว	ใหญ่	เดิน	ต่อ	ไป

เจอ	ดอก	บัว	และ	มี	บัว	ร้อง

เอ๊ะ	เอ๊ะ	พอ	เริ่ม	เหนื่อย	ก็	หิว

ขนม	เปียะ	แสน	อร่อย	ของ	อา	ม่า

เกณฑ์

อ่านคล่อง (2 คะแนน)	เมื่ออ่านออกเสียงคำในประโยคได้คล่องและถูกต้องทุกคำ โดยไม่ ตะกุกตะกัก หรือหยุดเพื่อสะกดคำ และไม่มีอ่านคำผิด
อ่านได้ (1 คะแนน)	เมื่ออ่านออกเสียงคำในประโยคได้ถูกต้องตั้งแต่ 4 คำขึ้นไป แต่ยังไม่อ่าน ไม่คล่อง มีการติดตะกุกตะกัก หรือมีการหยุดเพื่อสะกดคำ
อ่านไม่ได้ (0 คะแนน)	เมื่ออ่านออกเสียงคำในประโยคได้ถูกต้องเพียง 1 คำ อ่านไม่ออก ไม่อ่าน

4. แบบประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริม
ความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

แบบประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้โดยกิจกรรมการเรียนรู้ที่ใช้ทฤษฎีพหุ
ปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ชื่อผู้ประเมิน.....

ตำแหน่ง.....

สถานที่ทำงาน.....

คำชี้แจง แบบประเมินฉบับนี้ใช้สำหรับผู้เชี่ยวชาญประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้
โดยกิจกรรมการเรียนรู้ที่ใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โปรดพิจารณาความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้
โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน มีเกณฑ์พิจารณา ดังนี้

ระดับความเหมาะสมมากที่สุด	ให้ 5 คะแนน
ระดับความเหมาะสมมาก	ให้ 4 คะแนน
ระดับความเหมาะสมปานกลาง	ให้ 3 คะแนน
ระดับความเหมาะสมน้อย	ให้ 2 คะแนน
ระดับความเหมาะสมน้อยที่สุด	ให้ 1 คะแนน

ที่	รายการประเมิน	ระดับความ เหมาะสม					ข้อเสนอแนะ
		5	4	3	2	1	
1	มาตรฐานการเรียนรู้						
	1.1 สอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้						
	1.2 สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้						
2	จุดประสงค์การเรียนรู้						
	2.1 จุดประสงค์การเรียนรู้มีความสอดคล้องกับ ผลการเรียนรู้						
	2.2 จุดประสงค์การเรียนรู้มุ่งเน้นพัฒนา ความสามารถด้านการอ่านภาษาไทย						

ที่	รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม					ข้อเสนอแนะ
		5	4	3	2	1	
3	สาระสำคัญ						
	3.1 สาระสำคัญถูกต้องตามเนื้อหาในบทเรียน						
	3.2 สาระสำคัญมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้						
4	สาระการเรียนรู้						
	4.1 สาระการเรียนรู้สอดคล้องและเชื่อมโยงกับสาระสำคัญ						
	4.2 สาระการเรียนรู้สอดคล้องกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ.2551						
5	สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน						
	5.1 สมรรถนะสอดคล้องกับขั้นตอนการจัดการเรียนรู้						
6	คุณลักษณะอันพึงประสงค์						
	6.1 คุณลักษณะอันพึงประสงค์สามารถเกิดขึ้นได้จริงในขั้นตอนการจัดการเรียนรู้						
7	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้						
	7.1 สอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด						
	7.2 สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้						
	7.3 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้						
	7.4 สอดคล้องกับสาระสำคัญ						
	7.5 ผสมผสานเนื้อหาภายในกลุ่มสาระการเรียนรู้และระดับชั้น						
	7.6 ขั้นตอนดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้มีความชัดเจนและน่าสนใจ						
	7.7 เหมาะสมกับเนื้อหาและเวลาเรียน						
	7.8 กิจกรรมการเรียนรู้เป็นไปตามทฤษฎีพหุปัญญาทั้ง 9 ด้าน						

ที่	รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม					ข้อเสนอแนะ
		5	4	3	2	1	
	7.9 ส่งเสริมให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นและยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่น						
	7.10 มุ่งเน้นให้นักเรียนเกิดความสามารถด้านการอ่านภาษาไทย						
8	สื่อและแหล่งเรียนรู้						
	8.1 สื่อและแหล่งเรียนรู้มีความเหมาะสมกับช่วงวัยของผู้เรียน						
	8.2 สื่อและแหล่งเรียนรู้สามารถพัฒนาความสามารถด้านการอ่านภาษาไทยของผู้เรียนได้						
9	การวัดและประเมินผล						
	9.1 การวัดและประเมินผลสอดคล้องกับความสามารถด้านการอ่านภาษาไทย						
	9.2 การวัดและประเมินผลสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้						

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ

(.....)

ตำแหน่ง

5. แบบประเมินความสอดคล้องของแบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านภาษาไทย

**แบบประเมินความตรงเชิงเนื้อหา (IOC) ของแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่าน
ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1**

ตอนที่ 1 การอ่านออกเสียงเป็นคำ

คำชี้แจง

1. ขอให้ท่านในฐานะผู้เชี่ยวชาญได้พิจารณาว่าข้อสอบแต่ละข้อ วัดได้สอดคล้องกับจุดประสงค์/เนื้อหา หรือไม่
2. การแสดงความเห็น แบ่งเป็น 3 ลักษณะ คือ
 - +1 หมายถึง ท่านเห็นด้วยว่าข้อสอบนั้น ๆ สอดคล้องกับจุดประสงค์/เนื้อหา
 - 0 หมายถึง ท่านยังไม่อาจตัดสินใจได้ว่าข้อสอบนั้น ๆ สอดคล้องกับจุดประสงค์/เนื้อหา
 - 1 หมายถึง ท่านไม่เห็นด้วยว่าข้อสอบนั้น ๆ สอดคล้องกับจุดประสงค์/เนื้อหา
3. ให้ท่านใส่เครื่องหมาย ✓ ในแต่ละช่องความคิดเห็นของแต่ละข้อความ ดังตัวอย่าง

จุดประสงค์/ เนื้อหา	ข้อสอบ (คำที่)	ระดับความสอดคล้อง			ข้อเสนอแนะ เพิ่มเติม
		สอดคล้อง (+1)	ไม่แน่ใจ (0)	ไม่สอดคล้อง (-1)	
สามารถอ่าน ออกเสียงคำได้ ถูกต้อง	1. ผีเสื้อ				
	2. เรือใบ				
	3. เสือดาว				
	4. เมือง				
	5. เอื้อเฟื้อ				
	6. ผียะ				
	7. รองเท้า เกียะ				
	8. ขนมเปี้ยะ				
	9. เอื้อะ				
	10. เปื้อะ				
	11. เฮื้อะ				
	12. กอเอื้อยะ				
	13. เสี้ยใจ				
	14. นักเรียน				
	15. ผมเปี้ย				
	16. เลี้ย				

จุดประสงค์/ เนื้อหา	ข้อสอบ (คำที่)	ระดับความสอดคล้อง			ข้อเสนอแนะ เพิ่มเติม
		สอดคล้อง (+1)	ไม่แน่ใจ (0)	ไม่สอดคล้อง (-1)	
	17. เจียะ				
	18. วาดเขียน				
	19. ตัวโต				
	20. หัวใจ				
	21. ดอกบัว				
	22. วัว				
	23. ตามัว				
	24. ป่วย				
	25. ขวนไป				
	26. สวมเสื้อ				
	27. น้ำท่วม				
	28. ผัวะ				
	29. จี๊วะ				
	30. อี๊วะ				

ตอนที่ 2 การอ่านออกเสียงข้อความ

จุดประสงค์/ เนื้อหา	ข้อสอบ (คำที่)	ระดับความสอดคล้อง			ข้อเสนอแนะ เพิ่มเติม
		สอดคล้อง (+1)	ไม่แน่ใจ (0)	ไม่สอดคล้อง (-1)	
สามารถอ่าน ออกเสียงคำได้ ถูกต้อง	อาหมวย ผมเปี่ยมมีตัวขาว จี๊วะเจอผีเสื้อ ตัวใหญ่ เดิน ต่อไปเจอ ดอกบัวและมี วัวร้องเอื้อะ เอื้อะ พอเริ่ม เหนื่อยก็หิว				

จุดประสงค์/ เนื้อหา	ข้อสอบ (คำที่)	ระดับความสอดคล้อง			ข้อเสนอแนะ เพิ่มเติม
		สอดคล้อง (+1)	ไม่แน่ใจ (0)	ไม่สอดคล้อง (-1)	
	ขนมเปียะแสน อร่อยของอาม่า				

ความคิดเห็นเพิ่มเติม

.....

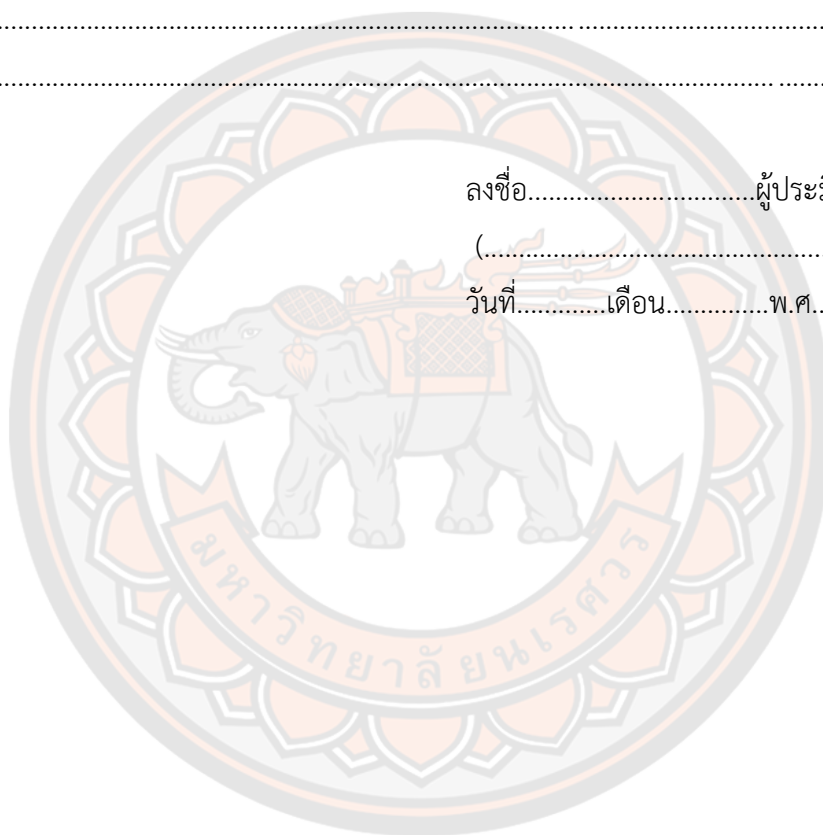
.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(.....)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

6. แบบประเมินความสอดคล้องของแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญาเพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

แบบประเมินความสอดคล้องของแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญาเพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 (สำหรับผู้เชี่ยวชาญ)

คำชี้แจง โปรดพิจารณาแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุ ปัญญาเพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 แล้วลงความเห็น ว่า ข้อคำถามมีความสอดคล้องกับคุณลักษณะที่ต้องการวัด หรือไม่ โดยเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนความคิดเห็นดังต่อไปนี้

- +1 หมายถึง เมื่อแน่ใจว่ารายการนั้นสอดคล้องกับคุณลักษณะที่ต้องการวัด
- 0 หมายถึง เมื่อไม่แน่ใจว่ารายการนั้นสอดคล้องกับคุณลักษณะที่ต้องการวัด
- 1 หมายถึง เมื่อแน่ใจว่ารายการนั้นไม่สอดคล้องกับคุณลักษณะที่ต้องการวัด

ที่	รายการ	ระดับความความเห็น		
		+1	0	-1
ด้านครูผู้สอน				
1	ครูชี้แจงกิจกรรมการเรียนรู้ให้นักเรียนเข้าใจอย่างชัดเจน			
2	ครูจัดแบ่งกลุ่มนักเรียนตามความสามารถอย่างเหมาะสม			
3	ครูให้คำปรึกษา แนะนำ ดูแลนักเรียนในการเรียนรู้อย่างทั่วถึง			
4	ครูส่งเสริมให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียนรู้			
5	ครูให้โอกาสนักเรียนซักถามปัญหา			
6	ครูส่งเสริมให้นักเรียนทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม และรายบุคคล			
7	ครูส่งเสริมให้นักเรียนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์และร่วมกันอภิปราย			
ด้านเนื้อหา				
8	เนื้อหาที่สอนเข้าใจง่าย เหมาะสมกับความสามารถของนักเรียน			
9	เนื้อหา ภาษา รูปแบบตรงกับความสนใจ และความต้องการ			

ที่	รายการ	ระดับความความเห็น		
		+1	0	-1
	ของนักเรียน			
10	เนื้อหาเรียงลำดับจากเรื่องที้ง่ายไปหาเนื้อหาเรื่องที่ยาก			
11	เนื้อหาที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้เหมาะสมกับเวลา			
ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน				
12	นักเรียนใช้สื่อการสอนอย่างหลากหลาย			
13	นักเรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมร่วมกัน			
14	กิจกรรมการเรียนรู้สนุกสนานและมีความน่าสนใจ			
15	กิจกรรมการเรียนรู้ส่งเสริมให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ด้านการอ่าน			
16	นักเรียนมีการแลกเปลี่ยนแสดงความคิดเห็นซึ่งกันและกัน			
17	นักเรียนปฏิบัติกิจกรรมเป็นไปตามลำดับขั้นตอน			
ด้านการวัดและการประเมินผล				
18	นักเรียนทราบเกณฑ์การประเมินผลการเรียนรู้ล่วงหน้า			
19	นักเรียนได้รับการประเมินผลการเรียนรู้อย่างสม่ำเสมอ			
20	ครูใช้วิธีการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ที่หลากหลาย			

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(.....)

ตำแหน่ง.....

7. แบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

แบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

คำชี้แจง แบบสอบถามฉบับนี้สร้างขึ้นเพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในการตอบคำถามของนักเรียนครั้งนี้ไม่มีถูกหรือผิด และไม่มีผลต่อการสอบได้หรือตก ดังนั้นจึงขอความร่วมมือในการตอบตามความจริงโดยการเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่ตรงกับระดับคะแนนความพึงพอใจของตนเองเพียงช่องเดียวในแต่ละข้อ ซึ่งมี 5 ระดับ ดังนี้

5	หมายถึง	พึงพอใจมากที่สุด
4	หมายถึง	พึงพอใจมาก
3	หมายถึง	พึงพอใจปานกลาง
2	หมายถึง	พึงพอใจน้อย
1	หมายถึง	พึงพอใจน้อยที่สุด

ที่	รายการ	ระดับความพึงพอใจ				
		5	4	3	2	1
ด้านครูผู้สอน						
1	ครูชี้แจงกิจกรรมการเรียนรู้ให้นักเรียนเข้าใจอย่างชัดเจน					
2	ครูจัดแบ่งกลุ่มนักเรียนตามความสามารถอย่างเหมาะสม					
3	ครูให้คำปรึกษา แนะนำ ดูแลนักเรียนในการเรียนรู้อย่างทั่วถึง					
4	ครูส่งเสริมให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียนรู้					
5	ครูให้โอกาสนักเรียนซักถามปัญหา					
6	ครูส่งเสริมให้นักเรียนทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม และรายบุคคล					

ที่	รายการ	ระดับความพึงพอใจ				
		5	4	3	2	1
7	ครูส่งเสริมให้นักเรียนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ และร่วมกันอภิปราย					
ด้านเนื้อหา						
8	เนื้อหาที่สอนเข้าใจง่าย เหมาะสมกับความสามารถ ของนักเรียน					
9	เนื้อหา ภาษา รูปแบบตรงกับความสนใจ และ ความต้องการของนักเรียน					
10	เนื้อหาเรียงลำดับจากเรื่องที่ย่อยไปหาเนื้อหาเรื่องที่ยาก					
11	เนื้อหาที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้เหมาะสมกับเวลา					
ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน						
12	นักเรียนใช้สื่อการสอนอย่างหลากหลาย					
13	นักเรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมร่วมกัน					
14	กิจกรรมการเรียนรู้สนุกสนานและมีความน่าสนใจ					
15	กิจกรรมการเรียนรู้ส่งเสริมให้นักเรียนเกิดการ เรียนรู้ด้านการอ่าน					
16	นักเรียนมีการแลกเปลี่ยนแสดงความคิดเห็น ซึ่งกันและกัน					
17	นักเรียนปฏิบัติกิจกรรมเป็นไปตามลำดับขั้นตอน					
ด้านการวัดและการประเมินผล						
18	นักเรียนทราบเกณฑ์การประเมินผลการเรียนรู้ ล่วงหน้า					
19	นักเรียนได้รับการประเมินผลการเรียนรู้ อย่าง สม่าเสมอ					
20	ครูใช้วิธีการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ที่ หลากหลาย					

ภาคผนวก ค ผลพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญ

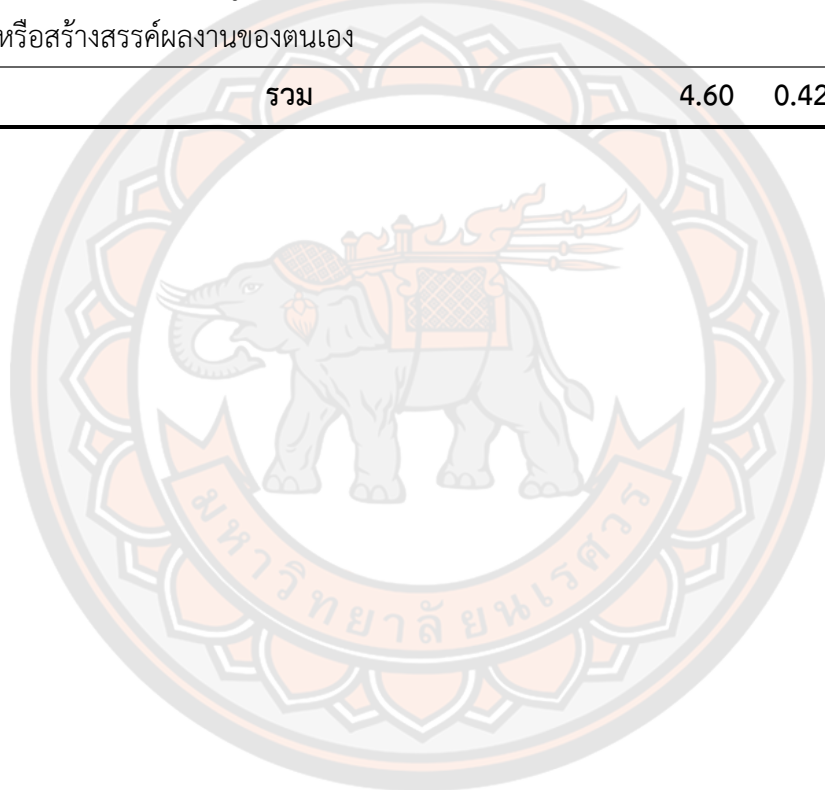
1. ผลการพิจารณาความเหมาะสมกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
2. ผลการพิจารณาความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้โดยกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
3. ผลการประเมินความสอดคล้องของแบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านภาษาไทย
4. ตารางแสดงค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านภาษาไทย และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ
5. ผลการหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1/1 โรงเรียนอนุบาลบรรพตพิสัย อำเภอบรรพตพิสัย จังหวัดนครสวรรค์ จำนวน 3 คน โดยการทดลองแบบเดี่ยว (1:1)
6. ผลการหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1/1 โรงเรียนอนุบาลบรรพตพิสัย อำเภอบรรพตพิสัย จังหวัดนครสวรรค์ จำนวน 9 คน โดยการทดลองแบบเดี่ยว (1:10)
7. ผลการทดลองหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา ของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1/1 โรงเรียนอนุบาลบรรพตพิสัย อำเภอบรรพตพิสัย จังหวัดนครสวรรค์ จำนวน 26 คน โดยการทดลองแบบเดี่ยว (1:100)
8. ผลคะแนนความสามารถการอ่านภาษาไทย ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน ที่เข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
9. ผลการประเมินความสอดคล้องของแบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
10. ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

1. ผลการพิจารณาความเหมาะสมกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริม
ความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ตาราง 11 แสดงผลการพิจารณาความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา
เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
ตามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน

ข้อ ที่	รายการประเมิน	ความคิดเห็น ของผู้เชี่ยวชาญ (คนที่)			\bar{X}	S.D.	ระดับความ เหมาะสม
		1	2	3			
1	ชั้นนำเข้าสู่บทเรียน						
1.1	กิจกรรมดึงดูดและกระตุ้นความ สนใจของผู้เรียน	4	5	5	4.67	0.58	มากที่สุด
1.2	การนำเข้าสู่บทเรียนด้วยคำถาม หรือสิ่งที่น่าสนใจ	4	5	5	4.67	0.58	มากที่สุด
1.3	ผู้เรียนได้รับการกระตุ้นผ่านทาง ประสาทสัมผัสต่าง ๆ	4	5	5	4.67	0.58	มากที่สุด
2	ขั้นที่ 2 ขยายหรือเพิ่มพูนสติปัญญา (Amplify the Intelligences)						
2.1	นักเรียนฝึกฝนสติปัญญาในด้าน ที่ได้รับการกระตุ้น	4	5	5	4.67	0.58	มากที่สุด
2.2	นักเรียนทำกิจกรรมเพิ่มเติมหรือ ชิ้นงานเพื่อทบทวนความรู้	4	5	5	4.67	0.58	มากที่สุด
2.3	นักเรียนมีส่วนร่วมในกระบวนการ เรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
3	ขั้นที่ 3 ชั้นสอน (Teach with/for the Intelligence)						
3.1	กิจกรรมการสอนส่งเสริม การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนและครู และระหว่างผู้เรียนด้วยกัน	4	4	5	4.33	0.58	มาก
3.2	กิจกรรมตอบสนองต่อความ แตกต่างของผู้เรียน	4	4	4	4.00	0.00	มาก
3.3	เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีการปฏิบัติ	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด

ข้อ ที่	รายการการประเมิน	ความคิดเห็น ของผู้เชี่ยวชาญ (คนที่)			\bar{X}	S.D.	ระดับความ เหมาะสม
		1	2	3			
		จริง					
4	ขั้นที่ 4 ขั้นนำไปใช้ (Transfer)						
4.1	นักเรียนสรุปความรู้ด้วยตนเอง	4	4	5	4.33	0.58	มาก
4.2	นักเรียนนำความรู้มาประยุกต์ใช้ หรือสร้างสรรค์ผลงานของตนเอง	4	5	5	4.67	0.58	มากที่สุด
	รวม				4.60	0.42	มากที่สุด

2. ผลการพิจารณาความเหมาะสมของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ตาราง 12 แสดงผลการพิจารณาความเหมาะสมของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ตามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน

ที่	รายการประเมิน	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญคนที่			\bar{X}	S.D.	ระดับความเหมาะสม
		1	2	3			
1	มาตรฐานการเรียนรู้						
	1.1 สอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้	4	5	5	4.67	0.58	มากที่สุด
	1.2 สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้	4	5	5	4.67	0.58	มากที่สุด
2	จุดประสงค์การเรียนรู้						
	2.1 จุดประสงค์การเรียนรู้มีความสอดคล้องกับผลการเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
	2.2 จุดประสงค์การเรียนรู้มุ่งเน้นพัฒนาความสามารถด้านการอ่านภาษาไทย	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
3	สาระสำคัญ						
	3.1 สาระสำคัญถูกต้องตามเนื้อหาในบทเรียน	5	4	5	4.67	0.58	มากที่สุด
	3.2 สาระสำคัญมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
4	สาระการเรียนรู้						
	4.1 สาระการเรียนรู้สอดคล้องและเชื่อมโยงกับสาระสำคัญ	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
	4.2 สาระการเรียนรู้สอดคล้องกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ.2551	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด

ที่	รายการประเมิน	คะแนนความคิดเห็น			\bar{X}	S.D.	ระดับ ความ เหมาะสม
		ของผู้เชี่ยวชาญคนที่					
		1	2	3			
5	สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน						
	5.1 สมรรถนะสอดคล้องกับขั้นตอน การจัดการเรียนรู้	5	4	4	4.33	0.58	มาก
6	คุณลักษณะอันพึงประสงค์						
	6.1 คุณลักษณะอันพึงประสงค์ สามารถเกิดขึ้นได้จริงในขั้นตอน การจัดการเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
7	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้						
	7.1 สอดคล้องกับมาตรฐาน การเรียนรู้/ตัวชี้วัด	4	5	5	4.67	0.58	มากที่สุด
	7.2 สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้	4	5	5	4.67	0.58	มากที่สุด
	7.3 สอดคล้องกับจุดประสงค์ การเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
	7.4 สอดคล้องกับสาระสำคัญ	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
	7.5 ผสมผสานเนื้อหาภายในกลุ่ม สาระการเรียนรู้และระดับชั้น	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
	7.6 ขั้นตอนดำเนินการจัดกิจกรรม การเรียนรู้มีความชัดเจนและ น่าสนใจ	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
	7.7 เหมาะสมกับเนื้อหาและเวลา เรียน	4	5	4	4.33	0.58	มาก
	7.8 กิจกรรมการเรียนรู้เป็นไปตาม ทฤษฎีทฤษฎีทั้ง 9 ด้าน	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
	7.9 ส่งเสริมให้นักเรียนแสดง ความคิดเห็นและยอมรับ ความคิดเห็นของผู้อื่น	4	5	5	4.67	0.58	มากที่สุด
	7.10 มุ่งเน้นให้นักเรียน	5	4	5	4.67	0.58	มากที่สุด

ที่	รายการประเมิน	คะแนนความคิดเห็น			\bar{X}	S.D.	ระดับ ความ เหมาะสม
		ของผู้เชี่ยวชาญคนที่					
		1	2	3			
	เกิดความสามารถด้านการอ่าน ภาษาไทย						
8	สื่อและแหล่งการเรียนรู้						
	8.1 สื่อและแหล่งเรียนรู้ มีความเหมาะสมกับช่วงวัย ของผู้เรียน	4	5	5	4.67	0.58	มากที่สุด
	8.2 สื่อและแหล่งเรียนรู้สามารถ พัฒนาความสามารถด้านการอ่าน ภาษาไทยของผู้เรียนได้	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
9	การวัดและประเมินผล						
	9.1 การวัดและประเมินผล สอดคล้องกับความสามารถ ด้านการอ่านภาษาไทย	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
	9.2 การวัดและประเมินผล สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
รวม					4.83	0.24	มากที่สุด

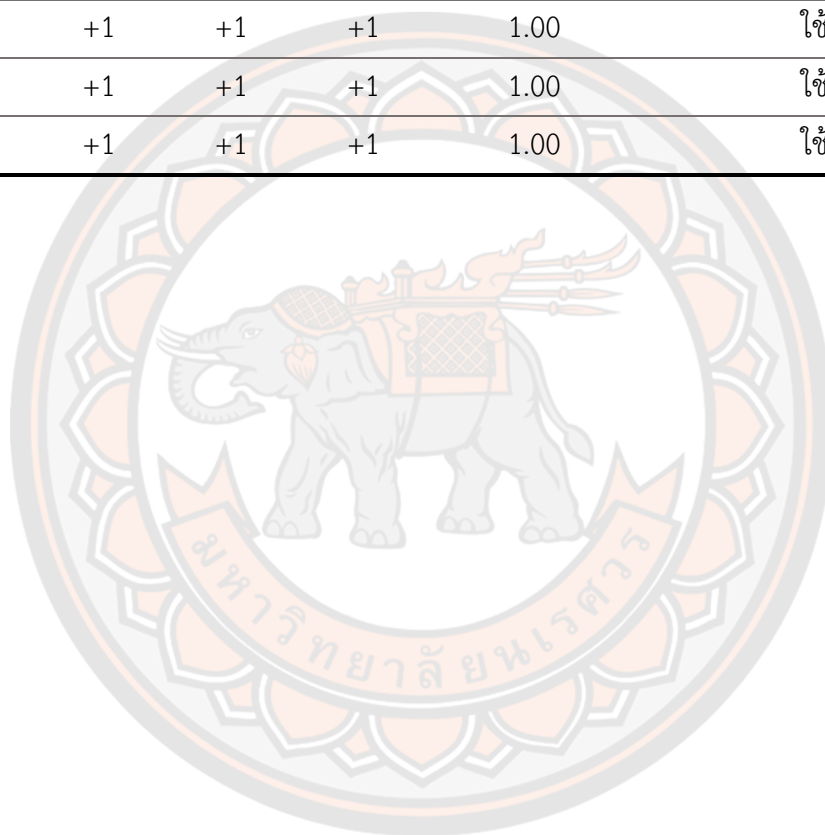
3. ผลการประเมินความสอดคล้องของแบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านภาษาไทย

ตาราง 13 แสดงผลการประเมินความสอดคล้องของแบบวัดความสามารถด้านการอ่านภาษาไทย

โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ข้อ	ผู้เชี่ยวชาญ			IOC	การตัดสินใจ
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
2	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
3	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
4	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
5	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
6	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
7	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
8	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
9	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
10	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
11	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
12	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
13	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
14	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
15	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
16	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
17	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
18	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
19	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
20	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
21	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
22	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
23	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้

ข้อ	ผู้เชี่ยวชาญ			IOC	การตัดสินใจ
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
24	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
25	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
26	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
27	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
28	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
29	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
30	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
31	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้

ตาราง 14 ตารางแสดงค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านภาษาไทย และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ

ข้อ ที่	ความยาก	แปลผล	อำนาจ จำแนก	Sig.	แปลผล	แปลผล คุณภาพของ ข้อสอบ
1	0.92	ทิ้ง	0.1000	0.6344	ทิ้ง	ตัดทิ้ง
2	0.40	ใช้ได้	0.8965 *	0.0000	ใช้ได้	ใช้ได้
3	0.52	ใช้ได้	0.9092 *	0.0000	ใช้ได้	ใช้ได้
4	0.52	ใช้ได้	0.9092 *	0.0000	ใช้ได้	ใช้ได้
5	0.56	ใช้ได้	0.1152	0.5836	ทิ้ง	ตัดทิ้ง
6	0.92	ทิ้ง	0.1000	0.6344	ทิ้ง	ตัดทิ้ง
7	0.56	ใช้ได้	0.1152	0.5836	ทิ้ง	ตัดทิ้ง
8	0.60	ใช้ได้	0.3614	0.0759	ทิ้ง	ตัดทิ้ง
9	0.40	ใช้ได้	0.8965 *	0.0000	ใช้ได้	ใช้ได้
10	0.52	ใช้ได้	0.9092 *	0.0000	ใช้ได้	ใช้ได้
11	0.52	ใช้ได้	0.9092 *	0.0000	ใช้ได้	ใช้ได้
12	0.40	ใช้ได้	0.8965 *	0.0000	ใช้ได้	ใช้ได้
13	0.56	ใช้ได้	0.1152	0.5836	ทิ้ง	ตัดทิ้ง
14	0.88	ทิ้ง	0.2049	0.3258	ทิ้ง	ตัดทิ้ง
15	0.48	ใช้ได้	0.9107 *	0.0000	ใช้ได้	ใช้ได้
16	0.64	ใช้ได้	0.5427 *	0.0051	ใช้ได้	ใช้ได้
17	0.64	ใช้ได้	0.5427 *	0.0051	ใช้ได้	ใช้ได้
18	0.88	ทิ้ง	0.2049	0.3258	ทิ้ง	ตัดทิ้ง
19	0.88	ทิ้ง	0.2049	0.3258	ทิ้ง	ตัดทิ้ง
20	0.76	ใช้ได้	0.3013	0.1432	ทิ้ง	ตัดทิ้ง
21	0.40	ใช้ได้	0.8965 *	0.0000	ใช้ได้	ใช้ได้
22	0.52	ใช้ได้	0.9092 *	0.0000	ใช้ได้	ใช้ได้
23	0.52	ใช้ได้	0.9092 *	0.0000	ใช้ได้	ใช้ได้
24	0.40	ใช้ได้	0.8965 *	0.0000	ใช้ได้	ใช้ได้
25	0.40	ใช้ได้	0.8965 *	0.0000	ใช้ได้	ใช้ได้

ข้อ ที่	ความยาก	แปลผล	อำนาจ จำแนก	Sig.	แปลผล	แปลผล คุณภาพของ ข้อสอบ
26	0.52	ใช้ได้	0.9092 *	0.0000	ใช้ได้	ใช้ได้
27	0.52	ใช้ได้	0.9092 *	0.0000	ใช้ได้	ใช้ได้
28	0.52	ใช้ได้	0.9092 *	0.0000	ใช้ได้	ใช้ได้
29	0.40	ใช้ได้	0.8965 *	0.0000	ใช้ได้	ใช้ได้
30	0.40	ใช้ได้	0.8965 *	0.0000	ใช้ได้	ใช้ได้
31	0.58	ใช้ได้	0.84375 *	0.0000	ใช้ได้	ใช้ได้

ผลการวิเคราะห์คุณภาพข้อสอบ

P	min	0.4000
	max	0.9200
r	min	0.1000
	max	0.9107

ค่าความเที่ยงแบบโลเวท	0.9585
-----------------------	--------

4. ผลการหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1/1 โรงเรียนอนุบาลบรรพตพิสัย อำเภอบรรพตพิสัย จังหวัดนครสวรรค์ จำนวน 3 คน โดยการทดลองแบบเดี่ยว (1:1)

ตาราง 15 แสดงผลการทดลองหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1/1 โรงเรียนอนุบาลบรรพตพิสัย อำเภอบรรพตพิสัย จังหวัดนครสวรรค์ จำนวน 3 คน โดยการทดลองแบบเดี่ยว (1:1)

คนที่	คะแนนระหว่างเรียน						คะแนน หลังเรียน
	กิจกรรมที่ /คะแนนเต็ม						
	1 (10)	2 (10)	3 (10)	4 (10)	5 (10)	6 (10)	20
1	3	4	4	5	6	6	11
2	4	6	6	7	7	7	10
3	2	5	6	6	7	7	13
เฉลี่ยร้อยละ	30.00	50.00	53.33	60.00	66.67	66.67	56.67
E1/E2	54.44						56.67

5. ผลการหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1/1 โรงเรียนอนุบาลบรรพตพิสัย อำเภอบรรพตพิสัย จังหวัดนครสวรรค์ จำนวน 9 คน โดยการทดลองแบบเดี่ยว (1:10)

ตาราง 16 แสดงผลการทดลองหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1/1 กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1/1 โรงเรียนอนุบาลบรรพตพิสัย อำเภอบรรพตพิสัย จังหวัดนครสวรรค์ จำนวน 9 คน โดยการทดลองแบบเดี่ยว (1:10)

คนที่	คะแนนระหว่างเรียน						คะแนน หลังเรียน
	กิจกรรมที่/คะแนนเต็ม						
	1 (10)	2 (10)	3 (10)	4 (10)	5 (10)	6 (10)	
1	4	5	5	6	7	7	11
2	5	7	7	8	8	8	10
3	3	6	7	7	8	8	13
4	4	5	7	7	7	8	14
5	5	6	7	8	8	8	15
6	5	7	6	7	7	8	13
7	6	7	7	8	8	9	16
8	6	6	7	8	8	9	17
9	5	6	7	8	8	8	15
เฉลี่ยร้อยละ	47.78	61.11	66.67	74.44	76.67	81.11	68.89
E1/E2	67.96						68.89

6. ผลการทดลองหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา ของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1/1 โรงเรียนอนุบาลบรรพตพิสัย อำเภอ บรรพตพิสัย จังหวัดนครสวรรค์ จำนวน 26 คน โดยการทดลองแบบเดี่ยว (1:100)

ตาราง 17 แสดงผลการทดลองหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา

ของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1/1 โรงเรียนอนุบาลบรรพตพิสัย อำเภอ บรรพตพิสัย จังหวัดนครสวรรค์ จำนวน 26 คน โดยการทดลองแบบเดี่ยว (1:100)

คนที่	คะแนนระหว่างเรียน						คะแนน หลังเรียน
	กิจกรรมที่ /คะแนนเต็ม						
	1 (10)	2 (10)	3 (10)	4 (10)	5 (10)	6 (10)	
1	7	8	7	7	7	7	15
2	7	7	8	8	8	8	15

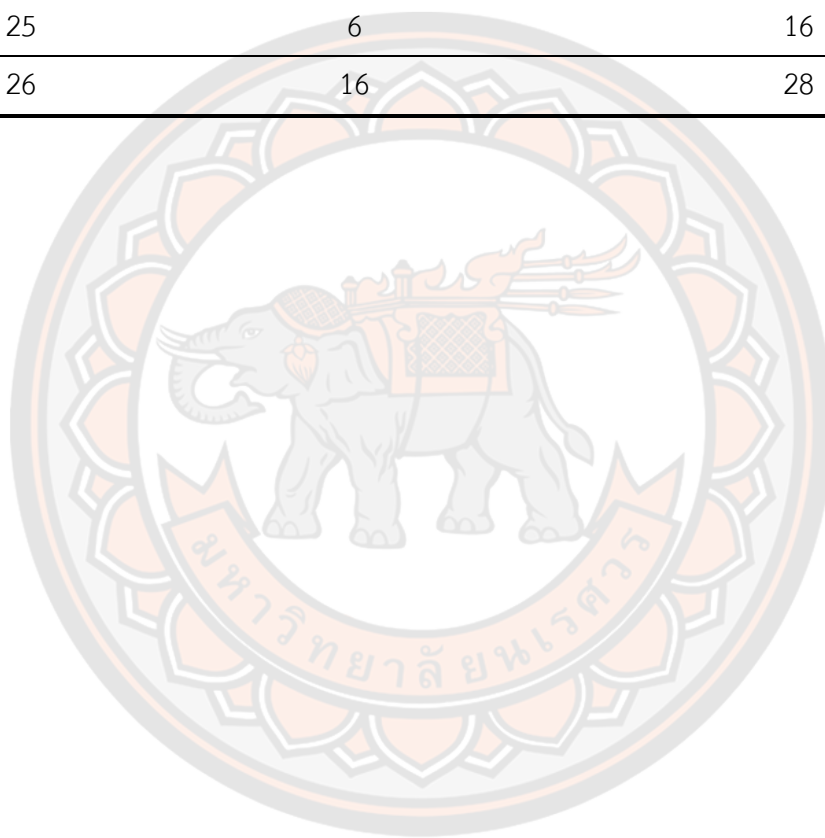
คนที่	คะแนนระหว่างเรียน						คะแนน หลังเรียน
	กิจกรรมที่ /คะแนนเต็ม						
	1 (10)	2 (10)	3 (10)	4 (10)	5 (10)	6 (10)	20
3	8	7	7	7	8	8	16
4	7	7	7	7	7	8	16
5	8	8	7	8	8	8	15
6	7	8	8	7	7	8	16
7	7	8	7	8	8	9	16
8	8	7	8	8	8	9	17
9	8	8	8	8	8	8	15
10	7	7	8	7	7	8	16
11	7	6	8	8	9	7	17
12	8	8	8	9	8	8	14
13	7	7	7	7	8	8	14
14	8	7	7	8	8	9	17
15	7	8	7	9	8	9	15
16	8	8	8	6	9	8	15
17	7	7	7	8	9	7	14
18	8	7	8	9	8	8	15
19	6	6	8	6	7	8	15
20	6	7	8	7	8	7	16
21	7	7	8	7	9	9	17
22	8	7	7	8	9	8	16
23	7	7	6	8	8	7	15
24	7	8	6	8	7	7	16
25	7	8	7	8	9	8	16
26	7	7	8	9	9	8	17
เฉลี่ยร้อยละ	72.69						73.08
E1/E2	76.15						78.08

7. ผลคะแนนความสามารถการอ่านภาษาไทย ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน ที่เข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ตาราง 18 แสดงผลคะแนนความสามารถการอ่านภาษาไทย ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน ที่เข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

นักเรียน คนที่	คะแนนก่อนเรียน	คะแนนหลังเรียน
	(20คะแนน) Pre-test	(20คะแนน) Post-test
1	11	30
2	13	29
3	10	28
4	9	17
5	13	26
6	11	29
7	5	25
8	6	30
9	3	15
10	11	28
11	14	30
12	20	30
13	15	30
14	14	30
15	13	28
16	3	16
17	1	22
18	13	24
19	18	30
20	8	30

นักเรียน คนที่	คะแนนก่อนเรียน	คะแนนหลังเรียน
	(20คะแนน)	(20คะแนน)
	Pre-test	Post-test
21	20	28
22	14	26
23	4	22
24	10	20
25	6	16
26	16	28

8. ผลการประเมินความสอดคล้องของแบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ตาราง 19 แสดงผลการประเมินความสอดคล้องของแบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ที่	รายการประเมิน	คะแนนความ			IOC	แปลผล
		คิดเห็นของ				
		ผู้เชี่ยวชาญคนที่				
1	2	3				
1	ด้านครูผู้สอน					
	1. ครูชี้แจงกิจกรรมการเรียนรู้ให้นักเรียนเข้าใจอย่างชัดเจน	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
	2. ครูจัดแบ่งกลุ่มนักเรียนตามความสามารถอย่างเหมาะสม	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
	3. ครูให้คำปรึกษา แนะนำ ดูแลนักเรียนในการเรียนรู้ อย่างทั่วถึง	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
	4. ครูส่งเสริมให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียนรู้	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
	5. ครูให้โอกาสนักเรียนซักถามปัญหา	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
	6. ครูส่งเสริมให้นักเรียนทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม และรายบุคคล	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
	7. ครูส่งเสริมให้นักเรียนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ และร่วมกันอภิปราย	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
2	ด้านเนื้อหา					
	8. เนื้อหาที่สอนเข้าใจง่าย เหมาะสมกับความสามารถของนักเรียน	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
	9. เนื้อหา ภาษา รูปแบบตรงกับความสนใจ และความต้องการของนักเรียน	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้

ที่	รายการประเมิน	คะแนนความ			IOC	แปลผล
		คิดเห็นของ				
		ผู้เชี่ยวชาญคนที่				
1	2	3				
10.	เนื้อหาเรียงลำดับจากเรื่องที่ย้ายไปหาเนื้อหาเรื่องที่ยาก	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
11.	เนื้อหาที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้เหมาะสมกับเวลา	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
3 ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน						
12.	นักเรียนใช้สื่อการสอนอย่างหลากหลาย	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
13.	นักเรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมร่วมกัน	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
14.	กิจกรรมการเรียนรู้สนุกสนานและมีความน่าสนใจ	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
15.	กิจกรรมการเรียนรู้ส่งเสริมให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ด้านการอ่าน	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
4 ด้านการวัดและการประเมินผล						
16.	นักเรียนมีการแลกเปลี่ยนแสดงความคิดเห็นซึ่งกันและกัน	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
17.	นักเรียนปฏิบัติกิจกรรมเป็นไปตามลำดับขั้นตอน	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
18.	นักเรียนทราบเกณฑ์การประเมินผลการเรียนรู้ล่วงหน้า	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
19.	นักเรียนได้รับการประเมินผลการเรียนรู้อย่างสม่ำเสมอ	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
20.	ครูใช้วิธีการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ที่หลากหลาย	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้

9. ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ตาราง 20 แสดงผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ที่	รายการประเมิน	N=26		ระดับความพึงพอใจ
		\bar{x}	S.D.	
1	ด้านครูผู้สอน			
1.1	ครูชี้แจงกิจกรรมการเรียนรู้ให้นักเรียนเข้าใจอย่างชัดเจน	5.00	0.00	มากที่สุด
1.2	ครูจัดแบ่งกลุ่มนักเรียนตามความสามารถอย่างเหมาะสม	4.96	0.20	มากที่สุด
1.3	ครูให้คำปรึกษา แนะนำ ดูแลนักเรียนในการเรียนรู้อย่างทั่วถึง	5.00	0.00	มากที่สุด
1.4	ครูส่งเสริมให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียนรู้	4.96	0.20	มากที่สุด
1.5	ครูให้โอกาสนักเรียนซักถามปัญหา	4.96	0.20	มากที่สุด
1.6	ครูส่งเสริมให้นักเรียนทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม และรายบุคคล	5.00	0.00	มากที่สุด
1.7	ครูส่งเสริมให้นักเรียนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์และร่วมกันอภิปราย	4.92	0.27	มากที่สุด
	เฉลี่ย	4.97	0.12	มากที่สุด
2	ด้านเนื้อหา			
2.1	เนื้อหาที่สอนเข้าใจง่าย เหมาะสมกับความสามารถของนักเรียน	5.00	0.00	มากที่สุด
2.2	เนื้อหา ภาษา รูปแบบตรงกับความสนใจและความต้องการของนักเรียน	4.96	0.20	มากที่สุด
2.3	เนื้อหาเรียงลำดับจากเรื่องที่ย่างไปหาเนื้อหาเรื่องที่ยาก	4.88	0.33	มากที่สุด
2.4	เนื้อหาที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้เหมาะสม	4.69	0.68	มากที่สุด

ที่	รายการประเมิน	N=26		ระดับความพึงพอใจ
		\bar{x}	S.D.	
	กับเวลา			
	เฉลี่ย	4.88	0.30	มากที่สุด
3	ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน			
3.1	นักเรียนใช้สื่ออย่างหลากหลาย	5.00	0.00	มากที่สุด
3.2	นักเรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม ร่วมกัน	5.00	0.00	มากที่สุด
3.3	กิจกรรมการเรียนรู้สนุกสนานและ มีความน่าสนใจ	5.00	0.00	มากที่สุด
3.4	กิจกรรมการเรียนรู้ส่งเสริมให้นักเรียน เกิดการเรียนรู้ด้านการอ่าน	5.00	0.00	มากที่สุด
3.5	นักเรียนมีการแลกเปลี่ยนแสดง ความคิดเห็นซึ่งกันและกัน	4.81	0.49	มากที่สุด
3.6	นักเรียนปฏิบัติกิจกรรมเป็นไปตามลำดับ ขั้นตอน	4.85	0.37	มากที่สุด
	เฉลี่ย	4.94	0.14	มากที่สุด
4	ด้านการวัดและการประเมินผล			
4.1	นักเรียนทราบเกณฑ์การประเมินผล การเรียนรู้ล่วงหน้า	4.81	0.49	มากที่สุด
4.2	นักเรียนได้รับการประเมินผลการเรียนรู้ อย่างสม่ำเสมอ	4.81	0.49	มากที่สุด
4.3	ครูใช้วิธีการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ที่หลากหลาย	4.77	0.51	มากที่สุด
	เฉลี่ย	4.79	0.49	มากที่สุด
	รวม	4.92	0.06	มากที่สุด

ภาคผนวก ง ภาพกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีหุปัญญา เพื่อส่งเสริมความสามารถ
การอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

1. ภาพกิจกรรมขั้นตอนที่ 1 ขั้นกระตุ้นสติปัญญา (Awaken the intelligence)

2. ภาพกิจกรรมขั้นตอนที่ 2 ขยายหรือเพิ่มพูนสติปัญญา (Amplify the Intelligences)

3. ภาพกิจกรรมขั้นตอนที่ 3 ชั้นสอน (Teach with/for the Intelligence)

4. ภาพกิจกรรมขั้นตอนที่ 4 ชื่อนำไปใช้ (Transfer)

